

Продукција: СРБски ФБРепо̀ртер, септембар 2014
<http://www.facebookreporter.org>

Техничка припрема и графичка обрада:

Мирјана Радосављевић

Лектура и коректура:

Биљана Диковић

(ПРО)ЗАПАДНИ ЗЛОЧИН

...над српским народом 90их година

- Четврто проширено издање -

Миодраг Новаковић

*Збирка “политички некоректних” хронологија,
анализа и превода аутора М. Новаковића...*

*До сада необјављени, мало познати, или цензурисани
материјали о догађајима који су претходили и
пратили распад социјалистичке Југославије, од 1991.
до данашњих дана.*

*Документи и чињенице које презентујем овде су
„политички некоректни“ и као такви непожељни у
данашњој неокOLONIZOVANOЈ „пост-петооктобарској“,
Орвелијанској Србији, и консеквентно „тешко
цензурисани“, или медијски „игнорисани“.*

*аутор М. Н.
у Ванкуверу,
септембра 2014. године*

САДРЖАЈ:

КОМЕНТАРИ И РЕЦЕНЗИЈЕ

Проф. др Светозар Радишић:	21
Политички аналитичар Александар Павић:	23
Отац Евтимије: О новој књизи Миодрага Новаковића „(Про)Западни злочин“	27
Новинар и радио водитељ, мр Биљана Ђоровић.....	31
УВОДНА РЕЧ АУТОРА.....	37

ХРОНОЛОГИЈЕ

ХРОНОЛОГИЈА НАТО ЗЛОЧИНА

ХРОНОЛОГИЈА НАТО ЗЛОЧИНА НАД СРПСКОМ НАЦИЈОМ.....	45
Увод	45
УДРУЖЕНИ ЗЛОЧИНАЧКИ НАТО ПОДУХВАТ ПРЕМА СРБИЈИ И ЊЕНОМ ПРЕДЕСЕСТОРУ ЈУГОСЛАВИЈИ	47
НСДД 133.....	47
ПОЈАВА ФИЛИПА ГОЛДБЕРГА.....	48
“LINK” - ВЕЗА ИЗМЕЂУ АЛ КАИДЕ И УЧК	49
ПЛАН ЗА АНЕКСИЈУ КОСОВА.....	50

ПРИМЕНА „КОСОВСКОГ МОДЕЛА“ У ДРУГИМ ДЕЛОВИМА СВЕТА	51
ПУЧ НА ХАИТИЈУ УЗ ПОМОЋ ШИПТАРСКИХ УЧК ТЕРОРИСТА!?	53
17. МАРТ 2004. - ЗАПАДНО СПОНЗОРИСАНИ ПОГРОМ СРБА НА КОСОВУ	55
НЕГРОПОНТЕ.....	56
СРБИЈА - ПОСЛЕДЊИ ”БАСТИОН НЕЗАВИСНОСТИ” НА БАЛКАНУ	57
ЗАКЉУЧАК	58

ХРОНОЛОГИЈА (ПРО)ЗАПАДНОГ ЗЛОЧИНА НА КИМ

ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА НАД КОСМЕТСКИМ СРБИМА.	57
ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - I	65
ПОЗАДИНА МАРТИЈЕВОГ ИЗВЕШТАЈА - ФИКТИВНА ПОДЕЛА КОСОВА!?	70
„ТАДИЋЕВИ ТАЈНИ ПРЕГОВОРИ О ПРИХВАТАЊУ КОСОВСКЕ „ДРЖАВЕ“ И УЛАСКУ У НАТО“	71
ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - II	73
ДЕЛ ПОНТЕОВА ОТКРИВА ОНО ШТО ЗАПАД УПОРНО СКРИВА..	73
ЗА ЗАПАД СРПСКЕ ЖРТВЕ СУ СТВАР ПРОШЛОСТИ.....	74
БЕОГРАД МОРА ДА СЕ КОРИСТИ ЗАПАДНОМ ЛОГИКОМ КОЈА ЈЕ РЕЗУЛТИРАЛА У АНЕКСИЈУ КОСОВА- ДА САДА ОБРНЕ ТАЈ ПРОЦЕС.....	75
МАСОВНИ ЗЛОЧИНИ ПРОТИВ СРБА БИЛИ МОГУЋИ САМО УЗ НАТО ПОДРШКУ- ПИШЕ МАРТИ.....	76
СРБИ „ДЕМОНСКИ УГЊЕТАВАЧИ- АЛБАНЦИ „НЕВИНЕ“ ЖРТВЕ	77
АМЕРИЧКИ ИНТЕРЕС НА КОСОВУ УНИШТИО СВАКИ ПРОСПЕКТ РАСВЕТЉАВАЊА АЛБАНСКИХ ЗЛОЧИНА ПРЕМА СРБИМА.....	78
УНМИК ОСТАВИО ЕУЛЕКСУ КРИВОТВОРЕНА СУДСКА ДОКУМЕНТА- НАТО И ХАГ ВРШЕ ОПСТРУКЦИЈУ МАРТИЈЕВЕ ИСТРАГЕ.....	79

ВЕЛИКА БРИТАНИЈА И ХАШКИ ТРИБУНАЛ ОМЕТАЛИ ИСТРАГУ О ЗЛОЧИНИМА НАД СРБИМА?.....	81
ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - III	83
„САХРАНА МИТА ЗВАНОГ „ДОБРИ РАТ“	83
АЛБАНЦИ ЛАЖНО ПРИЈАВЉУЈУ НЕСТАЛЕ ЗА ВРЕМЕ НАТО ОКУПАЦИЈЕ- КАО НЕСТАЛЕ ЗА ВРЕМЕ РАТА.....	84
„СВАКИ АЛБАНАЦ КОЈИ ОТКРИЈЕ ЛОКАЦИЈУ О МАСОВНИМ ГРОБНИЦАМА СРПСКИХ ЖРТАВА ЈЕ ИЗДАЈНИК“ - Д. МАРТИ.....	85
„НЕКО“ У ХАШКОМ ТРИБУНАЛУ НАМЕРНО УНИШТАВА И ПРИКРИВА ДОКАЗЕ О ЗЛОЧИНИМА НАД СРБИМА!?.....	86
ИНТИМИДАЦИЈА И ЕЛИМИНАЦИЈА СВЕДОКА НА СВАКОМ КОРАКУ	88
ТАЧИЈЕВА МАФИЈА ГОРА И ОД ИТАЛИЈАНСКЕ „КОЗА НОСТРЕ“	89
ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - IV	91
МАРТИ: ЗЛОЧИНИ ПРЕМА СРБИМА НЕ СМЕЈУ ДА СЕ ЗАБОРАВЕ!- ТАДИЋ: СРБИ МОРАЈУ ДА ЗАБОРАВЕ ХРВАТСКЕ ЗЛОЧИНЕ!?	91
СТВАРАЊЕ ОД КОСОВА- ЗАПАДНЕ „СЛОБОДНЕ ВОЈНО- ОБАВЕШТАЈНЕ И МАФИЈАШКЕ ЗОНЕ“	93
КОСОВСКИ ПОЛИТИЧАРИ БИРАНИ ПО СВОМ ДОКАЗАНОМ АНТИ-СРПСТВУ	94
ДРЕНИЧКА МАФИЈАШКА ГРУПА И ЊЕН „БОС“ ТАЧИ- ЗАПАДНО ЧЕДО.....	95
ЗАПАДНИ ТАЈНИ ИЗВЕШТАЈИ: ТАЧИ НАЈОПАСНИЈИ МАФИЈАШКИ БОС.....	96
У ОВК „ЛОГОРИМА СМРТИ“ УБИЈАНИ И СТРАНИ ДРЖАВЉАНИ	97
ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - V	99
ТАЧИ ОДГОВОРАН И ПО ПРИНЦИПУ „ЛАНЦА КОМАНДНЕ ОДГОВОРНОСТИ“	99

НОВИНАР МОНТГОМЕРИ САЧУВАО КОПИЈЕ ДОКАЗА КОЈЕ ЈЕ ХАГ НАМЕРНО УНИШТИО	100
АУСТРАЛИЈСКИ ХИРУРГ ЈУРИШЕВИЋ- ЦЕЛАТ ОВК, „ПРИСУТАН“ НА ЛОКАЦИЈИ КУКЕШ У ВРЕМЕ УБИЈАЊА ЗАТОЧЕНИКА И КРАЂЕ ОРГАНА.....	101
ТАЧИЈА 2002 ХАПСИ ИНТЕРПОЛ ПО НАЛОГУ “ФБИ” И “ДЕА”, ДА БИ ГА УНМИК И ОЛБРАЈТОВА „ОСЛОБОДИЛИ“	103
ЗАПАДНЕ СЛУЖБЕ: ТАЧИ И САРАДНИЦИ ЛИЧНО УЧЕСТВОВАЛИ У УБИСТВИМА И ДРУГИМ ЗЛОЧИНИМА.....	104
ДР ШАИП МУЈА „КОСОВСКИ ДР МЕНГЕЛЕ“ ЛИЧНО „НАДЗИРАО“ ЗЛОЧИНЕ У ТАЈНИМ ЗАТВОРИМА И ИЛЕГАЛНИМ БОЛНИЦАМА У АЛБАНИЈИ.....	105
„ТАЈНИ ЗАТВОРИ И НЕХУМАНО ПОСТУПАЊЕ СА ЗАТОЧЕНИЦИМА“	107
ЗА ЗАПАД ЈЕ УБИЈАЊЕ СРБА БИЛО ПРИХВАТЉИВО.....	108
ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ- VI	111
АМЕРИЧКИ СЕНАТ 1999- О КРИМИНАЛНОМ КАРАКТЕРУ ОВК.....	111
АМЕРИКА КРШИ УН ЕМБАРГО- САРАЂУЈЕ СА АЛ-КАИДОМ НА БАЛКАНУ	112
АМЕРИЧКИ СЕНАТ ОПТУЖУЈЕ КЛИНТОНА ЗА ЕТНИЧКО ЧИШЋЕЊЕ СРБА ИЗ КРАЈИНЕ (У ХРВАТСКОЈ)	113
МОТО ОВК: „ДРОГЕ, ОРУЖЈЕ, КУРАН“!.....	113
АМЕРИЧКИ СЕНАТ: КОСОВО- „КОЛУМБИЈСКИ СИНДРОМ НА ЈУЖНОМ БАЛКАНУ“	114
ЛОГОРИ ИЗ КОЈИХ СЕ НИЈЕДАН СРБИН НИЈЕ ВРАТИО- ЖИВ ИЛИ МРТАВ	115
АЛБАНСКЕ ВЛАСТИ ДИРЕКТНИ САУЧЕСНИЦИ У РАТНИМ ЗЛОЧИНИМА.....	116
НАЈМОДЕРНИЈА „КЛИНИКА“ У АЛБАНСКОЈ ЗАБИТИ.....	117
ОТЕТЕ ЖЕНЕ И ДЕВОЈКЕ СИЛОВАЛИ И ЛОКАЛНИ МЕШТАНИ	118
ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - VII.....	121

БЕРНАРД КУШНЕР ЛИЧНО ПРИКРИВА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ ОВК.121	
УНМИК: ОВК СЕРВИС	123
МИНИРАЊЕ ЦИВИЛНОГ АУТОБУСА СА СРБИМА У ПОДУЈЕВУ- ДОКАЗАНА ЗАПАДНА САБОТАЖА И ЗАВЕРА!	124
КФОР УНИШТАВА ФОРЕНЗИЧКЕ И САКРИВА ДРУГЕ ДОКАЗЕ .125	
КРИМИНАЛЦИ ИЗ РЕДОВА УНМИКА, УМЕСТО У ЗАТВОР, ПОСЛАТИ НАЗАД У МАТИЧНЕ ЗЕМЉЕ БЕЗ ИКАКВИХ КОНСЕКВЕНЦИ	126
АМЕРИЧКА ВОЈНА ИНТЕРВЕНЦИЈА НА СТРАНИ ШИПТАРСКИХ ТЕРОРИСТА У МАКЕДОНИЈИ	127
НЕМАЧКА ВЛАДА „ДОЗВОЛИЛА“ МАРТОВСКИ ПОГРОМ 2004 НАД КОСОВСКИМ СРБИМА	128
ПОШИЉКА БРИТАНСКЕ ВЛАДЕ СА ФОРЕНЗИЧКИМ ДОКАЗИМА МИСТЕРИОЗНО НЕСТАЈЕ НА ПРИШТИНСКОМ АЕРОДРОМУ	129
СРПСКИ ТАОЦИ УБИЈАНИ МЕТКОМ У ЧЕЛО НА САМОМ ПРАГУ МОНСТРУОЗНЕ „КЛИНИКЕ“	131
МАРТИ: НАЈМРАЧНИЈИ ДОГАЂАЈИ СЕ ОДИГРАВАЛИ У „СРЦУ“ ЕВРОПЕ	132

ВИКИЛИКС - ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ

ВИКИЛИКС- ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 1. ДЕО: КАКО ЈЕ РАЗБИЈЕНА ЗАЈЕДНИЦА СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ	137
КАКО ЈЕ ПРЕДСТАВНИК ЕУ МИРОСЛАВ ЛАЈЧАК РАСТУРАО ЗАЈЕДНИЦУ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ	137
ДЕПЕША: 06BELGRADE54- 2006-01-17 08:07:00- SENSITIVE	137
ЗАКЉУЧАК.....	140
ВИКИЛИКС-ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 2 ДЕО: ..	143
КО ЈЕ БИО НАЈВЕЋА ПРЕТЊА АМЕРИЧКИМ ИНТЕРЕСИМА НА КиМ 2006.	143
ДЕПЕША: 06BELGRADE231, 2006-02-16 13:22:00, SENSITIVE....	143

ВИКИЛИКС-ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 3. ДЕО ..	147
ЂИЛАС ИМАО ОСЕЋАЈ ГАЂЕЊА ПРЕМА КОНУЗИНУ И ЗАХТЕВАО „ПРЕВЕНТИВНА ХАПШЕЊА ЧЛАНОВА ОБРАЗА.....	147
ДЕПЕША: 09БЕЛГРАДЕ825, 2009-08-21, SENSITIVE	147
ВИКИЛИКС - ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 4. ДЕО	149
ТАДИЋЕВ РЕЖИМ СЕЧЕ ВЕЗЕ СА МОСКВОМ.....	149
ДЕПЕША: 09ВЕЛГРАДЕ841, СТРОГО ПОВЕРЉИВО	149
ВИКИЛИКС-ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 5. ДЕО ..	155
ПОСЕТА АМЕРИЧКИХ СЕНАТОРА - ПАТРИЈАРХ ЖАЛИ ЗА „УГОМ“... ТАДИЋ УГОВАРА ТАЈНЕ ПРЕГОВОРЕ СА ТАЧИЈЕМ...	155
ДЕПЕША: „10ВЕЛГРАДЕ334 2010-02-26 15:12:00 FOR OFFICIAL USE ONLY“	155
ВИКИЛИКС- ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 6. ДЕО: ТАДИЋ САБОТИРА Р. СРПСКУ- РАДИ НА ПРИЗНАВАЊУ КОСОВА.....	159
РЕЖИМСКИ ТАЈНИ ПРЕГОВОРИ О “САБОТИРАЊУ” РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ, ПРИХВАТАЊУ “КОСОВСКЕ ДРЖАВЕ” И УЛАСКУ У НАТО.....	159
ДЕПЕША: 10ВЕЛГРАДЕ25, 2010-02-05 14:20:00, SECRET	159
ДОДАТАК - ПРЕВОД КЉУЧНОГ ПАРАГРАФА ДИПЛОМАТСКЕ ДЕПЕШЕ „VZCZCXRO7590“:	163
ВИКИЛИКС СПИСАК НЕКИХ „ЗАПАДНИХ ШПИЈУНА“ ИЗ БЕОГРАДА (“МАРКО” ЈЕ ПСЕУДОНИМ ЗА ОПЕРАТИВЦА СТРАТФОРА (ЦИА) КОЈИ ЈЕ ВРБОВАО ДОЛЕ НАВЕДЕНЕ САРАДНИКЕ ОВЕ ЗАПАДНЕ ШПИЈУНСКЕ СЛУЖБЕ...)	164

АНАЛИЗЕ

ПУКОВНИК РОБЕРТ ХЕЛВИ - КАКО СМО СРБИМА ПОДМЕТНУЛИ „ОТПОР“	169
„ЗЕЛЕНА БЕРЕТКА“ Р. ХЕЛВИ ПРИПРЕМА „ТИХУ ОКУПАЦИЈУ“ СРБИЈЕ.....	169
РЕГАНОВА ДОКТРИНА И АМЕРИЧКИ- „НЕНАСИЛНИ“ ТЕРОРИЗАМ.....	170
АКЕРМАН, „ОТАЦ“ ОТПОРА- У КЛУБУ СА ОЛБРАЈТОВОМ, ХОЛБРУКОМ... ..	172
„ОТПОРАШИ“ ПОСТАЈУ АМЕРИЧКИ АГЕНТИ У ЦЕЛОЈ ИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ.....	173
„СПОНТАНА“ ПЕТООКТОБАРСКА ДЕМОНСТРАЦИЈА- КОШТАЛА 25 М ДОЛАРА.....	174
USAID: Б92, ДАНАС, ВРЕМЕ... И ДАЉЕ НЕПРОФИТАБИЛНИ!? ...	175
НАТАША КАНДИЋ И СОЊА БИСЕРКО У ПРЕГОВАРАЧКОМ ТИМУ ЗА КОСОВО!.....	176
АНАЛИЗА ПИСМА ВИЛИЈА ВИМЕРА КАНЦЕЛАРУ ШРЕДЕРУ, 2 МАЈА 2000	179
ЕВРОАТЛАНТСКИ ПЛАНОВИ ЗА „УНИШТЕЊЕ“ СРБИЈЕ	179
Главне теме, које су прерасле у „смернице деловања“ твораца Новог Европског Поретка су биле:	180
КРШЕЊЕ ХЕЛСИНШКОГ АКТА.....	180
ЦИЉ: НАТО ВОЈНА ОКУПАЦИЈА СРБИЈЕ.....	181
„ДЕСРБИЗАЦИЈА“ БАЛКАНА	182
НАТО ОБНАВЉА „РИМСКО ЦАРСТВО“ У ИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ ...	183
СЛЕДИ ВОЈВОДИНА: ЦИЉ ЈЕ ОДСЕЦАЊЕ СВИХ ЛЕГАЛНИХ МЕЂУНАРОДНИХ КОРИДОРА ПРЕМА ИЗМЕЂУ СРБИЈЕ И РУСИЈЕ...	184
НАТО ЖЕЛИ И БАЛТИК (И УКРАЈИНУ?).....	185

ПРЕСЕДАН НАД СРБИЈОМ СТВАРА УСЛОВЕ ЗА ТРЕЋИ СВЕТСКИ РАТ	185
КО ЈЕ ДР ЈУРИШЕВИЋ - ЛЕКАР КОЈИ ЈЕ „ЛЕЧИО“ РАЊЕНЕ СРБЕ МЕТКОМ У ГЛАВУ!?	187
1. ЗЛОЧИН И КАЗНА!?	187
Женевска конвенција - „Прва“: Члан 12 и 15; „Друга“: Члан 12 и 18; Протокол 2; Члан 7-СТРИКТНО ЗАБРАЊУЈЕ ЕУТАНАЗИЈУ“	188
Аустралијски закон о Еутаназии	188
Кривични закон СР Југославије	188
2. ШТА СЕ КРИЈЕ ИЗА „ФАСАДЕ“ НЕВИНОГ ПЛЕЈБОЈА!?	189
Др Јуришевић је деловао као НАТО „локатор циљева“	193
3. ЗА ДР ЈУРИШЕВИЋА (ВЛАСТИТО) УБИЈАЊЕ СРБА ЈЕ БИЛА „ПРЕВЕНТИВНА МЕДИЦИНА“	194
4. КУКЕШ- ДР ЈУРИШЕВИЋ СВЕДОЧИ О САХРАЊИВАЊУ „ДРУГИХ“ У МАСОВНЕ ГРОБНИЦЕ, ЗАЈЕДНО СА КОСОВСКИМ ИЗБЕГЛИЦАМА - КО СУ БИЛИ ТИ „ДРУГИ“!?	199
5. ПАШТРИК-КОШАРА: ПОЉА СМРТИ ДР ЈУРИШЕВИЋА.....	205
Др Јуришевић одлази на фронт.....	206
Лекар или војни инструктор и плаћеник на страни терористичке ОВК?	209
ОПИС „УЧИНКА“ НАВОЂЕЊА НАТО БОМБАРДЕРА НА СРПСКЕ ЦИЉЕВЕ	210
Новинар новозеландског „Хералда“, Шејн Гилкрист	211
Др Јуришевићев лични став о „моралности“ убијања других	211
6. ВРЕМЕ ПОЛАГАЊА РАЧУНА: „ДР ЗВЕР“ ПРИКРИВА ТРАГОВЕ... ..	212
У својој књизи „Крв на мојим рукама“	213
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	217

СЛОВЕНАЧКИ НОВИНАРИ ДОКАЗАЛИ ЗАПАДНИ “ЗЛОЧИН ПРОТИВ МИРА” НА ТЕРИТОРИЈИ БИВШЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ!	221
СКАНДАЛОЗНИ ДОКАЗИ: ЕВРОПА ПОДСТАКЛА КРВАВИ ГРАЂАНСКИ РАТ У БИВШОЈ ЈУГОСЛАВИЈИ!!!	221
ЦИА ИЗВЕШТАЈ ИЗ 1995: ХРВАТСКИ ДРЖАВНИ ВРХ ЈЕ ЗНАО ЗА МЕРЧЕПОВЕ ЗЛОЧИНЕ	225
МЕРЧЕП, ОРГАНИЗАТОР РАТНИХ ЗЛОЧИНА ПРОТИВ СРПСКОГ СТАНОВНИШТВА	225
„ЧОВЕК“ - КОГА СЕ ПЛАШИЛА И ХРВАТСКА ВЛАДА.....	227
МЕРЧЕПОВА ПОЉА СМРТИ.....	228
МЕРЧЕП ДРЖАО ЗАТОЧЕНЕ СРБЕ У СВОЈОЈ КУЋИ ДА БИ СЕ НА ЊИМА ЛИЧНО ИЖИВЉАВАО	228
ПОБИЈЕНЕ СРПСКЕ СТАРЦЕ МЕРЧЕП ОПИСИВАО КАО „СНАЈПЕРИСТЕ“	229
ЦИА: У ВУКОВАРУ МЕРЧЕПОВИ УСТАШЕ КЛАЛИ СРПСКУ НЕЈАЧ	230
ИЗА МАСКЕ ХРВАТСКОГ НАЦИОНАЛИСТЕ МЕРЧЕПА- „ОБИЧАН“ РАЗБОЈНИК И ЛОПОВ	230
ДВОЛИЧНОСТ ХРВАТСКЕ ВЛАДЕ У РАСВЕТЉАВАЊУ ЗЛОЧИНА ПРЕМА СРБИМА.....	231
„СОФА“: ДОКУМЕНТОВАНА ВЕЛЕИЗДАЈА СРПСКОГ РЕЖИМА.....	233
ТАДИЋ ПОТПИСАО “КАПИТУЛАЦИЈУ” 2006, И ТИМЕ ДЕ-ФАКТО ЛЕГАЛИЗОВАО НАТО ОКУПАЦИЈУ СРБИЈЕ!.....	233
УВОД.....	233
АНАЛИЗА ТАДИЋЕВОГ ЗАКОНА, КОЈИМ СЕ НАТО ОЗАКОЊУЈЕ КАО ОКУПАТОР.....	234
ЗАКЉУЧАК.....	239

ТРАНСКРИПТ „ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ
ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ СЈЕДИЊЕНИХ АМЕРИЧКИХ
ДРЖАВА О ЗАШТИТИ СТАТУСА И ПРИСТУПУ И КОРИШЋЕЊУ
ВОЈНЕ ИНФРАСТРУКТУРЕ У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ“:..... 241

У СВЕТУ ШПИЈУНА: (ПРО)ЗАПАДНЕ (НЕ)ВЛАДИНЕ
ОРГАНИЗАЦИЈЕ... (1)..... 249

УПОТРЕБА ЗАПАДНИХ НВО У РАТНИМ ПОДРУЧЈИМА ЗА
ОБАВЕШТАЈНЕ И ВОЈНЕ НАМЕНЕ..... 249

COUNTERPUNSH 249

О РЕГАНОВОЈ ДОКТРИНИ..... 250

У СВЕТУ ШПИЈУНА: (ПРО)ЗАПАДНЕ (НЕ)ВЛАДИНЕ
ОРГАНИЗАЦИЈЕ... (2)..... 253

„National Endowment for Democracy“ - НЕД..... 253

Chapter 36 of MI6: Тајни документ британске тајне службе који
открива начин регрутовања српских новинара-шпијуна... 259

CHAPTER 36 OF MI6:..... 259

УВОД..... 259

КАКО ДИСКРЕДИТОВАТИ КРИТИКЕ РАДА МИ6..... 260

ПОСЕБАН АКЦЕНАТ НА РЕГРУТОВАЊУ ВОДЕЋИХ НОВИНАРА У
ЗЕМЉИ И У ИНОСТРАНСТВУ 260

Agent D/813317 Richard Tomlinson, MI6 (од 1991..) стиже у
Србију... 261

ШПИЈУНИ СУ МЕЂУ НАМА..... 262

ДОКАЗИ О ВОЈНОЈ БРИТАНСКОЈ ПОДРШЦИ ТЕРОРИЗМУ НА
КОСОВУ И У МАКЕДОНИЈИ..... 262

ШПИЈУН „ГВОЗДЕНОВИЋ“ 263

ЗАКЉУЧАК 264

ДОДАТАК- СПИСАК МИ6 АГЕНТУРЕ - КОЈИ СУ “СЛУЖБОВАЛИ”
НА БАЛКАНУ:..... 265

ДОКАЗИ: ПЛАЋЕНИ ЗАПАДНИ АГЕНТИ ИЗ БЕОГРАДА...	269
СТРАТФОР- МЕДИЈСКО КРИЛО ЦИА	269
ОНО ШТО НЕ ЖЕЛЕ ДА ЗНАМО...	270
ИЗДАЈА НАЦИЈЕ: Или зашто је Борис подметнуо Србима „Сребренички геноцид“	273
МОСКОВСКА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЈА- ЗАШТО НЕ ТРЕБА ВЕРОВАТИ ХАГУ	273
КАКО ЈЕ БОРИС ТАДИЋ САБОТИРАО „ВЛАСТИТУ“ НАЦИЈУ	277
КАКО ЈЕ ХАШКИ ТРИБУНАЛ ДИСКРЕДИТОВАО САМ СЕБЕ.....	279
„СРЕБРЕНИЧКА САМО-ИНКРИМИНАЦИЈА“ СРПСКОГ ПАРЛАМЕНТА ОТВАРА ПУТ ЗА НОВЕ ЗАПАДНЕ ИНТЕРВЕНЦИЈЕ У СРБИЈИ?	285

ПРЕВОДИ

ЋИНЋИЋ – КВИСЛИНГ ИЗ БЕОГРАДА.....	291
СРЕБРЕНИЧКИ „КРУНСКИ СВЕДОК“ - ПОРАЖАВАЈУЋА ИСТИНА О ХАШКОМ ТРИБУНАЛУ!	295
ЗАТАШКАНА ТРГОВИНА ОРГАНИМА НА КиМ	307
УНМИК ИЗВЕШТАЈ „СКХ103“ - СРБЕ СУ КОМАДАЛИ ЖИВЕ.....	309
СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК.....	310
НОВИНАР МОНТГОМЕРИ САЧУВАО КОПИЈЕ ДОКАЗА КОЈЕ ЈЕ ХАГ НАМЕРНО УНИШТИО НА ЛОКАЦИЈИ “ЖУТЕ КУЋЕ” У БУРЕЛУ...	311
АУСТРАЛИЈСКИ ХИРУРГ ЈУРИШЕВИЋ- ЦЕЛАТ ОВК, „ПРИСУТАН“ НА ЛОКАЦИЈИ КУКЕШ У ВРЕМЕ УБИЈАЊА ЗАТОЧЕНИКА И КРАЂЕ ОРГАНА.....	313
ПРЕВОД ИЗВЕШТАЈА СКХ103:.....	314

ЛОКАЦИЈА „КЛИНИКЕ“	316
СВЕДОЦИ	316
ЖРТВЕ:.....	317
СВЕДОК #2.....	319
СВЕДОК #1	324
ЖУТА КУЋА.....	326
СВЕДОК #4.....	329
СВЕДОК #3.....	331
Локација #1: Тропоје.....	332
Локација #2, Кукеш:	333
Локација #3, Фуше-Круја:.....	334
Сведок „Н“	338
СВЕДОЦИ „П“и „Ц“	342
Прва „испорука“	347
Друга „испорука“	349
Трећа „испорука“	351
„Косовски премијер“ је шеф клана трговине људским органима и оружјем- извештава Савет Европе	357
ДОДАТАК - Интервју аутора Миодрага Новаковића за радио станицу „Глас Русије“ на тему „трговине органима“:	361
„Ми не желимо да будемо сечени на комаде“	361
Аутор превода, истраживач случајева црне трансплантологије и главни уредник СРБског ФБРепортера Миодраг Новаковић одговарао је на питања Гласа Русије:	364

Уместо поговора...

Интервју аутора са главним уредником „Геополитике“
Слободаном Ерићем поводом изласка ове књиге:373

Интернет линкови и друге референце

коришћени приликом ауторске обраде текстова у овој
књизи:385

КОМЕНТАРИ И РЕЦЕНЗИЈЕ

Проф. др Светозар Радишић:

... Ова књига нам свима треба као насушни хлеб, будући да мало аутора пише о тој тематици, још мање је њих који знају да напишу тако важне књиге, а најмање је оних који истрају у борби за истину. СВЕ ТО у ситуацији када се борба шири из подручја борбе за истину према подручју борбе против марионетске власти, па тек онда ка борби против истинских, ВЕКОВНИХ непријатеља, који су се намножили после изгубљених ратова. Свака част аутору. Желим му победу у борби са безбројноглавом аждајом...

*Београд, јун 2014
Светозар Радишић*

Политички аналитичар Александар Павић:

Довољно је само прочитати садржај ове референтне књиге па схватити да Миодраг Новаковић ради оно што би требало да буде државни посао, и да га ради годинама...

Г. Новаковић припада једној посебној српској елити која се (само)профилисала током последњих двадесетак година, година кризе каква је ретко виђена у дугој српској историји. То је елита коју држава, или оно што се издавало за државу или њене представнике током овог периода, није препознала, или није нашла место за њу. То је један број пожртвованих, вредних људи који су иступали у јавности тамо где државни представници нису, а требало је, или тамо где то нису радили на адекватан начин. Који су се борили за истину тамо где држава није умела или хтела. Који су се обраћали онима у светској јавности који су имали уши да чују и очи да виде - кад год би се нашао неко да се бар мало потруди око њих. Који су истраживали тамо где њихова сопствена држава није. Који су оптуживали тамо где њихова сопствена држава није смела. И који су оставили трајан траг о том свом, скоро донкихотовском подухвату.

Траг попут ове књиге, књиге помоћу којег ће се заинтересовани читалац информисати, подсетити на све видове непријатељског деловања с којима се као народ и држава суочавамо на крају 20. И почетку 21. Века – и споља и изнутра. Од доказа за одговорност западних држава за крвави распад СФРЈ, чија је кулминација била злочиначко НАТО бомбардовање СРЈ, и варварских метода који су коришћени – у распону од осиромашеног уранијума до крађе људских органа – па до унутрашњих последица по народ и

државу, и домаћих актера који су (са)учествовали у разбијању земље, а који и дан-данас најалост, некажњено, одређују њену судбину.

Ова књига је, дакле, не само извор знања, информисања и самооријентације, већ и својеврстан споменик. Споменик (скоро) незнатом српском јунаку новог доба, који, одбачен или презрен од лажних елита које су, после скоро 80 година државног и националног самозаборава, испливале на површину политичког и јавног живота српских земаља. Незнатом јунаку који сам на себе и своја плећа, о свом времену и трошку, преузима дужност одбране отаџбине онако како најбоље зна и уме. Без уздања у материјалне награде, земаљску славу или признања. У име Србије својих предака и својих потомака, ако му већ није допуштено или омогућено у име постојеће, скоро виртуелне државе Србије. Дакле, у име вечне Србије, која надилази режиме, поретке, промашене или лажне владаре и величине, Србије чија праслика стоји пред очима сваког искреног родољуба.

Србија неће пропасти, упркос свих непријатеља и непријатељстава с којима је суочена, о којима је у овој књизи реч. Неће пропасти управо због неуништивног духа људи попут Миодрага Новаковића, који не траже ништа да би се борили за оно ушта верују и што безгранично воле. А, само нека замисле, и они који воле Србију, и они који је мрзе, и они који је се плаше: шта ће бити онда када овакви људи и држава поново буду једно. Нека размисле, док читају ову књигу, која ће их већ, сама по себи, навести на размишљање. И то не само о Србији и ономе што ју је снашло, већ и о свету који је све то произвео и производи.

Неки ће се запитати како је могуће да једна Србија, за коју непријатељи и недобронамерни стално покушавају да докажу да је неважна и никаква – привлачи толико непријатељства, толико острашћености, толико излива неправде, и дан-данас. И можда ће схватити да одговор лежи управо на супротној страни: да је Србија и те како важна. И да је један од великих ребуса нашег доба

одговор на питање зашто је то тако. И зашто су прегаоци попут Миодрага Новаковића тако спартански упорни, плодни, наизглед неуништиви. Ако буду имали среће и помало памети, казаће им се само.

А ова књига, овај запис српског положаја и борбе једног релативно усамљеног српског инфо-ратника у контексту светског вртлога насталог после пада Берлинског зида – представља важан путоказ у том правцу. И као извор знања, и као инспирација, и као споменик, који ће показати да је, без обзира на све, за одабрану групу Срба, борба била и остала непрестана.

Београд, јул 2014.

Александар Павић

Протосинђел Евтимије: О новој књизи Миодрага Новаковића „(Про)Западни злочин“

*Бог није у сили, него у правди!
Свети Александар Невски*

Недавно се појавила из штампе књига србског родољубивог новинара, Миодрага Новаковића, којом је јавно и смело стао на браник правде, свога народа и отачаства, истовремено постајући тужиоц онима који су нам проливали и „пили крв“ у задњих 20-так година.

Они који буду читали ову књигу морају имати јак стомак да би сварили ову тешку и претешку храну. У њој је делимично описан заплет једног од најтежих периода у нашој историји, када се усамљени србски народ нашао на жестоком удару здруженог Западног злочина и геноцида, какав није виђен у новијој светској историји.

Као православни хришћани имамо заповест од Бога да праштамо својим личним непријатељима и да их љубимо. Међутим, ово се не односи на непријатеље нашега народа, Цркве и отаџбине. У том смислу ова књига је јасно, аргументовано и драгоценост сведочанство о тим нашим непријатељима и бројним видовима њихове агресије и злочина којима је био (и још увек је) изложен србски народ.

Поражавајућа је чињеница да у години када слаavimo велики јубилеј 100 годишњице славних србских победа у Првом светском рату, видимо да Србство од тада до данас нема ни једну једину победу и да константно пропада на свим пољима и све

дубље! Зашто је то тако, делимичан одговор лежи у непрекидном, подмуклом и агресивном западном настројењу и неоколонијалном делању које је у овој књизи аргументовано показано и доказано. Међутим, потпунији одговор и суштински узрок овако великих (про)Западних злочина и целовековног србског суноврата налази се у Западном отпадању а србском одступању од Бога Живог и Истинитог.

Запад је потпуно отпао од извора сваког добра – Бога, отпадањем од праве вере у проклету папску јерес а обезбожени и расрбљени Срби напустили су благословени Пут својих светих и славних предака и кренули за људима без Бога и њиховим безбожним идеологијама, измишљеним и извезеним са тог и таквог Запада: комунизма, социјализма, либерализма, хуманизма, демократије, партократије, европеизма, хедонизма, глобализма, екуменизма. Наш циљ и Пут је Пут Богочовека Христа, Пут светога Саве и честитог кнеза Лазара, који кроз веру у славно Христово васкрсење и победу над смрћу води у живот вечни у Царству небеском. Све ван тога су странпутице, које воде у вечну пропаст, како на личном, тако и на народном пољу.

Додајући речцу *про* испред наслова Западни злочин, аутор је са правом обухватио и оне који географски не припадају Западу али су по духу и делу њихови саучесници јер су се сврстали на њихову неправедну страну, радећи за западни и свој лични интерес а на велику штету свога народа и државе. Ту мислимо на све србске издајнике и велеиздајнике али и прозападне, марионетске државице у окружењу Србије. Јасно је да ни Словенци, ни Хрвати, ни муслимани, ни Шиптари, ни „Црногорци“ не би могли да се иживљавају над Србима и Србијом да нису имали и да немају западну подршку и залеђину.

Имајући у виду прецизан и детаљан приступ и аналитику брата Миодрага, желимо да му критички укажемо на важан детаљ у вези наслова књиге. Наиме, Западни злочин је временски и географски неодређен и уопштен појам који превазилази садржај књиге. Шта више, мислимо да се нико не би смео потписати испод једног таквог наслова. Нема тог аутора, групе аутора или тих

књига и библиотека које би могле да напишу а камоли обухвате и обраде тему са таквим насловом. Јер злочин западног расхристовљеног човека је највећи злочин на кугли земаљској! Зато би ваљало уз овај наслов, додати рецимо поднаслов са временским и географским оквиром, или извршити неку сличну исправку, како би наслов тачно представљао обрађене теме.

Пошто у задњих 100 година немамо србску власт и државу, о небивалим злочинима према нама проговорио је народ кроз своје достојне представнике. Попут народне дипломатије у временима када смо остајали без државе. Да није тако, камење би проговорило. Када се сведочи и исповеда истина и вера онда не смемо да ћутимо. Цар Ирод је понудио пола царства младој Саломији а ова, наговорена од своје мајке Иродијаде, то није хтела већ је захтевала главу светог Јована Крститеља на тањиру. Зашто? Зато што Иродијада није могла да поднесе јавно изобличавање њене незаконе везе са Иродом од стране светог Јована.

Тако и западни злочинци, не могу ни најмање да поднесу јавно разобличавање њихових (не)дела. Велика гордост и узнемирена савест им то не допушта. Видимо да се Запад веома осилио у вршењу некажњених злочина, широм света. Они се Бога не боје и закона не држе, али им је стало до јавног мњења, попут Иродијаде. Свети Оци уче да грех навлачи на себе маску добродетељи, због чега лопов не жели да буде назван лоповом, убица убицом, прељубник прељубником итд. Тако и они са Запада желе да буду у јавности представљени као хуманитарци и човекољупци а никако злочинци, безаконици и лопови. Зато се својски труде да ставе под своју чврсту контролу читав медијски сектор, да се ни случајно не би десило да им неко скине ту јавну маску и не појави се испод ње њихова права ругоба. Гле, докле они у томе иду, мало им је што су извршили толику агресију и злочине, него лицемерно и бестидно захтевају да их називамо пријатељима и добротинитељима. Зар сам назив мучке НАТО агресије – *Милосрдни анђео* не говори довољно о њима?

Хвала брату Миодрагу што је осветлао данашњи образ Србинов и осветлио тамна дела западних државника-злочинаца и

њихових балканских штићеника у тајности припремана. Његов истинољубиви труд оставља видљив и значајан траг не само овом књигом него и целокупним радом на јавном пољу, пре свега као уредник патриотског портала „Србски фб репортер“, чије је настројење сажето у краткој пароли – *разбијмо режимски медијски мрак*. Заслужио је благослов Божји и свих Срба који живе за Србију а не од Србије. Проговорио је громко у име свих савремених србских жртава и наших заједничких националних патњи, рана и понижења, као прави родољуб али и историчар, хроничар, тужитељ, преводилац, новинар истражитељ, витез.

Јасно нам је да на овакву књигу није у стању да достојно реагује данашње расрбљено Србство, коме је патриотски капацитет и домет сведен на ниво навијања за Србију на спортским такмичењима. Због тога ова књига, по речима самог аутора, треба да сачека неке нове генерације далеко достојнијих и бољих Срба од нас. У тој нади молимо се Богу, али ако се због грехова и непокајања нашег то не деси, брат Миодраг ће свакако имати *су чим изаћ пред Милоша*.

Протосинђел Евтимије
Успеније Пресвете Богородице, 2014
(*настојатељ манастира Светог Саве у Жеровници, КиМ*)

(*Напомена аутора – оправдана критика и сугестија уваженог Оца Евтимија, садржана у овој рецензији, везано за наслов моје књиге, је свакако прихваћена – и у овом четвртном издању „(Про)Западног злочина“, наслов књиге је ближе одређен временском и просторном одредницом: „...над србским народом 90их година“. М. Новаковић*)

Новинар и радио водитељ,

мр Биљана Ђоровић:

“Нација може да преживи своје будале, па чак и амбициозне. Али нација не може да преживи издају изнутра. Непријатељ пред вратима је мање страшан, јер је познат и носи своју заставу отворено, док се издајник креће слободно унутар градских капија; његов лукави шапат шири се свим улицама и чује се ... у кулоарима владе. Такав издајник нам се не појављује као издајник, он прича гласом који је жртвама близак и пријатан; његово лице и начин одевања сличан је њиховом и он оживљава ону поквареност која лежи дубоко у срцу сваког човека. Издајник разара душу нације, подрива темеље града, шири заразу у телу политике, све док она не подлегне његовој болести. Мање се треба плашити убица – издајник је куга!

Цицерон

„(Про)Западни Злочин“, Миодрага Новаковића, књига велика по обиму и још више по значају, представља јединствену хронологију удруженог злочиначког подухвата против Срба и Србије чији је праксеолошки циљ прегнантно садржан у изјави министра спољних послова Немачке, Клауса Кинкела изреченој 1998. на скупу Бартелсман – фондације о „додатном усавршавању Европске уније“ који је том приликом рекао да ће

„Србија у свима даљим процесима европских интеграција бити на губитку те да ће бити сведена на енклаву“ Глобалистана. Ова изјава, добила је своју потврду и у отвореном писму Вилија Вимера¹, потпредседника Европског парламента и посланика Бундестага, немачком канцелару Герхарду Шредеру, написаној након што је крајем априла 2000. присуствовао „НАТО“ конференцији у главном граду Словачке, Братислави, у чијој су организацији учествовали амерички „Стејт Департмент“ и Институт за спољну политику америчке Републиканске партије. Конференција поводом које је Вимер упутио отворено писмо Герхарду Шредеру, демонстрирала је праве намере Запада и лидера НАТО-а према српској нацији и Србији: распарчавање и трајно онеспосбљавање земље и народа за било какву улогу на Балкану. Вимер је своје закључке образложио у 11 тачака које су показале да се распарчавање Србије мора одиграти мимо постојећег правног поретка у Европи, те да су сва средства дозвољена када је у питању циљ западних предатора – уништење Србије: кршење свих принципа међународног права, стварање етничких територија – држава, механизмом „самоопредељења“ и применом двоструких стандарда. Учесници конференције су потврдили да су **„током илегалног рата против СР Југославије 1999. свесно прекршили скоро све принципе међународног права и хуманитарних конвенција“**.

Тачка осам, како нам је то открио Вили Вимер, садржала је одредбу по којој „Србија мора трајно да буде искључена из европског развоја“.

¹ Упореди: М. Новаковић, (Про)западни злочин“, СРБски ФБРепортер, 2014, стр. 147-154).

Нови светски поредак (Глобалистан) своје давно зацртане планове уништења Србије и Срба реализује типом владавине који надilazi појам диктатуре и прелази у тиранију: у питању је власт која је подржана силом, која нема никаквих законских ограничења у временском или било ком другом погледу – власт која нема ограничења у универзалним правилима и законима.

Патологија глобалистанске методологије у унутрашњој је кохеренцији са европском традицијом затирања народа: од освајачких похода до физичког истребљења. У спровођењу погрома над Србима, власт Глобалистана се ослања на привид политичких избора, рад судова Новог светског поретка и судова у Србији, корупцију и финансијска условљавања „српских“ власти и осталих припадника институционалне номенклатуре и континуирану медијску, образовну и свеопшту лоботомију становништва Србије, обједињену у програмском начелу „промене националне свести“ која је постала приоритетни задатак највише државне политике, циљ и обавеза свих председника државе или владе Србије, чија би заклетва пред ступање на дужност (уколико желимо да буде у кохеренцији са истином) морала да гласи: *„Заклињем се пред Богом и народом да ћу радити на промени свести српског народа и да ћу овај циљ истицати јавно у свакој прилици, као и да ћу га истаћи као свој приоритетан задатак када дође мој ред на интервју са Басаром“*. Но, без обзира на сву силу, притиске и уцене, овакав облик тиранске владавине Глобалистана не би могао да се успостави без готово свеопштег саучесништва и пристанка политичара и интелектуалне „елите“, однегованих у титоистичком тоталитарном поретку. Србију воде у провалију политичари и „интелектуалаци“ које, како је то увидео Предраг Драгић – Кијук, карактерише „пре свега конформизам и сервилни дух, због чега су служили ... прагматизму, уместо истини... То је интелигенција која је могла да са истом страшћу спроводи некада идеологију комунизма, а сада идеологију глобализма. ...Ти интелектуализирани циркузанери превode народ у Европу са свом хипотеком коју је, из геостратешких разлога, Србима наметнула НАТО фаланга. Ови бивши интелектуалци (бивши редитељи, социолози, правници, писци,

преводиоци и остали перверзњаци), због свог конформизма и услужног лидерства, Србе прозивају за ксенофобију и агресивну националну политику, потпуно занемарујући чињенице да су Срби једини народ који је у процесу рата у Југославији (1990 – 1999) етнички очишћен у Хрватској, Босни и Херцеговини, у Метохији и на Косову. Ова група плаћених секташа, потпуно игнорише истину и српске жртве“².

У књизи „(Про)западни злочин“, Миодраг Новаковић, процес уништавања Србије и србског народа подвргава свеобухватној анализи „студија случаја“ које обједињују генезу догађаја, анализу докумената (тајних докумената из државних архива западних земаља, депеша Викиликса и бројних објављених докумената, написаних у институцијама и организацијама Новог светског поретка, који су овај процес тактички разрађивали током последње две деценије), улогу тајних служби, организација и институција попут Америчке националне задужбине за демократију“ (NED), MPRI („главног војног „саб-контрактора“ америчког Пентагона и осталих „прљавих агенција“ и „егзотичне колекције ратних злочинаца и плаћеника“, као и најпресуднију и најдалекосежнију политичку праксу глобалистанских намештеника у Србији, политичара, НВО делатника, медијских посленика и осталих извршилаца задатака на терену, оних чију „издају изнутра“ нација не може да преживи. Обједињујући знање и искуство обавештајца са аналитичарским способностима првога реда, „хронологије“ злочина објављене у књизи „(Про)западни злочин“ представљају увиде чији је значај тешко преценити и из којих се јасно и прецизно сагледава методологија србождерства чији је крајњи циљ: „брисање Србије са политичке мапе Европе и десетковање србске нације кроз културни геноцид по старој ватиканској формули – тако да никада више не будемо препрека НАТО присуству на Балкану, нити да будемо способни да се одупремо даљој експлоатацији српских природних богатстава

² В. Димитријевић, „Прећутана културна историја Срба“, Catena Mundi, Београд, 2012, стр.137.

од стране англо-германских предаторских корпорација“, показујући да се ради о „брижљиво планираној више-деценијској злочиначкој завери против Србије“ и „удруженом злочиначком подухвату Западних сила“. Од документације која сведочи о пројектованом разбијању Југославије од стране САД и Запада (план НСДД 133 и старијег документа из 1982. под ознаком НСДД 54), преко анализе извештаја Дика Мартија за Савет Европе о „најморбиднијој не само криминалној и ратно-злочиначкој, већ и политичкој афери“ трговине органима, преко „Викиликс – хронологије злочина издаје; анализе писма Вилија Вимера немачком канцелару Шредеру, 2. маја 2000.; анализе делатности и психопатског профила Др Крега Јуришевића – ратног злочинца и убице који је користио своју професију хирурга запосленог у Краљевској болници у Аделаиди (Аустралија) као покриће за „превентивно, медицинско“ убијање Срба на Косову и Метохији (Поља смрти Др Јуришевића) као и у Северној Албанији где су се налазили логори за Србе које су киднаповани ради трговине органима; анализе студије словеначких новинара Матеја Шульца и Блажа Згаге изнетој у двотомној књизи (планирана је још једна): „У име државе“ која документовано сведочи о улози Западних сила, земаља чланица НАТО и ЕУ за потпиривање ратних сукоба у Југославији деведесетих, као и за ратно профитерство остварено продајом оружја и муниције сецесионистима; анализе СОФА споразума чијим је потписивањем Борис Тадић 2006. „потписао капитулацију и де-факто легализовао окупацију Србије“; анализе рада (про)западних (не)владињих организација; анализе тајног документа британске тајне службе М16 (Chapter 36 of М16), који је „процурео“ у јавност 2001. да би убрзо био уклоњен са Интернета (поново се појавио 2004.) који садржи тајне податке за Босну као и необориве доказе о организовању атентата на Слободана Милошевића и друге светске лидере, опис обавештајне методологије и детаљне описе тајне методологије рада са посебним акцентом на регрутовању водећих новинара у земљи и иностранству и списка М16 агентуре ангажоване на Балкану; ангажовање новинара из Србије (Б92 и Политике) од стране Стратфора – медијског огранка ЦИА-е; анализа рада антисрбског, инквизицијског

Хашког трибунала и инаугурације „Сребреничког геноцида“ чији је наратив ПОСТАО „водећа лаж епохе“ и као такав обавезујући за политичаре у Србији од Бориса Тадића па надаље, читалац је у прилици да се упозна са обимним доказним материјалом, документима, главним учесницима, методологијом која је омогућила да Србија постане рај за предаторе у коме се „*окончава реализација Бизмарковог пројекта брисања Србије са политичке карте Европе*“.

„(Про)Западни Злочин“ представља један од најзначајнијих доприноса истини о погрому над Србима који је зацртан као стратешки циљ мрачних коридора моћи. У информационим ратовима који бесне Планетом, нестанак Србије и пројекат Србије без Срба спроводи се здруженим медијским операцијама по моделу специјалног рата и (црних) психолошких операција у којима здружено учествују ватиканско-германско-англо-саксонски стратези и хорде оних који се *крећу слободно унутар градских капија; док се њихов лукави шапат шири свим улицама и чује...* на свим ТВ екранима и осталим медијима; кези се са биоскопског платна, позоришних дасака, интернет портала који делују под лажном заставом Србије, одавно „*радећи за оног другог*“.

Лажима, проклетим лажима Новог светског поретка, свом снагом прибављеном од истине, супротставља се Миодраг Новаковић, стојећи усправно, под углом од деведесет степени, својим ФБРепортером, својим студијама и својом хронологијом бешчашћа оличеном у студији „(Про)Западни Злочин“, књигом коју је у обавези да прочита не само сваки Србин већ свако ко жели да разуме природу зла које нас је окружило са свих страна.

Београд, септембар 2014

Биљана Ђоровић

УВОДНА РЕЧ АУТОРА...

Књига пред вама представља збирку хронологија, анализа и превода које сам обрађивао и писао у периоду од непуних пет година. Ови радови су „сложени“ у хронолошку и логичку целину, тако да по мом личном убеђењу успешно приказују континуитет једног од најдраматичнијих историјских периода, на српским националним просторима...

...У овој књизи сам презентовао тај континуитет са једног ужег (фокусираног) аспекта, трудећи се да обрадим неке недодирљиве „табу“ теме, као и политичко-историјске теме које су из других разлога остале потпуно или недовољно обрађене, од стране много стручнијих од мене, и оних који су имали на располагању много боље техничке и људске ресурсе, за тај посао.

Као „алтернативни“ новинар истраживач, и аматерски преводилац, приликом писања овде презентованих радова, трудио сам се да они буду поткрепљени из кредибилних извора.

Пошто сам те садржаје, чији карактер верно одсликава и наслов ове књиге „(Про)Западни Злочин“, писао као припадник нације, које била (и наставила то да буде до данашњих дана) предмет тог „злочина“- потрудио сам се да већину аргумената документујем позивајући се на званичне изворе „непријатељске стране“, документе међународне заједнице и кредибилних светских медија, декласификоване државне и судске архиве, архиве обавештајних служби, као и компромитоване Западне изворе („Викиликс“ материјали, исл.)- управо да бих избегао „стигму пристрасности“...

...Ипак, пошто су многи од тих мојих радова настали као реакција на бурна историјска и политичка превирања на нашим просторима, и писани су у контексту тих дешавања, вероватно да нисам успео потпуно да избегнем дозу субјективности, али сам се трудио да та „доза“ буде ограничена на неке пратеће коментаре, док је по мом дубоком убеђењу главни садржај, овде релативно објективно приказан.

Сви радови, презентовани у овој књизи, су иницијално написани као новинарски прилози, и били су објављивани у више домаћих, и неколико страних (интернет) медија.

Приликом обједињавања тих мојих новинарских прилога у „књишку целину“, вероватно да нисам избегао неке стилске и правописне „аномалије“. То се посебно односи на прво издање књиге, чији садржаји су презентовани јавности у свом изворном „порталском“ облику- у жељи да те садржаје учиним што пре доступним ширем кругу читалаца- у контексту последњих политичких превирања у Србији. Из истог разлога сам то своје прво издање објавио у бесплатној дигиталној верзији на сајту www.scribd.com/miodragnovakovic.

Ви који читате овај уводник, пред собом имате допуњено и (стилски и садржајно) дорађено четврто издање књиге, са више пратећих стручних коментара и рецензија, од стране неколико угледних интелектуалаца.

Да закључим- дакле, ова моја књига је пре свега једно аматерско, али по мени веома добро документовано сведочанство, једног кратког историјског периода и бурних догађаја, са краја прошлог и почетка овог века- периода који за све „пост-петеоктобарске“ српске режиме и њихове интелектуалне послушнике и данас представља табу тему...

...И не уклапа се у њихов (Западно наметнути) евро-атлантски програм „промене свести“ у Срба, и прекрајања наше модерне историје, које треба да резултира у даљу ерозију српске

националне свести и наметања осећаја колективне националне кривице, за непостојеће „геноциде“ и ратна разарања која су изазвали други етнички ентитети и њихови Западни спонзори, на овим просторима 90их година. Што је евентуално резултирало у *дефакто* окупаторску, „колонизацију“, и негирање државног суверенитета наше отаџбине...

Управо, из тих разлога сматрао сам за неопходно да све то ставим на папир, и оставим записано у овој форми, као лично (новинарско) сведочанство једног савременика данашњих бурних историјских времена... За будуће генерације, „неких бољих“, Срба.

Колико сам у свему томе успео, на Вама је да оцените...

Ванкувер, септембар 2014

Миодраг Новаковић

ХРОНОЛОГИЈЕ...

ХРОНОЛОГИЈА НАТО ЗЛОЧИНА

ХРОНОЛОГИЈА НАТО ЗЛОЧИНА НАД СРПСКОМ НАЦИЈОМ

Пише: Миодраг Новаковић,
23. новембар 2011.

...То је био „посао“ за Голдберга (тадашњег шефа америчке мисије у Приштини), који организује долазак три окорела УЧК терориста са Косова на Хаити, у улози „инструктора“ за хаићанске Специјалне полицијске јединице (читај: ескадроне смрти). Они им преносе своје „богато искуство“ у ликвидацији политичких противника и терорисању цивилног становништва. Непосредно по њиховом доласку, преко хиљаду лешева недужних цивила је освануло на хаићанским улицама. Сваки будући политички отпор је брутално сломљен...

Увод

Наши варошки јевропејци, у својој поданичкој острашћености према потрошачкој (потрошеној) западњачкој демо(н)кратији, подају не само себе, него и судбину будућих генерација и целе своје отаџбине, трулом политичком евро-унијатском пројекту који је ових дана, пред нашим очима полако нестаје са историјске сцене.

Опседнути својим „постбрововским“ новокомпованим српским менталитетом, неконтролисаним, холивудски стимулираним, хедонизмом и постиђени свог сељачког опанка из кога су се колико јуче испилили, отимају се за отпатке са трпезе “Минхенске Европе“!

Наш политички „естаблишмент“ покушава да нас убеди да нам је место у тој новој срећној европској заједници, па макар и у “буђавом и влажном европском подруму”- јер, ето, тај исти Запад нам наводно жели добро и опрашта нам све оно што нисмо починили (као и све оно што су они нама до сада учинили).

А да ли је све то устину тако, како би наши „јевропејци“ желели да нам прикажу!?

Судећи према тајним документима из државних архива САД, који су последњих година угледали светлост дана, као и према неким другим документима, који су нам постали доступни «техничком» грешком или можда захваљујући понеком усамљеном „агресивном“ новинарском раду- несрећна судбина наше српске нације, у модерној историји, није природан историјски процес, нити немила игра судбине, већ на првом месту резултат пажљиво планиране вишедеценијске Западне злочиначке завере!

Тај удружени злочиначки подухват Западних сила има за крајњи циљ да Србију (у својим историјским и до недавно међународно признатим границама) избрише са политичке мапе Европе, а српску нацију десеткује кроз културни геноцид по старој „ватиканској формули“- тако да више никада не будемо препрека НАТО присуству на Балкану, нити будемо способни да се одупремо даљој експлоатацији српских природних богатстава од стране англо-германских предаторских корпорација.

УДРУЖЕНИ ЗЛОЧИНАЧКИ НАТО ПОДУХВАТ ПРЕМА СРБИЈИ И ЊЕНОМ ПРЕДЕСЕСТОРУ ЈУГОСЛАВИЈИ

НСДД 133

Документ који је разрадио политичко/војну субверзивну стратегију против “српски доминирани Југославије” је фамозни строго поверљив документ под ознаком: НСДД 133, у режији Реганове америчке администрације из 1984.

Документ су тада оперативно разрадили амерички десничарски „јастребови“: Хенри Кисинџер и Збигњев Бжезински. Након састанка на највишем нивоу између америчког председника Роналда Регана, британске премијерке Маргарет Тачер и горе поменутих “десничарских јастребова”, утаначен је план да се, користећи све методе, осим отворене војне агресије (као што знамо од тог властитог «принципа» су одустали и отворено војно стали на страну сепаратиста у ратовима 90.-их година), пост-Титова „српски доминирана“ Југославија уништи и српска нација потом маргинализује, као највећа препрека НАТО експанзији на Балкану.

На састанку је закључено да се морају кориговати грешке генерала Ајзенхауера, који је у завршници Другог светског рата пропустио шансу да окупира Југославију, као и пропале покушаје Винстона Черчила да приволи усташког поглавника Павелића да се формално супротстави Немцима при крају рата. Што би све онда обезбедило изговор Енглезима да интервенишу на страни усташа и тако обезбеде континуитет усташке НДХ после слома Хитлеровог «Трећег Рајха» у Европи; са циљем слабења совјетског утицаја на Балкану и спречавања стварања комунистичке Југославије.

Американцима и Енглезима очигледно није сметао злочиначки карактер НДХ, нити сазнања о хрватском геноциду према Србима и Јеврејима. Тај пројекат на нашу срећу (или несрећу) никада није заживео.

Као што нам је из историје познато, Енглези су успели другим методама да приволе Тита на своју страну и трајно га одвоје од руске доминације.

На том састанку је посебно наглашена потреба да Срби као независан и доминантан народ на Балкану, морају да се маргинализују и ставе под америчку доминацију, тако да више никада не буду сметња америчком хегемонизму у том делу света, као и да на територији Србије мора да се успостави трајно америчко војно присуство (војна база Бондстил на Косову?).

Такође је наглашен додатни разлог за дезинтеграцију Југославије- да она као доказано „успешни модел социјализма“ мора да нестане са политичке мапе света.

Колико су пажње Американци посветили пројекту уништења Југославије показује постојање још једног (старијег) документа НСДД 54 из 1982., у коме је приказана разрађена хладноратовска субверзивна делатност против свих земаља Источне Европе, укључујући Југославију.

Очигледно је творцима Новог светског поретка уништење Југославије и окупација српских територија био толики приоритет да су створили посебан “југословенски” план НСДД 133 и означили га као “веома тајан и осетљив”. На тај начин су, од земаља „источног блока“ једино Југославија и Русија, појединачно обрађиване у НСДД документима.

Мало је познато да се 1985., тадашњи амбасадор САД у УН, мадам Џејн Киркпатрик оштро супротстављала горњем америчком криминалном плану према Југославији.

ПОЈАВА ФИЛИПА ГОЛДБЕРГА

1990-те у америчком „Стејт департменту“ се појављује саветник Филип Голдберг, који касније постаје амбасадор. Голдбергов ресор су биле субверзивне обавештајно-војне акције према тада, још увек међународно признатој чланици УН, СР Југославији.

1991-ве Савет Европе отворено подржава насилну сецесију Словеније и Хрватске од Југославије.

У јуну те исте године, када ЈНА покушава да испуни своју уставну обавезу и заштити уставни поредак и територијални интегритет

Југославије, исти Европски Савет претњом економским и политичким санкцијама, зауставља (привремено) интервенцију ЈНА- што ће омогућити сепаратистичким републикама да се регрупишу и додатно организују за крваву сецесију.

Те исте године, амерички амбасадор у Југославији Ворен Цимерман, у интервјуу немачким медијима, отворено износи сазнања о немачком директном упливу у сецесију Хрватске од Југославије. Амбасадор Цимерман износи прецизне податке о дневним контактима тада немачког министра иностраних послова Геншера и хрватског министарства иностраних послова.

У децембру 1991., Немачка званично признаје сецесију Словеније и Хрватске и отвара амбасаде у Загребу и Љубљани, на територији тада још увек међународно признате Југославије. Поред тога што тај потез даје велику моралну подршку сепаратистима, Немачка такође почиње убрзано илегално снабдевање сепаратиста наоружањем из свог (углавном бившег источно-немачког) арсенала, као и тајне обавештајно-војне активности на територији суверене Југославије.

1994., горе поменути Филип Голдберг постаје задужен за америчке субверзивне обавештајно-војне операције у Босни, и у том раду тесно сарађује са америчким специјалним изаслаником Ричардом Холбруком.

1995., Филип Голдберг постаје Шеф америчког административног особља приликом преговора о судбини Босне у Дејтону!?

1996., Филип Голдберг постаје Специјални Асистент заменику америчког државног секретара Стробу Талботу. Господин Талбот је заједно са америчком државном секретарком Мадлејн Олбрајт био један од водећих архитеката рата против Србије 1999. године.

“LINK”- ВЕЗА ИЗМЕЂУ АЛ КАИДЕ И УЧК

У мају 1999.-те, „Вашингтон Тајмс“ је објавио неке детаље тајног извештаја Клинтонове администрације названог “Link”. Тај извештај документује везу између шиптарске терористичке УЧК и Ал Каиде уочи НАТО агресије против Србије.

У извештају се наводе конкретне везе између Хашима Тачија и Ал Каиде, као и лично учешће Осаме Бин Ладена у транспорту

муџахедина у Босну преко аеродрома у Тузли и луке Плоче, као и у области Тропоја у Албанији. Такође је документовано присуство СИА и специјалних јединица америчке и британске војске у тим камповима. Тај извештај наводи да је значајан број УЧК терориста трениран у камповима Ал Каиде у Афганистану и у Босни. Касније су такви кампови отворени у Албанији и на Косову.

Поред „Вашингтон Тајмса“, о терористичкој и криминалној активности УЧК у то време су опширно писали војни часопис „Џејн“ и „Лондон Обзервер“, наглашавајући криминалну улогу УЧК лидера Тачија (као вође „Дреничког картела“) у међународном шверцу дроге.

Иако су јој сви ови подаци били познати, амерички државна секретарка Мадлен Олбрајт, је ипак касније ауторизовала трансформацију УЧК у „Косовски Заштитни Корпус“, а тадашњем тужиоцу Хашког Трибунала Карли Дел Понте наредила да се са листе ратних злочинаца Хашког трибунала уклоне лидери УЧК и осведочени терористи и гангстери: Хашим Тачи, Агим Чеку и Рамуш Харадинај.

У то време амерички „DEA“ (америчка анти-наркотик агенција) званичник Мајкл Лавин је документовао Тачијеву повезаност са већим светским картелима дроге, и ставио га на потерницу Интерпола. Када је, по налогу Интерпола 2002., Хашим Тачи ухапшен у Будимпешти, хитно је ослобођен после директне интервенције Мадлен Олбрајт и УНМИК-а.

О тој повезаности и заштитничкој улози америчке администрације и Унмика према организованом криминалу УЧК су опширно писали у то време: Британски „Обзервер“, „Шкотланђанин“, као и „Кристијан Сајенс Монитор“.

ПЛАН ЗА АНЕКСИЈУ КОСОВА

Непосредно по окончању илегалног НАТО рата против Србије (Југославије), водеће НАТО земље и њихови балкански сателити су већ планирали будућу територијалну дезинтеграцију Србије и отимачину Косова.

О томе најбоље сведочи писмо члана немачког Бундестага и потпредседника мисије ОЕБС на Косову Вилија Вимера, немачком канцелару Шредеру. У писму господин Вимер изражава

забринутост због јавно изнешених ставова и планова „ЕвроАтлантске“ интеграционе конференције, одржане у организацији америчке администрације и НАТО-а, у Братислави, од 28. до 30. априла 2000.

Господин Вимер је видно забринут због усвајања старе Бизмаркове расистичке стратегије поделе Балкана и уништења Српске државе, као и на тој конференцији јавно изнешеног плана анексије (сецесије) Косова од Србије, што би по њему значило опасан преседан и напуштање „Вестфалијског принципа“ неповредивости граница у Европи, који је до сада у Европи био строго поштован.

Евро-Атлантска конференција је тада донела закључке да Србију треба маргинализовати, држати ван европских токова и политички и економски потпуно ослабити, пошто је виђена као претња будућим НАТО плановима на Балкану.

Конференцију су водели Ричард Перл и Данијел Фрид из америчког „Стејт Департмента“. Интересантан је податак да је тој конференцији присуствовао и један од водећих шиптарских интелектуалаца Ветон Сурои, тадашњи члан глобалистичке „Билдерберг групе“!?

ПРИМЕНА „КОСОВСКОГ МОДЕЛА“ У ДРУГИМ ДЕЛОВИМА СВЕТА

Супротно изјавама водећих НАТО званичника да је Косово био преседан због “хуманитарних” разлога, обелодањени документи доказују да је Косово у ствари било пробни полигон за широку примену тајног америчког модела дестабилизације и дезинтеграције многих других независних земаља широм света, које представљају сметњу америчкој и НАТО експанзији.

Свакако да таква пракса није нова, нити непозната америчкој „предаторској нацији“ – почевши од употребе нуклеарног оружја против јапанског цивилног становништва, терорисања и геноцида вијетнамске нације... следе: Панама, Гренада, Никарагва, Хаити, Ирак, Афганистан... листа је сувише дугачка за набрајање. Све те земље су на својој кожи итекако осетиле “америчку демократију”.

Оно што је ново у употреби такозваног “Косовског модела”, јесте то да је Америчка администрација овај пут одлучила да у таквим илегалним и потенцијално компромитујућим активностима против суверених држава користи (као параван за властите државне илегалне активности) цивилне војне контракторе, и разне друге “цивилне хуманитарне агенције” и такозване независне невладине организације (НВО), као и домаћу пету колону у земљама које се нађу на мети тих активности (углавном у виду разних “хуманитарних фондова”, или “независних медија”, чији је циљ да воде пропагандни рат против државе домаћина и обликују јавно мњење за потребе западних господара, а заједнички кохезиони фактор им је увек “амерички долар” – ових дана смо сви сведоци такве огољене непријатељске активности на домаћој српској политичкој и медијској сцени).

Индикативно је да су горе наведене такозване “цивилне агенције” (USAID, NED, OTI, Carnegie, Soros, CANVAS итд), углавном финансиране из државног буџета, а формално се воде као цивилне институције (НВО) – што америчкој влади омогућава да званично ‘пере руке’ од властитих прљавих илегалних активности).

Примери неких водећих америчких “цивилних” агенција које су преузеле многе функције које су раније биле ексклузивно у домену CIA, Пентагона и сродних државних служби су:

MPRI- америчка плаћеничка корпорација под командом “пензионисаних” америчких генерала (руководила усташким нападом на Книн у операцији “Олуја”, обучавала УЧК, као и све остале анти-српске формације на територији бивше Југославије),

NED- Америчка национална организација за ширење “демократије”, која је стајала иза већине пучева и “оранж” револуција у Источној Европи, као и догађању народа који се десио Милошевићу (Лондонски “Гардијан” је 2004. писао да би без субверзивне активности NED-а Слободан Милошевић још увек био на власти у Србији)

„NED- National Endowment for Democracy“ је створила Реганова администрација давне 1983. Неки „високо профилни“ примери илегалне активности те агенције су:

Иза покушаја убиства председника Чавеза је стајала тзв. америчка “хуманитарна организација” НЕД(и њен клон „ОТИ“)...

- 1997., NED (Национална Задужбина за Демократију) је спонзорисао насилну смену Демократске партије у Албанији

- Довео је бугарског председника Стојанова на власт.

- У Словачкој је организовао пуч против председника владе Владимира Мециова.

- 2002., учествовао је у државном удару против председника Венецеле Хуга Чавеза.

- Поново 2007., користећи своју “клон” агенцију „ОТИ“-Канцеларија за Транзицијске Иницијативе, „NED“ је стајао иза покушаја атентата на Хуга Чавеза. Интересантно је да је у организацији покушаја убиства Чавеза учествовао, претходно споменути, озлоглашени амерички дипломата, Филип Голдберг (у то време на положају америчког амбасадора у суседној Боливији), који је након пропалаог атентата на Чавеза, протеран из Боливије, са чије територије је деловао под маском дипломате.

- Иначе, „ОТИ“ као организација, и „СИА“ оперативац Голдберг, су активно учествовали у „анексији“ Косова од стране НАТО-а.

- Појава „ОТИ“-а у разним независним земљама се поклапа са крвавим политичким превратима и грађанским ратовима на тим просторима, у којима су хиљаде невиних изгубили животе.

Овде је све то рађено под маском наводно невладиних агенција (НВО), да би се избегла међународна политичка и правна одговорност за дела ,која „дефакто“ конституишу ратне злочине, геноцид, као и повреде Женевске и других међународних конвенција.

ПУЧ НА ХАИТИЈУ УЗ ПОМОЋ ШИПТАРСКИХ УЧК ТЕРОРИСТА!?

Мало је познато, да су председника Хаитија, Жан Б. Аристида, поред „америчких хуманитараца“, “уклањали” и шиптарски УЧК терористи...

Током 2003. на Хаитију, демократски изабран председник Аристид и његов (у народу широко прихваћен) политички покрет „Лавас“ постали су сметња америчким интересима у том делу света.

Џејмс Фоли (већини нас познат као представник за штампу америчке владе, у време НАТО бомбардовања Србије) постаје амерички амбасадор на Хаитију. У исто време на Хаитију се напласно појављује фамозни Филип Голдберг, чија ће улога у тој сиромашној, али за Америку стратешки важној земљи, постати јаснија у каснијем тексту. У овом конкретном случају улога Фолија и Голдберга је била насилна промена Аристидовог, и успостављање про-америчког режима на Хаитију.

2004., Филип Голдберг постаје шеф Америчке мисије у Приштини и главни „официр за везу“ између шиптарске терористичке УЧК и америчке администрације.

У исто време амерички амбасадор на Хаитију Џејмс Фоли организије насилну смену Аристидовог режима, али пошто је политички покрет „Лавас“ био исувише популаран у народу, требало га је трајно „политички“ онеспособити.

То је био „посао“ за Голдберга (тадашњег шефа америчке мисије у Приштини), који организује долазак три окорела УЧК терориста са Косова на Хаити, у улози „инструктора“ за Специјалне полицијске јединице (читај: ескадроне смрти). Они Хаићанима преносе своје „богато искуство“ у ликвидацији политичких противника и терорисању цивилног (српског) сгановништва. Непосредно по њиховом доласку, преко хиљаду лешева недужних цивила је освануло на хаићанским улицама. Сваки будући политички отпор је брутално сломљен...

Коришћење шиптарских УЧК терориста у горњем случају, је документовано од стране Хаићанске штампе: „Haiti Progress“ и „Flash Point“ (Нов.19,2004), али најозбиљнија оптужба о америчком учешћу у хаићанском пучу је извештај саме америчке, (пара-државне НВО) агенције „USAID“, из Септембра 2004.

17. МАРТ 2004. - ЗАПАДНО СПОНЗОРИСАНИ ПОГРОМ СРБА НА КОСОВУ

Те исте 2004., 17. марта је организован, наводно спонтани, погром над Србима на Косову, под „покровитељством“ окупаторских НАТО трупа, са циљем да се преостали Срби етнички почисте са својих вековних огњишта, и тако смањи потреба за већим присуством НАТО трупа на Косову. Као што знамо тај циљ је данас већински остварен. Поред учешћа, већ ноторног Голдберга, посебно прљаву улогу у том погрому је одиграла немачка обавештајна служба „BND“.

Улога „BND“-а је документована од стране немачке тв станице „ZDF“.

Шиптарски организатор тог погрома је био тзв. “Командант Хоџа”, Семадин Џезар – иначе Ал Каида оперативац, и „BND“ и „CIA“ агент. Семадин, осведочени ратни злочинац, је прошао кроз разне Ал Каида и муџахединске терористичке кампове у Афганистану и Чеченији.

Током 2002. Семадин је био командант 112. УЧК муџахединске бригаде у Македонији. Колико је био важан својим америчким господарима, сведочи податак да је после сукоба са македонским снагама безбедности у пограничном селу (са Косовом) Кривеник, приликом којег је Семадинова јединица убила енглеског новинара „AP“ Керима Лотона, и ранила три америчка војника из састава КФОР-а, на косовској страни –

Америчка војна команда је упркос свему томе послала 80 „паратрупера“ из 502. батаљона да изврше екстракцију и њега са целом бригадом (у оквиру које је тада деловало 17 америчких плаћеника из „MPRI“ „полу-државне“ војне агенције), пребаце хеликоптерима на Косово.

Разлог је овде очигледан, америчке власти су се трудиле да чак и по цену заташкавања злочина над Западним новинарем и властитим војницима, прикрију директно војно учешће на страни шиптарских терориста. Након свега, цео случај је заташкан, а Семадин је на неко време склоњен са Косова.

Немачка ТВ „ZDF“ је такође објавила да је немачка обавештајна служба „BND“, непосредно пред погром Срба, прислушкивала

Семадина, и имала прецизна сазнања о планираном погрому над Србима, као и да је та информација била позната немачкој влади. Немачка влада, пошто је имала у интересу трајно етничко чишћење Срба са Косова и Метохије, наравно да није хтела да предузме никакве мере да то спречи, нити је покушала да о тим „сазнањима“ обавести друге НАТО (КФОР) чланице.

НЕГРОПОНТЕ

У исто време, један од архитеката насилних промена режима, дестабилизације независних нација и терорисања становништва, познати амерички амбасадор у УН Џон Негропонте, послат је у Ирак да тамо примени “Косовски модел”.

Амбасадор Негропонте је у Ирак поред косовског донео и своје богато искуство из Салвадора, где је годинама био задужен за дестабилизацију анти-америчких режима у том делу света- са фокусом на политичка убиства, насилне промене режима, терорисање цивилног становништва и “неконвенционалну” антигерилску тактику. Амбасадор Негропонте се сматра “најзаслужнијим” за формирање „анти-сандиниста“, или “контраша” (“одреда смрти”) који су били стационирани у Салвадору и одатле вршили упаде у Никарагву. “Контрашима” се приписује смрт десетина хиљада недужних цивила у Никарагви и Салвадору.

Мало је познато да је у то исто време његов колега по “оружју” у Јужној Америци био Амбасадор Вилијам Волкер – озлоглашени режисер “масакра” у Рачку (који је 1999. искоришћен као формалан повод за тромесечно бомбардовање Србије од стране НАТО земаља).

Амбасадор Негропонте је у Ирак довео свог колегу из Салвадора пуковника Стила, који је био командант америчких “специјалних” јединица у Салвадору.

Пуковник Стил је лично надгледао и тренирао ирачку Специјалну полицију, са аспектом на етничке поделе, подстицања борбе међу фракцијама и клановима, као и политичка убиства- све у функцији формуле „завади па владај“. Та стратегија је имала делимичан успех у растерећењу америчких окупационих трупа, али је гурнула Ирак још дубље у крвави грађански рат.

2005., Амбасадор Негропонтe постаје шеф „Директората националне обавештајне агенције“ (НСА) САД. У том својству и у сарадњи са САД Националним Обавештајним Саветом и „СИА“ припрема план за дестабилизацију Пакистана који је цинично назвао “Пропала Југославија”.

Следеће године, пакистански Сенатски комитет за одбрану износи доказе о умешаности британске тајне службе у горњи пројекат. Докази потврђују британско/америчке планове за подршку сепаратистичком покрету у Балокистану, региону између Пакистана, Ирана и Афганистана. Запањујућа је сличност у терминологији која се овде користи – са оном претходно коришћеном на Косову.

По том Негропонтeовом пројекту створио би се „Велики Балокистан“, сличан пројекту Велике Албаније, а терористички покрет у Балокистану који се такође финансира шверцом дроге и другим криминалом, се назива БЛА, слично КЛА- енглеском преводу за УЧК (Balokistan Liberation Army & Kosovo Liberation Army- BLA & KLA).

Сврха тог пројекта је дестабилизација и колапс Ирана и Пакистана, последњих великих и независних нација у том региону (осим Индије, која се и даље сматра послушним “британским доминионом”).

СРБИЈА - ПОСЛЕДЊИ ”БАСТИОН НЕЗАВИСНОСТИ” НА БАЛКАНУ

2007., нама добро познати “РусоМрзац” и архитекта ‘Руског Вијетнама’ у Афганистану, Збигњев Бжезински, на састанку “CFR” (Counsel for Foreign Relations)- Савета за међународне односе (још једне америчке пара-владине агенције за субверзивне активности према независним земљама) износи даљу стратегију против Србије, коју назива “последњим бастионом независности” на Балкану, коју као такву треба “држати парализовану и под опсадом”.

Бжезински се такође залагао за “стално немачко војно присуство у Хрватској”, као и стално “Америчко војно присуство на Косову, а касније и у ужој Србији”. Све то у циљу потпуне заштите НАТО интереса на Балкану.

Тој конференцији је присуствовао, тада већ промовисан у америчког амбасадора у Боливији, Филип Голдберг (за кога сам већ навео у претходном тексту да је протеран из Боливије због организације атентата на председника Венецуеле, Хуга Чавеза).

2008., Поред “NED” (National Endowment for Democracy) и “ОТИ”(Office for Transitional Initiatives), на Косову се за “стално” усељује “MPRI” (Military Professional Resources Inc.) – главни војни „контрактор“ америчког Пентагона, и доводи преко 1000 окорелих плаћеника (легионара). Британска влада пребацује из Ирака нешто мање од хиљаду „Велшких гардиста“, искусних у сламању отпора “непријатељских етничких група”.

Истовремено УНМИК се замењује послушним НАТО снагама (ЕУЛЕКС), за које већ знамо да у пракси одбацују већину принципа из Повеље УН-а, и Женевску Конвенцију, као и друге међународно признате конвенције. Вероватно је сувишно споменути да се прихватањем ЕУЛЕКС-а у пракси елиминисала УН резолуција 1244, која је гарантовала суверенитет државе Србије над Косовом и Метохијом.

Тешко је поверовати да присуство горе наведених “прљавих агенција” и “егзотичне” колекције ратних злочинаца и плаћеника, уз регуларне окупаторске НАТО снаге, треба да има било коју другу улогу осим даљег етничког чишћења остатка српског становништва са Косова, даљу дестабилизацију и пљачку српских територија, као и свој ултимативни гол:

Пројекат Велике Албаније – (јавно потврђен од стране „USAID“-Америчка „хуманитарна“ организација, која наводно критички прати (и)легалне активности америчке владе, док је у пракси специјализована за (не)насилне промене режима у дезигнираним земљама)

ЗАКЉУЧАК

Србија је у 21. век ушла територијално осакаћена, патриотски кастрирана кроз деценије пажљиво планираног културног и духовног геноцида, деморалисана и обезбожена. Таква Србија је данас отворено ловиште за горње предаторе, који под маском “демократизације” и “европеизације” Србије завршавају стари Бизмарков пројект “брисања Србије са политичке карте Европе”.

Може се слободно рећи да је тај пројекат такође инспирисан вековним Ватиканским анимозитетом према “Православном Балкану”, и историјски доказаном, Немачком неоколонијалном и предаторском политиком према Србији.

Али, практични разлози највише леже у горе објављеним документима (и многим другим списима који још увек нису угледали светлост дана), и пратећем пројекту „Новог светског (глобалистичког) поретка“ под диригентском палицом САД и њених НАТО сателита.

**ХРОНОЛОГИЈА
(ПРО)ЗАПАДНОГ
ЗЛОЧИНА НА КИМ**

ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА НАД КОСМЕТСКИМ СРБИМА...

Миодраг Новаковић
(анализа и превод)

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - ФЕЉТОН (I - VII)

17. децембар 2010.

АНАЛИЗА ИЗВЕШТАЈА Д. МАРТИЈА ЗА САВЕТ ЕВРОПЕ О
„ТРГОВИНИ ОРГАНИМА“, СА ДО САДА МАЛО ПОЗНАТИМ
ПОДАЦИМА О НАТО И ОВК ЗЛОЧИНИМА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Извештај Швајцарца Дика Мартија о једној од најморбиднијих, не само криминалној, и ратно-злочиначкој афери, већ и политичкој, која сада, у „огољеној“ верзији овог, веома мучног за читање, извештаја – поприма све размере Западне, а пре свега америчке анти-српске завере...

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - I

У свом извештају Марти у више наврата оптужује не само Американце, већ и остале западне и УН структуре које су над Косовом, у време када су се одигравали ови страшни злочини против- пре свега српских цивила и српских ратних заробљеника и консеквентно над животима људи који су живели на тој територији- поседовали неограничену контролу; као и одговорност и обавезе према међународним конвенцијама да заштите цивилно становништво под својом окупацијом.

Овде се показује да када су у питању Срби, ти међународни фактори су одлучили не само да игноришу, већ и да заташкају злодела против српског народа, а малобројне некорумпиране Западне званичнике који су покушали да обелодане ту заверу – једноставно ућуткају. Како је Марти овде описао, ти злочини су се дешавали дуго времена након званичног престанка ратних активности НАТО-а према сувереној југословенској (српској) држави.

Како ћемо овде сазнати, Американци су свесно изабрали да, зарад потпуне физичке и политичке контроле отете српске земље, не само подрже свог корумпираног „минијона“ Тачија, већ и свесно заташкају његове тешке ратне злочине, злочине против хуманости, и мафијашке криминалне активности.

Овај извештај такође указује и на опструкцију и некомпетентност самог Хашког трибунала који је такође активно суделовао у заташкавању ових злочина. То све не треба да нас чуди, ако знамо да је Хашки трибунал успостављен пре свега као „победнички суд“ Западних сила, и да му је превасходна функција да докаже „геноцидност“ српске нације, како би на тај начин заташкао илегалност НАТО рата против српских ентитета у бившој Југославији и властите (Западне) ратне злочине.

Сва је срећа да на Западу још увек постоје људи са моралним и професионалним интегритетом попут господина Мартија, којима је истина а не прљава колонијална политика, у првом плану.

Следе кључни делови извештаја- овде морамо да упозоримо да због графичких детаља, малолетне особе и особе са slabим живцима не би требало да читају овај документ:

У уводном делу извештаја се каже да је Европски парламент изузетно забринут због налаза бившег тужиоца Хашког трибунала, који је сазнао да су озбиљни злочини почињени у време косовског конфликта, укључујући трговину људским органима, злочини који су остали некажњени и нису предмет ниједне озбиљне истраге.

Овде се такође наводи да су ти злочин били почињени против Срба (који су остали на Косову по окончању рата 1999) од стране терористичке ОВК. Даље се наводи да је, према информацијама Европског савета, коначно отпочела криминална истрага и да безбројне „чврсте и конвергентне индикације потврђују да су Срби, и Тачију нелојални косовски Албанци, држани заточени у тајним затворима под контролом ОВК у северној Албанији, где су били изложени нехуманом и понижавајућем третману, пре него што би неповратно нестали.“

Такође у извештају се наводи да постоје докази – да су у периоду непосредно после рата: „у једној клиници на албанској територији, у близини места Фуше-Крује, заточеницима „одстрањивани“ делови тела, да би исти били послати у иностранство ради „трансплантације“.

„Та криминална активност, настала у хаосу који је владао регионом, иницирана и руковођена од стране војних лидера ОВК, повезаних са организованим криминалом, у мало измењеним формама, се наставља и данас, како је то доказано у истрази ЕУЛЕКС-а у вези са случајем клинике Медикус у Приштини.“

Марти даље каже – да иако су постојали веома конкретни докази трговине људским органима почетком деценије, међународне снаге које су окупирале Косово „нису сматрале неопходним да спроведу детаљну проверу горњих чињеница, или су то чинили непотпуно и површно.

“Што указује на само једну ствар- намерно заташкавање ове крваве афере“- истиче Марти.

Он даље наводи да је иницијална истрага од стране Хашког тужилаштва била праћена веома забрињавајућим чињеницама, како се у извештају дословце наводи- „у току иницијалне истраге места извршења злочина, са циљем откривања доказа о трговини људским органима, истрага је нагло прекинута.»

„Докази који су прикупљени у месту Рипе у Албанији су уништени, и због тога нису биле могуће даљне анализе. После тога није било додатних покушаја да се овај случај истражи, нити је овај случај икада више озбиљно разматран, како је бивша тужитељка Хашког трибунала изјавила, те је због свега тога сматрала да то мора да обелодани јавности у својој књизи.“

У овом цитату се јасно види да оптужбе за заташкавање ових злочина долазе и од стране бивше хашке тужитељке Карле Дел Понте и истражитеља Дика Мартија. Марти у наставку директно оптужује међународну заједницу (што се односи на Западне силе које су имале контролу над окупираним Косовом) да су, по његовим речима- „...дале предност прагматичном политичком приступу, гледајући само да промовишу краткорочну стабилност без обзира на цену (и овај пут је то била цена у српским главама) жртвујући најважније принципе правде.“

Исувише дуго ништа није урађено да се испитају докази који су указивали на злочине ОВК према српским цивилима и неким Албанцима. У ствари, одмах по окончању рата, ОВК је имала буквално тоталну контролу на терену, где су многи „стари рачуни наплаћивани“ између разних фракција, а онима који су сматрани издајницима због сарадње са српским властима ,пресуђивано је по кратком поступку без икаквог процеса.“ И то све под носом НАТО окупатора!

Даље се наводи да је Еулекс од корумпиране УНМИК администрације наследио хаос, који се огледао у намерно уништеним, или изгубљеним доказима и архивама, оштећеним или некомплетним документима, нарочито везано за најтеже злочине према Србима.

Марти: „Консеквентно, велики број злочина ће због тога остати некажњен. Никаква или некомплетна истрага је вођена о организованом криминалу и његовим везама са косовским политичким институцијама, а нарочито у случајевима злочина против Срба.“

„По Мартију та тема је и даље строги „табу“ на Косову, и о њој ако се и говори, то се чини приватно и веома опрезно.

У наставку извештаја се наводи:

„Тим међународних тужилаца и иследника у оквиру ЕУЛЕКСА, који је задужен да истражи оптужбе о злочинима против хуманости, нарочито у вези трговине људским органима, је направио одређени прогрес, нарочито у области документовања постојања тајних затвора ОВК у северној Албанији, где су нехумани поступци и убиства над (српским) заточеницима почињени.“

Такође се наводи да та истрага у свом раду наилази на опструкцију албанске владе.

„Европски парламент снажно потврђује своје опредељење за потребом да се поведе бескомпромисна борба против недодирљивости горњих починицаца најтежих кршења људских права, и наглашава да чињеница да су ти злочини почињени у време ратног конфликта, не може никада да оправда претходне одлуке да се обуставе поступци против оних који су починили такве злочине (погледај резолуцију 1675(2009)).“ Каже се у наставку овог извештаја.

Марти наставља следећим речима:

„Не може и не сме да постоји једна правда за победнике, и друга за губитнике. Где год да се деси конфликт, сви криминалци морају да буду кривично гоњени и суђени за своје злочине, било којој страни да припадају и без обзира коју политичку улогу имају. Најосетљивије и најболније питање које остаје отворено је питање несталих особа...овде мора да се дода да је од око 500 особа које су нестале по доласку КФОР трупа 12-ог Јуна 1999, око 100 је било косовских Албанаца, а око 400 Срба.“

У наставку се тврди да је посебно забрињавајући недостатак сарадње косовских албанских власти, које спречавају ископавања потенцијалних масовних гробница на Косову и на друге начине ометају истрагу, а посебно њихов омаловажавајући став према проналажењу око 500 особа (Срба) несталих по окончању конфликта.

Наглашава се да радна група за проналажење несталих особа, састављена од ЕУЛЕКС-а и међународног Црвеног Крста захтева искрену подршку свих међународних фактора да би успешно отклонили неповерење на обе стране – „Једино права истина и прилика породицама жртви да достојно одају пошту својим

најдражима – је кључни предуслов за процес помирења и мирну будућност на Балкану.“

У наставку „Европски парламент позива: све чланице Европске Уније и остале заинтересоване државе, да ставе на располагање ЕУЛЕКС-у сву логистичку и кадровску помоћ у стручњацима, да би могли да се успешно носе са изузетно комплексном и важном улогом у којој су се сада нашли – да се ЕУЛЕКС-у дају јасни задаци и политичка подршка са највишег нивоа да би се борили против организованог криминала, да би правда превладала, без обзира на политичке последице – и да се одвоје сва средства и ресурси да би се успоставила ефикасна заштита сведока.“

Од ЕУЛЕКСА се захтева да настави истражне радње према свима, без обзира коју политичку или државну функцију заузимају, и без обзира на етничко порекло жртви, као и да учине све да расветле све криминалне отмице људи, индикације о трговини људским органима, корупцију и повезаност између криминалних група и политичке елите..“

Онда се поново наглашава да ЕУЛЕКС мора да учини све да заштити сведоке у овом поступку, и да стекне њихово поверење. Од Хашког трибунала се захтева да потпуно сарађује са ЕУЛЕКСОМ, нарочито у обелодањивању информација и доказа које имају у свом поседу, а тичу се ових злочина у оквиру јурисдикције ЕУЛЕКСА.

Од косовских албанских власти се захтева да беспоговорно сарађују са ЕУЛЕКСОМ и Српским властима, без обзира на познато (или претпостављено) етничко порекло жртава. Дају се инструкције ЕУЛЕКСУ да предузме акцију да би остварио правосудну сарадњу са албанским властима у вези ОВК кампова у северној Албанији. Овде се посебно наглашава потреба да се наведени тајни затвори ОВК у Албанији детаљно истраже и сви релевантни докази везани за трговину људским органима прикупе.

На крају уводног дела овог извештаја се захтева од свих чланица Савета Европе и држава посматрача да: „Одговоре без икаквог отезања свим захтевима за правосудну сарадњу од стране ЕУЛЕКСА и Српских државних органа у оквиру важеће истраге ратних злочина и трговине органима.“ Да би Марти наставио- „Опструкција таквих захтева и свако одлагање у пружању

одговора било би незамисливо и неће се толерисати, с обзиром на важност и хитност међународне сарадње у решавању ових озбиљних и опасних кривичних дела.“

Посебно се захтева сарадња земаља чланица у заштити сведока, за које ће бити потребно обезбедити нови идентитет у страним земљама. Овде се види да је Марти извукао правилне закључке из хашког случаја злочинца Харадинаја (кога је Хаг привремено ослободио „да би организовао ликвидацију сведока“?).

У последњем пасусу увода, Марти наглашава да је Европски парламент свестан озбиљности троговине људским органима широм света, при чему се крше основни принципи људских права и достојанства- да би се накрају позвао на заједнички документ Савета Европе и УН, објављен 2009, где се наглашава потреба за међународним легалним актом и кривичним законима, којима би се убудуће омогућила боља заштита жртви, као и кривично гоњење починилаца оваквих монструозних дела...

*Додатни коментар аутора са (ФБР
портала):*

***ПОЗАДИНА МАРТИЈЕВОГ ИЗВЕШТАЈА -
ФИКТИВНА ПОДЕЛА КОСОВА!?***

...Ту се слажем са последњим коментаром, да се многе ствари, нарочито афере оваквих размера када је Запад у питању, ретко када дешавају случајно – и да је ова (по мом мишљењу поштена) истрага Дика Мартија угледала светлост дана управо сада у ширем политичком контексту планова Запада и њихових београдских послужитеља, и то управо по питању Косова.

Оно што ме упућује на такав закључак јесте садржај тајне дипломатске депеше америчке амбасаде у Београду, датиране 5-ог октобра, чији сам садржај презентовао на ФБР сајту у виду чланка:

„ТАДИЋЕВИ ТАЈНИ ПРЕГОВОРИ О ПРИХВАТАЊУ КОСОВСКЕ „ДРЖАВЕ“ И УЛАСКУ У НАТО“

...Из те депеше се јасно види да се Тадићев режим залаже за фиктивну поделу Косова (делимични суверенитет Србије над севером Косова и над пет српских манастира на југу, с тим што би Србија за узврат практично признала косовску „државу“ ускраћено за формално признање, и што би Србија дефакто остварила веома ограничену контролу над наведеним делом Косова, док би Косово у стварности, и формално, остало под албанским суверенитетом)- која и тако фиктивна и разводњена није по вољи окорелих терориста ОВК који су на власти, и који су више пута јавно устврдили да ништа краће од потпуне независности неће прихватити, претећи изазивањем новог рата.

Ја мислим да у томе грму и лежи зец. Запад је већ „уморан“ од Косова, и поколебан недостатком потпуног међународног признања Косова. У америчкој депеши јасно видимо да је фаворизована „српска“ (Тадићева) опција управо ова горња опција, у документу означена под тачком „А“; И оно што је мени било изненађујуће јесте потпуни недостатак негативне реакције у вези те опције од стране амбасадорке Ворлик, када знамо досадашњи строги амерички став да до никакве поделе Косова не може да дође, а у овом случају ипак „дозвољава“ некаква (макар и фиктивна) подела Косова.

Та фиктивна подела Косова би била „политички успех“ за Тадићев режим, и они би је презентовали народу преко својих већинских медија у Србији сасвим друкчије од онога што у пракси јесте, и тако би се дефакто трајно одрекли Косова у име Српске нације. Истовремено, чак и тако разводњену и фиктивну опцију је немогуће продати окорелим терористима ОВК, који држе власт на Косову; Те је Запад вероватно одлучио да их се на неки начин реши (уз помоћ Мартијевог извештаја?), а на њихово место доведе друге албанске послушнике који би прихватили ову „политичку трговину.“

За нас Србе, то у ствари не би променило пуно у тренутној ситуацији, али би променило много тога, и то нагоре, у наредним годинама. Срби на Косову, који не живе у северној енклави, не би

имали пуно избора- или да се иселе, или да се „албанизују“, а као резултат таквих тајних преговора би сигурно изгубили и Прешевску котлину- ова информација нам долази из извора ЦИА-е (што је документовано од стране Џулије Горин на сајту Глобал Рисерча, линк: <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=22284>, где се јасно види на мапи америчке агенције ЦИА, да у скорој будућности неће бити директне границе између Србије и Македоније.

Прешевска котлина тако постаје део „Велике Албаније“). Пошто би српски суверенитет над севером КиМ био само фиктиван, и постојао док би трајао (тренутни) гарант међународних фактора, а не као легалан међународни уговор, онда као такав сигурно не би опстао на дуге стазе- Сви знамо да би због српског негативног наталитета, временом скоро сви Срби потпуно нестали у тој енклави- и пошто тамо не би више било српске популације, онда „дефакто“ не би више ни постојала српска аутономија- Лажна косовска држава (пошто се шиптари „размножавају као зечеви“) би истовремено наставила да постоји у пуној величини, увећана за отете српске територије: са југа Србије, и вероватно великог дела територије Црне Горе.

Но на крају, ово је ипак само лична теорија, настала као резултат мојих анализа ових претходно наведених докумената. Уосталом време ће показати своје- Једино се бојим да ми Срби и немамо више пуно времена за кориговање катастрофалног националног курса, који нам одређују „неки други“...

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - II

ДЕЛ ПОНТЕОВА ОТКРИВА ОНО ШТО ЗАПАД УПОРНО СКРИВА

У наставку свог извештаја о монструозним злочинима ОВК против српског народа на Косову, специјални иследник Европског Савета Дик Марти описује како је Карла Дел Понте, бивши Хашки тужилац (реагујући из фрустрације због опструкције „одозго“, у истрази ових злочина- која је долазила из врха Хашког трибунала, као и од стране водећих западних сила, пре свега Америке)- одлучила да у сарадњи са Чаком Судетићем, објави књигу“Трибунал- Ја и Ратни Злочинци“, у којој ће јавности открити „оно“- што су се западне силе трудиле тако очајнички да сакрију од светске јавности.

Даља анализа Мартијевог извештаја ће показати да су за то имали и више него довољно разлога, јер доказивањем албанских монструозних злочина према српском народу, овде се разоткривају и злочини и саучесништво њихових Западних налогодаваца...

Марти наводи у свом извештају следеће:

„У књизи, скоро десет година након косовског рата, појављују се сазнања о трговини људским органима „вађених“ из српских заробљеника, чији су извршиоци према разним изворима били команданти „Ослободилачке Војске Косова“ (ОВК).

Ти извештаји су били веома изненађујући, и изазвали су снажну реакцију „домаћина“ (илегалне косовске државе). Били су веома изненађујући пре свега, јер су дошли од особе на високом положају у међународним институцијама- тачније у самом срцу правосудног система, задужене да истражује ратне злочине почињене у оквиру разних конфликта на територији бивше Југославије.

Али пре свега, они су изненађујући зато што су разоткрили веома видљиво „одсуство“ званичне реакције (окупационих снага на Косову) на те оптужбе, али је зато очигледно да су били довољно озбиљни и узнемиравајући да присиле бившу тужитељку, да их укључи у своје мемоаре.

Овде је очигледно да она није могла да игнорише мрачне и далекосежне последице тих оптужби- те је зато одлучила да их учини веома јавним.“

Он даље објашњава да пошто је Комисија за правне односе и људска права Европског Савета, била упозната са овим горњим наводима поткрепљеним конкретним доказима: у форми документа број #11574, који је активирао Резолуцију за детаљну истрагу у криминалне радње, које је Дел Понтеова обзнанила светској јавности, као и њиховим последицама.

...И у циљу откривања пуне истине, пружања правде жртвама, као и хапшења извршиоца ових монструозних злочина.

Комисија је поставила Дика Мартија на чело ове истраге у својству Специјалног Известивоца. Те му је у ту сврху наложено да припреми посебни документ „резолуцију“, и потом да достави комплетан извештај Комисији.

ЗА ЗАПАД СРПСКЕ ЖРТВЕ СУ СТВАР ПРОШЛОСТИ

Марти овде посебно наглашава, да ти злочини који су се десили пре десет година, никада нису прописно истражени, или нису уопште истраживани, од ниједне стране- „националних или међународних ауторитета, који су имали јурисдикцију над територијама где су се злочини дешавали.“ Да би потом указао на следеће:

„Све су индикације да су напори да се утврде чињенице о косовском конфликту и казне извршиоци ратних злочина, били концентрисани у само једном правцу, и **базирани на унапред створеној предрасуди да је једна страна (албанска) била жртва, а друга страна (српска) злочинац.**“

Потом образлаже да ситуација у стварности није црно-бела и да је много више „комплексна“, и да треба имати у виду племенски и нецивилизовани карактер албанске заједнице- што је све ометало његову истрагу, нарочито у прикупљању информација на терену. Онда дословце каже:

„Свуда влада страх, који често прераста у комплетан „терор“, који смо ми приметили код неких информаната, одмах након што им је предочен разлог наше истраге.“

Овде је посебно забрињавајући данашњи однос међународних (западних) институција на Косову, које и поред свих ужасавајућих открића ове истраге, покушавају да исту заташкају. Марти је то описао у свом извештају следећим речима:

„Чак и одређени представници међународних институција, нису сакривали своју неспремност да се суоче са чињеницама: **„Прошlost је прошlost“, речено нам је; „сада морамо да се фокусирамо на будућност.“**

БЕОГРАД МОРА ДА СЕ КОРИСТИ ЗАПАДНОМ ЛОГИКОМ КОЈА ЈЕ РЕЗУЛТИРАЛА У АНЕКСИЈУ КОСОВА- ДА САДА ОБРНЕ ТАЈ ПРОЦЕС

Овај део Мартијевог извештаја, који пластично илуструје данашње очигледно анти-рпско расположење међународних институција на Косову би требао да буде довољан аргумент „српским властима“ да покрену то питање пред Саветом безбедности УН-а, и захтевају доследну примену Резолуције 1244, као и промену политичког и етничког састава „мировних снага на Косову- односно елиминацију западних окупационих трупа за које овај извештај (како ће се то тек показати у наставку приказа Мартијевог извештаја) доказује – да не само да су пристрасни у корист Албанаца и на штету српског народа, већ да су и сами директно учествовали у извршењу и прикривању многих најтежих кривичних дела против српског народа на Косову.

У политичкој иницијативи коју би хитно требало да предузме српска влада (користећи тренутну међународну актуелност овог

шокантног извештаја) мора да се примени иста „логика“ која је коришћена од стране западних сила да би „нама“ одузели Косово.

У наставку Марти директно конфронтира, ових дана „слављеничку“ презентацију српског тужилаштва за ратне злочине, које се хвали да је њихова истрага далеко „напреднија“ од Мартијеве, следећим речима:

„Српске власти јесу својевремено реаговале на ове индикације, додуше са „закашњењем“, али нису постигле никакве значајне резултате.“ Марти је такође веома критичан према Хашком трибуналу, наводећи „истраживачку мисију“ трибунала на локацији озлоглашене „Жуте куће“- коју **он описије (истрагу) да је спроведена „веома површним истражним радњама, са стандардом професионализма који је у најмању руку збуњујући.“**

МАСОВНИ ЗЛОЧИНИ ПРОТИВ СРБА БИЛИ МОГУЋИ САМО УЗ НАТО ПОДРШКУ- ПИШЕ МАРТИ

Извештај у наставку обилује оптужбама против НАТО-а, за који Марти наводи у овом документу да је „извршио агресију против Југославије кршећи међународне конвенције и без дозволе Савета Безбедности“, ограничавајући своја дејства на (кукавичко) бомбардовање са безбедних висина, да би на земљи користио крволочну терористичку војску ОВК, као своју пешадију-препуштајући тим терористима неограничену контролу на терену, чак и дуго времена после званичног уласка НАТО окупационих трупа на Косово.

Марти потом описује тај период следећим речима:

„Управо у том критичном периоду су почињени безбројни злочини према Србима који су остали на својим огњиштима, против косовских Албанаца осумњичених да су били „издајници или колаборатори“, као и против оних Албанаца који су страдали у оквиру унутрашњих обрачуна у оквиру ОВК и других албанских фракција. Ти злочини и данас остају већински некажњени, и тек након више година им се „прилази“ са снебивањем.“

„У тој фази хаоса, граница између Косова и Албаније је ефективно престала да постоји. Тамо није постојала никаква практична контрола, а и било би готово немогуће спровести законе, узимајући у обзир огроман промет избеглица, према Албанији у време конфликта, и према Косову по окончању конфликта.“

„У току моје истраживачке мисије испред Швајцарског парламента 1999-те године, ја сам лично био сведок размера тог феномена; Тада сам осмотрио снажну солидарност албанских власти и народа у прихватању косовских избеглица.“

„У том контексту су се разне факције ОВК слободно кретале на обе стране границе, која у то време је била практично само формално раздвајајућа линија. Дакле јасно је да је ОВК имао ефективну контролу у региону у то критично време, на Косову, али такође у области Северне Албаније. **НАТО снаге су сарађивале са ОВК као локалним ауторитетом у склопу војних операција као и у „завођењу реда“.**“

„Управо резултирајући из такве ситуације, **разни злочини су почињени од стране ОВК, укључујући водеће лидере ОВК, да би потом били ефективно (од стране западних сила) прикривени и остали некажњени.**“ (Марти)

СРБИ „ДЕМОНСКИ УГЊЕТАВАЧИ- АЛБАНЦИ „НЕВИНЕ“ ЖРТВЕ

Марти потом наглашаву потпуно друкчију атитуду западних сила, када су у питању Срби: „Злочини почињени од стране Српских снага су документовани, јавно критиковани, и до максимума кривично гоњени и процесирани у судовима.“

Он овде изводи закључак да данас нико не доводи у питање кривицу Милошевићевог „диктаторског режима“ у контексту ратних злочина према Албанцима почињене у време косовског конфликта, да би потом повукао следећу паралелу: „...сви ти догађаји и инциденти су посматрани упрошћено: приказујући на једној страни Србе као „демонске угњетаваче“, а на другој страни Албанце као „невине жртве“.

„У свом том хорору и извршењу злодела не сме да се прихвати принцип компензације. Основни принцип правде захтева да свако буде третиран на исти начин. Шта више, наша дужност да

откријемо истину и спроведемо правду која мора да се спроведе тако, да након тога може да се успостави истински мир, у коме би различите заједнице могле да се помире и почну да живе и раде заједно.“

„Ипак, на Косову је и даље опште прихваћена кратковида логика: створити привид реда по сваку цену, пажљиво избегавајући све што може да дестабилизује овај регион који је још у стању „крхке равнотеже“. Резултат тога је врста правде, која може да се опише једино као селективна-остављајући потпуно некажњене злочине за које постоје веома кредибилне индикације да су извршени директно или индиректно од стране лидера ОВК.“

АМЕРИЧКИ ИНТЕРЕС НА КОСОВУ УНИШТИО СВАКИ ПРОСПЕКТ РАСВЕТЉАВАЊА АЛБАНСКИХ ЗЛОЧИНА ПРЕМА СРБИМА

У извештају се оптужују западне владе, да су због страха од копнених губитака определиле за „стерилни“ ваздушни рат, да би на земљи користиле терористичку ОВК као своју „савезничку“ пешадију. Ова критика се пре свега упућује Американцима, за које се каже да је њихов интерес (и учешће) у формирању косовске владе чији чланови су постали готово ексклузивно терористи ОВК, резултирало у директно америчко саучешниство у прикривању ових монструозних злочина.

Он је то описао следећим речима:

„Ситуација, како смо нагласили претходно, је потпуно уништила сваку перспективу расветљавања албанских злочина, нарочито у случајевима где су постојале индикације да су та злодела починиле особе на власти, или особе њима блиске.“

Марти је овде додатно образложио зашто је у овом случају америчка одговорност (нарочито у светлу игнорисања злочина ОВК који су им били добро познати) највећа:

„САД имају на Косову амбасаду са импресивним ресурсима, као и војну базу Бондстил таквих размера и значаја да очигледно надмашује регионалне потребе.“

Овај део извештаја је такође веома критичан према УНМИКУ за кога каже да је од почетка наступио са веома ограниченим ресурсима, бројчано и кадровски недорастао задатку, да би потом указао на један податак, који уверен сам није уопште изненађујући за српску јавност, а то је да међународне институције, прво УНМИК, а потом ЕУЛЕКС нису могли да верују скоро ником из редова албанске популације на Косову када је у питању истраживање злочина према српском народу.

Овде је једна велика разлика између УНМИКа који је наставио да користи услуге албанских кадрова, који су и оне малобројне истраге злочина према Србима компромитовали или саботирали; И ЕУЛЕКС-а који се бар потрудио да за преводиоце доведе Албанце из других држава, или преводиоце албанског језика из других етничких група, и то по Мартијевим речима из следећег разлога:

„Међународни званичници су нам казали да је било **немогуће сачувати поверљивост њихових извора**- елемент који се сматра кључним у свакој криминалној истрази- посебно из разлога да су били **„упућени“ на локалне преводиоце, који би потом директно преносили те информације осумњиченима.**

Као резултат тога, ЕУЛЕКС је морао да доводи преводиоце из других земаља, да би могао да спроводе безбедно истражне поступке у најосетљивијим случајевима. Исти извори су нам казали да је приступ међународне заједнице (Западних земаља) овој афери, био **идеолошки зацементиран у пароли „мир и стабилност по сваку цену“**(овде је та цена изгледа опет у српским главама). Очигледно да је **такав приступ захтевао „хармоничне односе“ са локалним албанским властодршцима“**

УНМИК ОСТАВИО ЕУЛЕКСУ КРИВОТВОРЕНА СУДСКА ДОКУМЕНТА- НАТО И ХАГ ВРШЕ ОПСТРУКЦИЈУ МАРТИЈЕВЕ ИСТРАГЕ

„ЕУЛЕКС мисија, која је постала оперативна крајем 2008, је наследила изузетно тешку ситуацију. Безбројни досијеи ратних злочина, наравно они у којима су „борци“ ОВК били осумњичени,

су предати УНМИК-у у очајном стању (лажни и прерађени докази као и изјаве сведока, пропусти и необјашњиве празнине у иследничким поступцима), да би се на крају УНМИК одлучио да многе досијее једноставно затвори (што значи да за многе српске жртве неће никада бити правде, бар не од стране окупационих снага на Косову).“

Марти наводи да је по доласку ЕУЛЕКС-а на Косово, од стране не само Срба, већ и многих Албанаца, очекивано да ће ЕУЛЕКС кренути у обрачун са „недодирљивим“ албанским моћницима, чија је мрачна прошлост добро позната свима на Косову- да би закључио -

„Наравно да су таква очекивања била узалудна, све што је учињено су била празна обећања...“

Такође је навео случај Назима Блаце, терористе који је јавно признао извршење убистава по налогу највиших албанских политичара-

„Требало је 4 дана пре него што је Блаца био ухапшен и стављен под заштиту. Начин на који ће Еулекс поступити у овом случају ће бити важан тест, да докажу колико далеко су спремни да иду да би промовисали правду.“

У коментару овог пасуса, Марти је описао корупцију УНМИК-а следећим речима:

„УНМИКОВО наслеђе нам је описано у веома живописној форми, која не захтева никакав додатни коментар- „као 300,000 хаотичних страница (легалних докумената).““

У следећем пасусу Марти се опет бави опструкцијом од стране одређених западних земаља, која се мери са саучешниством у криминалним радњама ОВК. Овде се нарочито бави земљама чије су трупе на Косову у саставу КФОР-а, за које каже да имају у својим досијеима веома релевантне информације о овој криминалној афери, али да те досијее ипак не чине доступним ЕУЛЕКС-у, или то евентуално чине тек након дуготрајне процедуре и веома често некомплетно.

ВЕЛИКА БРИТАНИЈА И ХАШКИ ТРИБУНАЛ ОМЕТАЛИ ИСТРАГУ О ЗЛОЧИНИМА НАД СРБИМА?

Сличну критику упућује Хашком трибуналу. У свом коментару то описује следећим речима:

(3) „Сазнали смо да су одређени КФОР контрибутори, у овом примеру **Велика Британија, вратили све досијее у своје матичне земље, и да су ти досијеи давани на увид ЕУЛЕКС-у једино по основу детаљно образложених случајева, компликоване процедуре** која изузетно успорава спровођење правде.

(4) У време наше посете у јануару 2010, **ЕУЛЕКС иследници често нису могли да имају приступ хашким досијеима**, да би недавно Хашки тужилац уверавао званичнике ЕУЛЕКС-а да ће имати неограничени приступ тим досијеима.“

Овде је веома индикативна дилема Дика Мартија коју он изражава по питању опструкције неких Западних земаља и Хашког трибунала:

„Свако би морао да се запита, који би то могли да буду разлози за саботирање таквих једноставних захтева?“

„Корупција и организован криминал представљају главни проблем у региону, како је то показало више међународних извештаја. Све је то још озбиљније због чињенице да су криминал, корупција и политика веома тесно повезани. Масовно присуство међународних снага није практично ништа побољшало ту ситуацију, чак је повећало неке аномалије; на пример, возач или чистач запошлен код неке стране организације или у страниој амбасади зарађује пуно више него полицајац или судија, што неминовно доводи до поремећаја система друштвених вредности.“

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - III

*Уместо увода у овај трећи део фељтона о извештају Дика Мартија Савету Европе, о монструозним злочинима албанске ОВК према Србима на Косову, одлучио сам се за **цитат коментара Нила Кларка, управо објављен у Гардијану:***

„САХРАНА МИТА ЗВАНОГ „ДОБРИ РАТ“

Ужасно кршење људских права од стране Западног савезника: „Ослободилачке војске Косова“, које се појављује у извештају Савета Европе дискредитује тврдњу бившег енглеског премијера Тони Блера- да је НАТО рат 1999 против Југославије био „сукоб добра и зла; између цивилизације и варварства; између демократије и диктатуре“, јавно оспорава Нил Кларк у Гардијану.

„То је била измишљотина коју су многи либерали прихватили,“ пише Кларк. „Ако је Запад уистину хтео да на Балкану поступа „морално“ и заштити људе на Косову постојала су друга решења осим рата против Срба, друге опције осим подршке ОВК- највише насилне групе на Косовској политичкој сцени. Запад је могао да подржи више-партијске преговоре, да понуди дизање санкција Београду ако се пронађе мирољубиво решење косовског проблема.“

Кларк заључује да је НАТО интервенција у Југославији била исто толико неморална, колико и рат 2003 против Ирака.

„Али ирачки рат је био убедљиво дискредитован, и из тог разлога је **творцима идеје „либералне интервенције“ било страшно важно да промовишу (лажну) идеју да је Косово било донекле успех. Овај извештај Савета Европе о монструозним злочинима ОВК потпуно оспорава такву позицију Западних сила.“**

По Мартију најважнији задатак из угла хуманитарне перспективе је тачно утврђивање судбине несталих лица на Косову.

„Број несталих је изузетно висок, ако узмемо у обзир бројчано осредњу Косовску популацију.“

По њему 470 особа је нестало након окупације Косова од стране НАТО трупа, од тог броја он **процењује да је било 375 Срба.**

АЛБАНЦИ ЛАЖНО ПРИЈАВЉУЈУ НЕСТАЛЕ ЗА ВРЕМЕ НАТО ОКУПАЦИЈЕ- КАО НЕСТАЛЕ ЗА ВРЕМЕ РАТА...

То се све чини (лажно пријављивање несталих), по Мартију, из разлога што Косовски закон компензације „ратних жртава“ признаје само оне страдале или нестале пре 12-ог јуна 1999 (пре доласка НАТО-а на Косово); Такође разлог за овакво прикривање истине је чињеница да су ти нестали албанци ликвидирани од стране Тачијеве терористичке ОВК као издајници, и њихове породице на тај начин сакривају „срамоту“.

Овде постоји и други много важнији разлог, који је Марти описао следећим речима:

„Лов на „издајнике“ је гурнуо у други план крваве сукобе у оквиру унутрашњих фракција ОВК, и добро је послужио да заташка злочине почињене од стране ОВК и њима сродних група.“

Овде је важно напоменути да је процена броја несталих Срба, по међународном Црвеном Крсту, много већа од горе споменутог броја 375- и приближава се цифри од око хиљаду несталих Срба.

Марти наглашава, да док је постојала пуна сарадња српских државних органа у утврђивању судбине несталих лица, на другој страни- албанској на Косову и албанској у Албанији, не да није било такве сарадње, већ је са њихове стране истрага ометана и саботирана.

Марти сматра „недостатак сарадње од стране косовских и албанских власти у утврђивању судбине несталих Срба, па чак и судбине косовских Албанаца (жртви злочина од стране ОВК) подстиче дубоку сумњу у садашњи ниво политичке воље да се сазна истина о овим трагичним догађајима.

„СВАКИ АЛБАНАЦ КОЈИ ОТКРИЈЕ ЛОКАЦИЈУ О
МАСОВНИМ ГРОБНИЦАМА СРПСКИХ ЖРТАВА ЈЕ
ИЗДАЈНИК“ - Д. МАРТИ

У наставку Марти наводи практичне примере обструкције од стране албанаца са којима се сусретала његова комисија приликом рада на Косову и у Албанији:

„Један пример како смо били конфронтирани у току наше приштинске мисије утврђивања истине, је био везан са ископавањима у руднику где нам је речено да је око 30 убијених Срба сахрањено. Локалној грађевинској компанији која је била ангажована на том послу је било прећено од стране локалних мештана албанаца, што је довело до великих застоја те операције. Тада нам је речено, да се **међу косовским албанцима сматра „издајником“ свако ко пренесе информацију о масовним гробницама српских жртава.**“

„Иследници ЕУЛЕКС-а су нас обавестили да је ниво сарадње са албанским властима раван „нули“. На захтев за легалну међународну сарадњу за истрагу у бившем логору ОВК Кукеш, је одговорено тек након неколико месеци да мора да се одложи због „временских непогода“. Други међународни званичници су такође пријавили „снажни отпор“ косовских власти сарадњи у решавању случајева несталих Срба, као и албанских „издајника“. **Албанска влада је вршила сталну опструкцију- не дозвољавајући никаква ископавања масовних гробница на својој територији.-**

„Овде није било рата, тако да овде нема никаквих гробова да се ископавају“. - Био је одговор који су међународни иследници добијали рутински из Тиране.

Марти такође наглашава да је његова истрага наилазила на опструкцију проналажења несталих лица после 12-ог Јуна 1999, и од стране Канцеларије за нестала лица на Косову- коју заједно образују ЕУЛЕКС и косовске „власти“.

„НЕКО“ У ХАШКОМ ТРИБУНАЛУ НАМЕРНО УНИШТАВА И ПРИКРИВА ДОКАЗЕ О ЗЛОЧИНИМА НАД СРБИМА!?

Он потом истиче, да иако је такозвана „жута кућа“ у месту Рипе, код Бурела у Албанији, „одиграла своју медијску улогу и скренула пажњу јавности на проблем несталих особа- ипак је то био само врх леденог брега „та кућа једва да је била само један елемент у далеко већој и много више компликованој епизоди.“

Марти потом описује површност и „некомпетентност“ истраге на локацији „жуте куће“ коју су заједно спровели УНМИК и Хашко тужилаштво:

„Та посета у стварности не може да буде сматрана као правилна форензичка истрага према утврђеним „техничким правилима.“ Лица која су била присутна тој истрази, које смо ми саслушали, су осудила очигледан недостатак професионализма, посебно са становишта узимања узорака и класификације научне обсервације. Нарочито је **понашање неких чланова породице „К“ која живи у тој кући, покренуло разна питања и створило сумњу у контексту различитих и контрадикторних објашњења која су давали, једно за другим, у вези присуства трагова крви** (откривених коришћењем Луминола) око стола у главној соби. Домаћин је оригинално тврдио да су у тој соби клане и сечене неке животиње. После је понуђено објашњење да се једна од жена из те породице порађала у тој соби.

Након тога, нити су УНМИК, нити Хашки трибунал, и наравно нити албанско државно тужилаштво, учинили додатне посете тој локацији, нити спровели неко додатно и темељито истраживање. Албански иследник које учествовао у иницијалној посети тој локацији, је штавише пожurio да јавно изјави да тамо нису нађени никакви докази. Физички узорци сакупљени на месту увиђаја су накнадно уништени од стране Хашког трибунала пошто су само фотографисани, као што ми је тренутни Главни тужилац Хашког трибунала потврдио у свом писму. Ми овде не можемо да се суздржимо а да не изразимо запрепашћење да је тако нешто могло да буде учињено.“

У претходно споменутом писму Мартију- Главни хашки тужилац Серџ Брамерц каже да је разговарао са Карлом Дел Понте и да га

је она „уверавала да материјални докази у питању би требало да су сачувани у архивама Хашког тужилаштва, и да би њихово уништење било незамисливо.“

Као што знамо ти докази су уништени од стране „неког“ из Хашког тужилаштва; И једини логичан закључак који се овде намеће- јесте да се ради о намерној саботажи и прикривању злочина над Србима.

Ово је нажалост, један од најбољих доказа да такозвани Хашки суд није уопште неутралан према Србима, и само потврђује оптужбе о много већој и веома мрачној завери против српске нације, нарочито у контексту огромне смртности српских заточеника у Хагу, и њихових несразмерно великих казни у односу на казне (знатно малобројнијих- готово „непостојећих“) заточеника других националности!?

У наставку извештаја Марти наглашава да је од стране ЕУЛЕКС-а начињен прогрес у откривању локација тајних затвора у северној Албанији, где су поред заточавања вршене и физичке ликвидације српских талаца. Он затим поново наглашава опструкцију од стране албанских власти, да би потом нагласио даљу опструкцију која долази из Хашког трибунала, који је по његовим речима следећа:

„У време док пишем овај извештај, ЕУЛЕКС још увек нема приступ збирци досијеа прикупљених од стране Хашког трибунала у области ове истраге.“

Извештај такође описује опструкцију из области легалне сарадње на коју је тим ЕУЛЕКСА наишао у случају „Медикус“ клинике у Приштини, и то од стране неколико чланица Савета Европе и земаља посматрача. Овде се каже да је таква сарадња захтевана од следећих земаља: Белорусије, Канаде, Израела, Немачке, Молдовије, Пољске, Русије и Турске. Једина земља која је спремно одговорила на такве захтеве је била Канада.

Марти ту опструкцију описује следећим речима:

„Узимајући у обзир тежину наводног дела- трговине људским органима, такви „застоји“ су незамисливи и неодговорни.“

ИНТИМИДАЦИЈА И ЕЛИМИНАЦИЈА СВЕДОКА НА СВАКОМ КОРАКУ

У следећем пасусу Марти наводи поред примера обструкције, и велику количину доказа против лидера ОВК:

„Сазнали смо из прве руке како је на Косову тешко реконструисати догађаје у време проблематичног и хаотичног периода 1999- 2000. С изузетком неколицине иследника ЕУЛЕКСА, тамо постоји недостатак решености да се установи истина о томе шта се дешавало у том периоду, и према томе утврди одговорност. Мноштво доказа који постоје против одређених вођа ОВК изгледа да изазивају бојазан и неодлучност код ЕУЛЕКС администрације да се са истима суоче.

Постојали су сведоци који су „елиминисани“, док су остали исувише застрашени и самим проспектом учешћа у истрази. Ти сведоци немају поверења у систем наводне „заштите сведока“ који им се нуди. Ми сами смо морали да предузмемо веома детаљне мере опреза у односу на неке „саговорнике“ да би им обезбедили потпуну анонимност.

Ми смо их оценили са великом сигурношћу као поуздане сведоке и били смо у ситуацији да њихова сведочанства потврдимо са објективним доказима из више извора. У сваком случају наш задатак није криминална истрага; Али зато тврдимо да смо сакупили довољно веома убедљивих доказа да можемо да категорично захтевамо од међународних тела и држава умешаних у овај случај, да коначно предузму све кораке да би обезбедили да је истина установљена и да су злочинци недвосмислено идентификовани, именовани, и да ће одговорати за своја недела.

Знаци повезаности између криминалне класе и високих политичких и државних институција су исувише бројни и озбиљни да би били игнорисани. Основно је право грађана Косова да сазнају истину, и само истину, као један од највреднијих услова за помирење између националних заједница и просперитну будућност региона.“

„Током истраге смо обезбедили сведочанства и документоване доказе из више десетина главних извора, које овде наводимо:

Учесника рата и асоцираних са разним наоружаним групама које су учествовале у непријатељствима на Косову; директним **жртвама насилних злочина** почињених на Косову и суседним територијама; **чланова породица** несталих или убијених особа; садашњих и бивших **представника међународних институција** правде надлежним за Косова (пре свега УНМИК-а, ЕУЛЕКС-а, и Хашког Трибунала; **представника националних правосудних институција** са јурисдикцијом над догађајима на Косову ((тужиоца за ратне злочине из Београда, државног тужиоца из Тиране, тужиоце, полицајце и државне безбедносне званичнике у Приштини, као и из три суседне државе)); **хуманитарне агенције** ((укључујући Црвени Крст и међународну Комисију за нестала лица)); и разне **чланове цивилног друштва** и група за људска права које су истраживале и извештавале о догађајима на Косову у овом материјалном периоду ((Центар за хуманитарно право)).“

У наставку извештаја Марти описује потешкоће у ступању у директан контакт са неким сведоцима, наводећи да су исти из безбедносних разлога саслушавани индиректно.

У случају „Лимај“ пред Хашким трибуналом, Марти наводи албанску племенску лојалност која је евентуално резултирала у „неспремност“ сведока да сведоче, или чак и њихову физичку елиминацију. Он нарочито цитира пар других случајева суђења албанским ратним злочинцима, где су многи сведоци убијени. Он овде вероватно мисли и на „случај Харадинај“ (коме је Хашки трибунал уделио „наградно одсуство“ да може да ликвидира све оне који би потенцијално сведочили против њега- што је евентуално резултирало у ослобађајућу пресуду за овог ратног злочинца).

Овде је вредно цитирати речи Мартија о карактеру косовске албанске мафије на чијем је челу данашњи такозвани „премијер Косова“ криминалац и ратни злочинац, Хашим Тачи, као и о методама истраге Мартијеве комисије:

ТАЧИЈЕВА МАФИЈА ГОРА И ОД ИТАЛИЈАНСКЕ „КОЗА НОСТРЕ“

ЦИТАТ ИЗ ИЗВЕШТАЈА ДИКА МАРТИЈА: „Многе особе које су повеле више година службујући на Косову, и које су постале

најцењенији коментатори стања правосуђа у том региону, су нас подучиле да је мрежа организованог албанског криминала („албанска мафија“) у Албанији, као и у суседним територијама укључујући Косово и Македонију, као и дијаспору- била тежа за „пробијање“ него и сама италијанска мафија; где су чак и најнижи оперативци радије прихватили вишедеценијске затворске казне, него да „цинкаре“ своју племенску сабраћу.

Тако да смо се из нужне потребе, тамо где је то било применљиво, ослањали на аудио и видео снимање интервјуа са кључним изворима, обављено од стране других. У таквим случајевима смо предузимали сваку могућу радњу да лично установимо идентитет, аутентичност и кредибилитет тих извора; да бисмо упоређивали њихова сведочанства са информацијама из других независних извора о којима они нису имали никаква сазнања; те смо тако стицали „искуство“ из прве руке преко наших иследника, о околностима и условима тих саслушања.

Иследници који су вршили саслушања сведока су били из редова представника полицијских и правосудних органа из више земаља, академских истраживача, угледних и кредибилних новинара-истраживача. Увек смо инсистирали на проверљивости и кредибилности свих сведочанстава.“

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - IV

МАРТИ: ЗЛОЧИНИ ПРЕМА СРБИМА НЕ СМЕЈУ ДА СЕ ЗАБОРАВЕ!- ТАДИЋ: СРБИ МОРАЈУ ДА ЗАБОРАВЕ ХРВАТСКЕ ЗЛОЧИНЕ!?

У свом извештају о монструозним злочинима Тачијеве терористичке ОВК над Србима, Марти наглашава да та мрачна прошлост не сме да се заборави и да сви злочини морају да се потпуно истраже и њихови извршиоци приведу правди. Те речи долазе из уста једног Швајцарца, неутралног међународног експерта, високог моралног и професионалног интегритета, који у овом извештају, као и у својим претходним деловањима, није штедео речи да осуди поступке Милошевића и његове „бруталне“ политике на Косову.

Марти нарочито истиче да када су у питању злочини, принцип компензације не сме да буде прихваћен, нити да постоји.

Изгледа да таква логика и принципи не важе, када је у питању наш „про-српски“ председник Борис Тадић- Сећате се како је током његове недавне посете Хрватској (једне од његових безбројних „емотивних“ посета тој „геноцидној државној творевини“ у чије су темеље узидане кости преко милион зверски уморених Срба) изјавио, не трепнувши, да ми Срби морамо да заборавимо прошлост (читај хрватске ратне злочине према нашем народу), и да тиме „братски“ омогућимо Хрватској да се придружи ЕУ, наравно без суочавања са својом геноцидном прошлошћу.

Дакле овде имамо два особе. Једну швајцарске националности, високог моралног интегритета, огромног угледа у својој земљи и снажне међународне репутације.

...И другу, јавно декларисане „про-српске“ оријентације (што само по себи изгледа искључује српску националност), ниског моралног интегритета, никаквог угледа у својој земљи, и „бескичмене“ међународне репутације.

-Личности са дијаметрално различитим ставовима о томе шта је морално, а шта није када је у питању трагична судбина нашег народа на територији бивше Југославије.

Осећао сам се обавезним да направим овакав увод у овај четврти наставак фељтона о извештају Дика Мартија, а све то у светлу недавне Тадићеве изјаве (још једне у низу понижавајућих за Српску нацију- којој је „он“ на челу) да ће се састати са Тачијем, без обзира на најновије веома кредибилне оптужбе о монструозним злочинима ОВК над Србима.

Да не спомињемо да је Тачију одређен статус терористе од стране српских власти, још давне 1997, када је издат судски налог за његово хапшење поводом правоснажне пресуде у **косовском Окружном суду под ознаком: Процес К-1745, члан 331 и 334 Кривичног закона, где је осуђен на 10 година затвора за кривична дела тероризма против српске полиције и државних установа, која датирају још од 13. маја 1993.**

Дакле Тачи је од стране српске државе већ правоснажно осуђен за кривично дело тероризма, које не застарева; И за највише државне органе ове земље, укључујући председника Србије, он мора да се сматра терористом (криминалцем) у бекству.

Али ми овде видимо да председник Тадић „хита и њему у загрљај“, као и недавно свом „полу-хрватском“ брату Јосиповићу, без обзира на понижење које тим чињењем наноси, не само „својој“ нацији, већ и безбројним невиним српским жртвама, умореним албанском, или хрватском „братском“ руком.

Све ово не би требало да нас чуди, ако схватимо да нас је први пут, у историји наше српске државотворности снашло такво „зло“. Зло да на челу Српске државе немамо српског, већ „про-српског вођу“, са једном веома очигледном анти-српском агендом!

Напомена: Израз „про-српски“ у опису председника Србије Бориса Тадића је коришћен- због његове недавне изјаве Хрватској телевизији: Да је он „про-српски“ председник, и да није поносан што је на челу Србије!?

СТВАРАЊЕ ОД КОСОВА- ЗАПАДНЕ „СЛОБОДНЕ ВОЈНО-ОБАВЕШТАЈНЕ И МАФИЈАШКЕ ЗОНЕ“

Да се вратимо на Мартијев извештај, где се у овом делу наглашава да прикупљени докази контрадиктују досадашњи имиџ ОВК, као „герилске армије“ која је бранила „косовско становништво“, и да је према тим доказима ОВК стратегија била много више комплексна, него како је то јавно истицано- „да победи српске опресоре.“

Ту се такође истиче да је ОВК успела да „добije“ подршку од страних држава, углавном од САД, уз „цену“ која се овде не износи у детаљима, али упућује на испуњење одређених обећања и обавеза од стране Тачијеве ОВК према Западним „спонзорима“.

Ми можемо да наслутимо те ОВК обавезе, у контексту постојања највеће америчке војне базе (ван територије САД) Бондстил, као и тајних ЦИА затвора на Косову и Македонији (како је то (ин)директно документовано у Викиликс депеши америчке амбасаде у Скопљу, линк-
<http://wikileaks.ch/cable/2006/02/06SKOPJE105.html>).

Други највећи Западни интерес, поред стратешког војног и обавештајног, је био економски који је остварен Западном пљачком српских енергетских и минералних ресурса на Косову.

Из овог извештаја се види да је лажна косовска држава стварана са два главна циља:

1. Трајна америчка и НАТО окупација у склопу агресивне евро-азијске војне стратегије, пре свега према Русији;
2. Стварање мафијашке „државе“ Косово под чврстом руком терористичке ОВК, којој је од стране западних господара дозвољено да се баве криминалним активностима, пре свега транзитом хероина и опојних дрога из Азије у Европу и Америку (операције која је под директним спонзорством и контролом америчке ЦИА-е и других агенција).

Овде је важно напоменути да таква Западна „слободно-трговинска и војно-обавештајна зона“ не би могла да функционише без употребе репресивне Тачијеве терористичке организације ради контроле косовског цивилног друштва и

наводних демократских институција. У том смислу је терористичкој ОВК и Западним окупаторима била веома важна, не само елиминација српске државе са Косова, већ и самог српског становништва (а онда им се изгледа десио Мартијев извештај, који је те планове, ако не пореметио, онда бар успорио)!

КОСОВСКИ ПОЛИТИЧАРИ БИРАНИ ПО СВОМ ДОКАЗАНОМ АНТИ-СРПСТВУ

У овом делу извештаја Марти наглашава да је по окончању рата политичка структура власти на Косову попуњена командним ОВК кадровима, који су на функције бирани по „ратном искуству и кредиту“, као и доказаном „анти-српству“, а не по моралним, професионалним и политичким квалитетима, што је све поспешило климу злочина према Србима у том периоду.

Марти потом објашњава племенски и мафијашки карактер албанске заједнице на Косову:

„Што више, открили смо да је структура јединица ОВК била прилагођена у високом степену, према хијерархији, „заклетви“ и канонима „части“ који су били у основи албанских кланова, или увећаних породица (братства), који „де факто“ формирају обичајно право познато као „Канун“, у регионима Косова из којих су дошли ОВК команданти.

Засновано на аналитичкој информацији коју смо примили од више посматрачких међународних мисија, која се поклапа са нашим властитим изворима из Европских полицијско-судских агенција, као и са информацијама које смо добијали од неких бораца ОВК, открили смо да **се јединице ОВК и њихове задужене зоне дејства, перфектно поклапају, попут огледала, са структурама које контролишу организован криминал на територијама на којима је била активна ОВК.**

Да то упростимо, установљавање који круг команданата ОВК и њихових сарадника је био задужен за специфичан регион где је оперисала ОВК на Косову, и наравно у одређеним деловима Албаније, је био кључ да се разуме ко је где организовао гомилу криминалних активности, попут шверца или илегалне трговине које су овде одвијале неометано.

У овој истрази смо открили да је мала, али веома моћна група „карактера“ ОВК уграбила контролу најмрачнијих криминалних организација под контролом косовских албанаца у Албанији, и то још пре 1998. Та група мрачних карактера ОВК је саму себе назвала „Дреничком групом“, евоцирајући повезаност Дреничке котлине на Косову, традиционалног легла албанског отпора српској „репресији“ под Милошевићем, и места где се „родила“ ОВК.“

ДРЕНИЧКА МАФИЈАШКА ГРУПА И ЊЕН „БОС“ ТАЧИ- ЗАПАДНО ЧЕДО

Марти наглашава да ови горњи подаци долазе из више извора: укључујући ОВК „дисиденте“, обавештајне изворе НАТО-а, КФОР-а, Организације за Европску Кооперацију и Безбедност (ОЕБС), као и из америчке ЦИА-е.

Потом наставља:

„Открили смо да је „Дреничка група“ имала свог шефа, или по мафијашкој терминологији „боса“, касније трансформисаног „политичара“, али убедљиво највише међународно препознатљиво лице ОВК, Хашима Тачија.

Тачи је био на челу ОВК на преговорима у Рамбујеу, на терену на Косову, у иностранству. Он је такође „елиминисао“ унутрашње факције у оквиру ОВК, које су биле карактеристичне током 1998 и 1999.

Очигледно, Тачи је непобитно дуговао свој успон томе што је успео да осигура подршку и дипломатско признање од стране САД и других Западних сила, као привилеговани домаћи партнер у њиховој спољној политици на Косову. Та врста политичке подршке је створила у Тачијевој „глави“ осећај „недодирљивости“ и немерљиве вредности као косовског послератног лидера чије време тек долази.

У другу руку, **према веома добро документованим обавештајним извештајима које смо пажљиво проучили и верификовали кроз интервјуе током наше истраге, Тачијева „Дреничка група“ је изградила веома чврсту и моћну базу у структурама организованог криминала које су „процветале“ на Косову и у Албанији у то време.**

У том смислу, Тачи је (документовано) деловао са подршком и уз прећутну сагласност албанских власти, укључујући Социјалистичку партију на власти у то време, али такође уз подршку албанских тајних служби, као и моћне албанске мафије. Многи команданти ОВК су остали на територији Албаније, неки чак делујући из главног града Тиране, за време и после ратних активности.

Током НАТО бомбардовања, које је трајало више седмица, најпресуднији утицај на пораст моћи ОВК се десио као резултат уплива страног фактора у том региону, на оба начина – јавно и „легално“, као и тајним војно-обавештајним операцијама, зарад подршке циљевима ОВК; Због немогућности да продре на територију Косова, већина те стране (западне) подршке је каналисана кроз Албанију.“

ЗАПАДНИ ТАЈНИ ИЗВЕШТАЈИ: ТАЧИ НАЈОПАСНИЈИ МАФИЈАШКИ БОС

У извештају се такође спомиње да поред „ратовања“ током НАТО бомбардовања, главни опсесија ОВК је била и даље криминал, те су у том смислу „рекетирали“ племенске области у Албанији у пограничном појасу, бавили се шверцом украдених аутомобила и другом опљачканом српском имовином, трговином белим робљем и присилном проституцијом.

Какав је био стварни „рејтинг“ Тачија код његових западних налогодаваца показује последњи пасус овог дела извештаја:

„Слично, обавештајни аналити који су радили за НАТО, као и они који су радили за најмање четири независне стране владе, су методичким скупљањем обавештајних информација саставили веома убедљив извештај који описује период сукоба 1999. Ту је Тачи од стране свих њих идентификован, и како је дословце наведено у обавештајним извештајима, као најопаснији од свих мафијашких „босова“ ОВК.“

У ОВК „ЛОГОРИМА СМРТИ“ УБИЈАНИ И СТРАНИ ДРЖАВЉАНИ

У закључку овог дела фељтона, желим да нагласим да је овај извештај, поред већински српских жртава и малобројних албанских „колаборатора“, документовао и отмицу, трговину, убиство и одстрањивање органа из тела више држављана Русије, Бугарске, Румуније и Молдавије, према сведочанству Хашког заштићеног сведока „К-144“, као и према другим поузданим изворима.

У том смислу је за очекивати да ће владе горе споменутих земаља, пре свега Русије, демонстрирати лични интерес и подршку овој истрази, као и кривичном гоњењу крволочних убица који су нажалост данас још увек „на власти“ на Косову.

Од наше „про-српске“ владе, која ће и у овом случају вероватно пре свега штитити америчке (шиптарске), а не српске интересе, не би требало много чему добром да се надамо.

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - V

ТАЧИ ОДГОВОРАН И ПО ПРИНЦИПУ „ЛАНЦА КОМАНДНЕ ОДГОВОРНОСТИ“

Као што ће Мартијев извештај то овде показати, и без сумње доказати у даљем правосудном поступку пред судом- (који тек треба да буде одређен и оглашен надлежним од стране Савета Европе и шире међународне заједнице, за монструозне албанске ратне злочине, и злочине против хуманости против српског народа, и против десетина, ако не и стотина, држављана више страних земаља)- албански злочини киднаповања, неправног тамницења, физичког злостављања и убистава над српским жртвама су несумњиво почињени, веома добро су документовани, а неки су чак јавно обелодањени у водећим западним медијима.

Оно што још увек није презентовано јавности у форми форензичких доказа и сведочанстава јесте документација о самом чину одстрањивања органа из тела, пре свега српских жртава. Не сумњам да такви докази постоје, и познавајући професионални и морални интегритет истражитеља Мартија тешко је поверовати да би он изашао у јавност са овако експлозивним извештајем без додатног „кеца у рукаву“. Но, ја бих да се за сада задржим на доказима који су нам до сада познати- и сами по себи, без икаквог додатног доказивања „крађе људских органа“, би требали да буду довољни за покретање међународног, али и домаћег правосудног поступка. за горе наведена кривична дела.

У овом досадашњем истражном поступку је недвосмислено доказана кривична одговорност (за поменута кривична дела) сепаратистичког лидера Хашима Тачија, и остатка руководства ОВК, и то (у најмању руку) по истом принципу по коме је у Хагу већ суђено целокупном бившем државно-политичком врху Србије – принципу „ланца командне одговорности“.

У време ових монструозних злочина Хашим Тачи је био неприкосновени војни командант терористичке ОВК и лидер

лажне косовске државе- дакле „господар живота и смрти“ на просторима Косова и Метохије, и у неким деловима Албаније.

На страну то, што постоје све индиције да је он сам лично учествовао у извршењу многих злочина- задржимо се за сада на ономе због чега би он већ морао до сада да седи на оптуженичкој клупи у Хагу.

НОВИНАР МОНТГОМЕРИ САЧУВАО КОПИЈЕ ДОКАЗА КОЈЕ ЈЕ ХАГ НАМЕРНО УНИШТИО

У априлу 2009, британски ББЦ је емитовао документарни филм „Нестали на КиМ“ (линк: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7990451.stm>) у режији угледног новинара Мајкла Монтгомерија. Господин Монтгомери се, од мартовског погрома 2004 на Косову, интензивно бави сакупљањем доказа о албанским злочинима над Србима, и његова новинарска истрага је управо та које је покренула „траљаву“ УН истрагу на локацији ноторне „Жуте куће“ (да би и он сам евентуално постао „активни члан те истраге“).

Његов „документарац“ зато има посебну тежину, јер садржи изворне видео доказе који су званично заведени као доказни материјал Хашког тужилаштва (да би ти видео, као и други форензички докази касније били намерно уништени од стране доказане анти-српске хашке институције).

Наравно господин Монтгомери је сачувао своје копије видео исказа више заштићених хашких сведока, као и видео копије форензичких доказа са локације „Жуте куће“, и потом, због личног убеђења да су ти докази намерно уништени да би се заташкали злочини над Србима и сакрила за Запад „неугодна истина“, одлучио да их овим кратким али веома снажним документарним филмом учини доступним светској јавности. Колико је та документарац постао „неугодна истина“ за многе западне политичаре, најбољи доказ је чињеница, да је упркос изузетној гледаности емитован само два пута у Априлу 2009, и после тога више никад (овде говоримо о ББЦ програмској шеми).

У видео прилогу су приказани искази двојице заштићених хашких сведока и једне заштићене жртве албанске националности, али је такође наведено да постоје бројни други заштићени сведоци и

неколико преживелих жртава- нажалост међу њима ниједна српска жртва!

Тај видео запис недвосмислено доказује да су српски цивили и ратни заробљеници, били киднаповани од стране Тачијеве ОВК, и у једној компликованој и „скупој“ операцији пребацивани у Албанију. Пошто се радило углавном о сиромашним српским цивилима за које никада није тражен озбиљан откуп (осим пар појединачних директних уцена српским породицама од стране нижих ОВК „кадрова“, где је одређена сума новца изнуђена, али до откупа и примопредаје талаца никада није дошло, јер то никада није ни било на „распореду“ тих „другоразредних“ разбојника), и пошто се радило о ратним заробљеницима, углавном младим српским војницима, безначајне или никакве обавештајне вредности, поставља се једно врло логично питање: зашто су ти јадни људи шверцовани у Албанију, таквом компликованом и ризичном операцијом? Јер ако су шиптарски терористи желели да их муче и физички ликвидирају, то су могли да учине без много ризика на безбројним тајним локацијама унутар Косова.

Једини логичан одговор на такво питање који се сам намеће, јесте- мрачне намере тих шиптарских крволока и њихових западних савезника да „почине нешто нечасно“ са њиховим телима. Ако ту нису били у питању сатанистички обреди жртвовања тих мученика Блеру, Клинтону, Солани, Кушнеру и осталим западним девијантима, онда опет једини логичан закључак, и сурова истина чији нам се хорор сценарио управо презентује од стране највишег легалног органа Европе, и који ова Мартијева истрага документује безбројним материјалним доказим, индицијама и сведочанствима очевидаца, јесте: „крађа“ људских органа, за „девијантно“ западно и блискоисточно тржиште. Управо док је овај текст у припреми, неки медији тврде да су у овој мучној крађи људских органа учествовали и војни лекари из састава окупационих НАТО трупа на Косову.

АУСТРАЛИЈСКИ ХИРУРГ ЈУРИШЕВИЋ- ЏЕЛАТ ОВК, „ПРИСУТАН“ НА ЛОКАЦИЈИ КУКЕШ У ВРЕМЕ УБИЈАЊА ЗАТОЧЕНИКА И КРАЂЕ ОРГАНА

У сваком случају, **добро је документован случај аустралијског хирурга хрватског порекла Др Крега Јуришевића**, који је јавно

признао да је пришао ОВК, и потом свој „стетоскоп“ заменио за оружје, где је по властитом признању поред оружане борбе у оквиру ОВК, лично убијао српске рањенике да би им (по његовим речима) „скраћивао муке“. Поред убијања заробљених Срба, Др Јуришевић је активно сарађивао са западним обавештајним службама у току НАТО рата, и под маском доктора хуманитарца шпијунирао српске трупе. По његовом хвалисању био је одговоран за навођење НАТО авиона на српске циљеве, којом приликом је убијено преко 400 Срба (војника ВЈ).

Али оно што је индикативно за ову истрагу (напомена ово је део ауторове „истраге“) је то да је дотични Јуришевић боравио у Априлу 1999-те на локацији Кукеш (локацији тајног затвора у коме су држани и убијани Срби којима су „одстрањивани“ органи) у Албанији, и да је тамо према његовим речима био сведок неких „аномалија“ у локалној болници која је била под контролом извесног доктора- команданта ОВК (претпостављам да се овде ради о Др Шаипу Муји). Др Крег Јуришевић данас живи и ради у аустралијском граду Аделаиди, где је запошљен као кардиоторациони хирург у Краљевској Аделаида Болници.

Ми се овде надамо да су ови подаци доступни како нашим српским истражним органима, тако и Мартијевој истрази- јер овде је веома важна улога Др Јуришевића не само као ратног злочинца, већ пре свега као, потенцијално једног од кључних сведока у овој монструозној афери.

Дакле, сва ова кривична дела су недвосмислено почињена, и можда је у овој фази истраге теже доћи до идентитета непосредних извршиоца и расветљавања сваког појединачног кривичних дела. Али, као што то знамо из горе наведеног примера суђења комплетном српском политичко-државном руководству у Хагу, чињеница да кривична дела за која су осуђени (у пред-ратном и ратном периоду до окончања рата 1999) никада нису потпуно расветљена, није сметала Хашком трибуналу да их за иста осуди по принципу „ланца командне одговорности“, не сматрајући за потребно да доказује свако појединачно кривично дело (која су починили неки припадници и неке јединице српских снага на терену).

То је управо принцип правде на коме мора да инсистира наше правосуђе, као и патриотски део српског руководства (од издајничког дела „про-српског“ руководства на челу са Тадићем немамо ничему добром да се надамо). Следећи принцип на коме мора да се доследно инсистира, а који у свом извештају више пута наглашава господин Марти, јесте принцип једнакости пред судом!

ТАЧИЈА 2002 ХАПСИ ИНТЕРПОЛ ПО НАЛОГУ “ФБИ” И “DEA”, ДА БИ ГА УНМИК И ОЛБРАЈТОВА „ОСЛОБОДИЛИ“

Сада се вратимо самом „Мартијевом извештају“:

Господин Марти, поред Хашима Тачија, Агима Чекуа и Рамуша Харадинаја, директно именује остале заверенике у врху овог (ОВК) удруженог злочиначког подухвата шиптарских терориста: Цавита Халитија, Кадрија Веселија, Азема Силу и Фатмира Лимаја- наводећи да су сви они, на челу са горњом тројицом, били предмет темељне истраге. Не само УНМИК-а, Хашког Трибунала и ЕУЛЕКС-а, него и западних тајних служби: америчке ДИА-е, ФБИ-аја, ЦИА-е, немачког БНД-а, италијанског СИСМИ-иа, британског МИ16, и грчког ИВП; Који поседују обилну документацију о криминалном деловању Тачијеве „Дреничке групе“.

Ове западне службе процењују да је „Дреничка група“, друга по величини шверцерска мафијашка група за транспорт хероина у Европу на „Балканској рути“- одмах иза турске (и свакако најсуровија).

Колико су западне тајне и полицијске агенције добро документовале ову злочиначку активност, и колико су је сматрале опасном за своје нације сведочи акција америчких полицијско-обавештајних агенција, које су документовале и процесуирале илегалну нарко активност Тачијевог клана, доказујући његову повезаност са светским мафијашким нарко картелима. Према исказу Мајкла Лавина, званичника америчке „анти-наркотик агенције“ (ДЕА), амерички суд и западне полицијске агенције су ставиле Тачија на листу Интерпола због тих злочина, те је он сабсеквентно ухапшен по међународној потерници 2002 на аеродрому у Будимпешти. Но, није дуго задржан у притвору јер је тада дошло до

невиђеног притиска од стране америчког државног секретара Мадлен Олбрајт и других западних званичника. Међутим оно што је највише запрепашћујуће овај криминалац одмах је ослобођен, да би могао несметано да настави да се бави својим крвавим бизнисом.

Овде се дакле ради, не само о „окретању главе на другу страну“, највиших Западних званичника и међународних институција, већ и о њиховој директној сарадњи и прикривању ових тешких кривичних дела. Надамо се да ће се Мартијева истрага позабавити и овим аспектом прљаве Западне уплетености у ове најмонструозније злочине шиптарских терориста, који се на првом месту не би никада одиграли без такозване „западне хуманитарне интервенције“ на Косову (као и у другим деловима бивше Југославије).

ЗАПАДНЕ СЛУЖБЕ: ТАЧИ И САРАДНИЦИ ЛИЧНО УЧЕСТВОВАЛИ У УБИСТВИМА И ДРУГИМ ЗЛОЧИНИМА

Марти овде посебно наглашава да је у својој истрази дошао до докумената у поседу угледних западних правосудних и полицијских агенција, попут америчког ФБИ, којима се потпуно и веродостојно документује криминална активност Тачијеве „Дреничке групе“:

„Све што смо сазнали држи нас у убеђењу да би ти „људи“ до сада били осуђени за веома тешке злочине, и до сада би већ били на издржавању дугих временских казни затвора, да није дошло до два шокантна развоја догађаја који су им омогућили да наставе да делују некажњено:

- прво **они су успели у елиминисању, или ућуткивању, већине потенцијалних и постојећих сведока** против њих (непријатеља и доскорашњих савезника), користећи се убиствима, насиљем, претњама, уценама, „заштитничким рекетирањем“;

- и друго, због **„недостатка“ политичке воље међународне заједнице** да ефективно кривично гони бивше лидере ОВК.

То је све дозволило Тачију, и другим члановима „Дреничке групе“ да максимално „искористе“ своје позиције у стицању огромног

богатства, које је у нескладу са њиховим званичним „занимањима“ и приходима.“

„У свим кључним обавештајним извештајима западних агенција, Тачи и његови сарадници из „Дреничке групе“, су означени као „главни играчи“ косовске мафијашке структуре. Ја сам пажљиво проучио те веома обимне и разноврсне извештаје са осећајем ужаса и моралне огорчености.

Оно што је највише упадљиво је то да је међународна заједница на Косову, од америчке владе и осталих западних савезника, од правосудних институција Европске Уније, несумњиво поседовала веома убедљиву документацију о свим аспектима криминалних активности „Дреничке групе“. Ипак изгледа да нико није био спреман да реагује у таквој ситуацији и ове криминалце изведе пред лице правде.

Наши „извори“ из прве руке су веома кредибилно означили Хаљитија, Веселија, Силу и Лимаја, заједно са Тачијем, као и других чланова „ужег круга“, да су лично наређивали и у многим случајевима лично надгледали или учествовали у убиствима, затварању, мучењу и „испитивању“ жртава, у различитим деловима Косова и, што је било од великог интереса за нашу истрагу, велики део тих криминалних активности се одиграо у контексту ОВК операција на територији Албаније, у периоду од 1998 до 2000.“

ДР ШАИП МУЈА „КОСОВСКИ ДР МЕНГЕЛЕ“ ЛИЧНО „НАДЗИРАО“ ЗЛОЧИНЕ У ТАЈНИМ ЗАТВОРИМА И ИЛЕГАЛНИМ БОЛНИЦАМА У АЛБАНИЈИ

Марти потом описује тајне затворе у Албанији и њихову стварну функцију:

„Специфично, како смо ми то утврдили, вође „Дреничке групе“, имају највећу одговорност за две групе доказаних злочина описаних у овом извештају:

-За организовање и руковођење ОВК „ад хок“ тајних затвора на територији Албаније и -За судбину затвореника који су били заточени у тим логорима, укључујући многе киднаповане српске цивиле који су ту транспортовани преко границе, са Косова у Албанију.“

„Да би схватили како су ти злочини деградирани у најнижу форму нехуманости, прецизније у насилну екстракцију људских органа са циљем шверца на црном тржишту, **ми смо овде идентификовали још један кључни ОВК карактер, који припада самом врху ових криминалних завереника: Шаипа Мују.**

Скоро до најситнијих детаља, биографија Шаипа Мује у „борби за ослобођење косовских Албанаца, је идентична другим члановима „Дреничке групе“, укључујући лично Хашима Тачија. Од раних студентских дана почетком 1990-их, до једног од елитних чланова ОВК „координатора“ лоцираних у Албанији, па до члана кабинета „провизионе косовске владе“, и једног од главних команданата у послератном косовском Заштитном корпусу, да би се на крају трансформисао у цивилног политичара у Демократској партији Косова, и коначно постао косовски високи „државни“ званичник.

Заједнички фактор који карактерише Мујино учешће у овој афери јесте „медицински сектор“. **Посебно сматрамо увредљивим да се та индивидуа представља, и као такав је прихваћен у многим круговима, као „Др“ Шаип Муја, не приказујући себе једино као доктора медицине и хирурга, него чак и као „хуманитарца“ и напредног лекара.**

Открили смо безбројне убедљиве индикације да је Мујина стварна и централна улога више од једне деценије, била у оквиру много мање „звучних“ кругова, које чини трговина људским робљем, недозвољеним и илегалним хирушким операцијама, и извршењем других кривичних дела организованог криминала.“

У извештају се наглашава, да је за разлику од Тачија, Муја сво време одржавао „ниски профил“ сакривајући се иза своје медицинске професије, и његов „случај“ до сада није био познат круговима изван криминалних структура, осим пар иследника који су му сво време били на трагу.

Кређибилни извори наводе такође да је Муја, иако јавно мало познат, имао кључну улогу крајем 90-их у развоју „стратегије“ ОВК, у време када је она креирала међународну подршку. Такође се наглашава да је у време ратних сукоба и НАТО „интервенције“

на Косову, Муја руководио оперативном базом ОВК у Тирани, на безбедној даљини од границе и ратних дејстава.

Овај извештај нам такође открива да је Муја, заједно са Хаљитијем и Веселијем налазио спонзоре у иностранству, и доводио на Косово стране плаћенике и америчке (владине) војне контракторе. Такође сазнајемо да је Муја у то време лично ангажовао подршку албанске тајне службе и израелског Мосада (што упућује на то да је Израел био активно умешан у „трговину органима“?).

Марти потом описује „кампању“ ОВК, непосредо по окончању рата када је НАТО окупирао Косово, која се огледала у безбројним злочинима пре свега према српским цивилима, али и према Ромима и такозваним албанским колабораторима – и то све под „будним оком“ НАТО трупа.

По Мартију сви ти злочини и иживљавања од стране припадника ОВК према, пре свега Србима, а потом и другим недужним цивилима на Косову, нису били резултат појединачне недисциплине и личне освете „огорчених Шиптара“, већ пре свега део систематске политике терора Тачијеве ОВК- како он то описује следећим речима: „...ми налазимо да су главни извршиоци тих злочина били пажљиво организовани, у оквиру унапред осмишљене стратегије руководства „Дреничке групе“.

Марти наглашава да овакви злочини, нарочито транспорт и заточеништво толико пуно људи у тајним затворима, и то све „без знања“ албанских власти, је било могуће једино- „...у оквиру проверене методологије познатих светских мафијашких структура од којих се „Дреничка група „ није разликовала.“

„ТАЈНИ ЗАТВОРИ И НЕХУМАНО ПОСТУПАЊЕ СА ЗАТОЧЕНИЦИМА“

„У оквиру наше истраге, ми смо идентификовали најмање шест различитих тајних затвора на територији Албанске републике, смештених на територији која се простира од Кахана у подножју планине Паштрик, у северном „врху“ Албаније, до друмова и морских плажа Дуреса, на медитеранској обали западне Албаније.

ОВК није имала легалну контролу тих области, али изгледа да нису имале нити албанске власти којима је то била обавеза према закону, или једноставно нису имале „вољу“ да спроводе законе. Тај посебан пропуст Албанских власти се огледа у „неспособности“ албанске полиције и обавештајних служби да сузбију мафијашки бандитизам јединица ОВК које су, у време конфликта биле стационаране на северу и у централном делу Албаније. Према њима, старији регионални команданти ОВК су били изнад закона.

Локације „затвора“, које смо добили из наших „извора“ се поклапају са доказима које су прикупили разни „новинари-истраживачи“ (неки од тих извешаја су старији од десет година), и недавно из извора иследника и тужиоца ЕУЛЕКС-а, укључују: Кахан, Кукеш, Бићај (околина), Бурел; Рипе (село југозападно од Бурела, Матски округ); Дурес; и, верованто најважнија од свих других, за ову нашу истрагу локација – Фуше-Крује.

Били смо у ситуацији да посетимо два бивша тајна затвора у Албанији, али нисмо добили приступ унутар тих објеката. Поред тога, што смо имали сазнања да постоје још бар четири таква објекта, ми смо додатно сазнали, из „прве руке“, од више особа које су нам потврдиле, да су лично боравиле или посетиле „тајне затворе“ док су били под контролом ОВК, или током истраживачких мисија.

Ти објекти нису постојали као независни заточенички логори, већ су били део пажљиво организованог и координисаног ланца незаконитих активности, које су надзирали одређени команданти ОВК. Заједнички инкриминирајући фактор тих објеката је био тај, да су у њима били илегално заточени цивили, на територији државе Албаније, али под контролом и у „рукама“ чланова косовске ОВК и њихових помагача.“

ЗА ЗАПАД ЈЕ УБИЈАЊЕ СРБА БИЛО ПРИХВАТЉИВО

У закључку овог дела Мартијевог извештаја морамо поново да нагласимо да овај документ (сада већ хронично) наглашава- или директну западну умешаност у ове монструозне злочине против српских цивила, или њихово саучешниство и заташкавање, или у најблажем случају њихово игнорисање. Тако да се сада овде поставља питање, како српска нација може да верује том истом

(овде инкриминисаном) Западу, који се у овој истрази ових злочина против хуманости до сада непобитно показао као „део проблема“, да ће сада напрасно успети да се покаже и као „део решења“, тог истог проблема!?

За наше институције би најбољи пут био да доследно инсистирају, не само на уклањању одређених Западних земаља из овог истражног процеса, већ и на њиховом елиминисању из међународног присуства на Косову, као доказане инкриминисане стране, а потом и на установљавању кривичне одговорности неких водећих Западних државника, ако не и целих Западних влада. За почетак би било довољно извући из архива добро документоване оптужнице против Западних лидера, за ратне злочине током илегалног НАТО рата против Југославије (наше нације) 1999...

...Оптужнице коју је незаконито и неуставно суспендовао издајнички прозападни „српски“ режим. Што се тиче доказане умешаности или заташкивања ових монструозних злочина од стране такозваних неутралних међународних институција, пре свега мисије УН-а на Косову, овде треба нагласити и њихову неспособност, нестручност и кукавичлук у суочавању са организованим криминалом на Косову.

Тај аспект пропале међународне мисије у оквиру пропале „косовске државе“, најбоље је описао, непосредно након мартовског погрома над Србима 2004-те, господин **Едвард Тави, Канадски саветник при полицији УН-а на Косову:**

„Ми нисмо желели Албанце да почну да убијају нас, зато смо им радије дозволили да наставе да убијају Србе. Уместо да смо покушали да видимо шта ће се десити ако кажемо одлучно „не“ албанским захтевима и њиховој концепцији, чак и по цену разоткривања стварне природе америчких „најбољих пријатеља“, што би свакако довело до појачаног домаћег терора – Ми смо одлучили да створимо много већи, и временски неограничен, глобални проблем“.

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ- VI

АМЕРИЧКИ СЕНАТ 1999- О КРИМИНАЛНОМ КАРАКТЕРУ ОВК

У званичном документу под насловом: **„Ослободилачка Војска Косова: Да ли Клинтонова политика подржава групе повезане са тероризмом и дрогама?“**, америчког Сената (Републикански политички комитет), објављеном 31 Марта 1999, недељу дана након почетка бомбардовања наше отаџбине, амерички „законодавци“ отворено називају ОВК терористичком и мафијашком организацијом, и сумњају у мотиве који су се крили иза Клинтонове криминалне одлуке да започне илегални рат.

Тај званични амерички документ цитира следеће речи председника Клинтона непосредно уочи примене „треће опције“ на Косову (те његове речи доказују да је он свесно ишао на изазивање регионалне нестабилности и кршење међународних повеља):

„Трећа опција: наоружавање сепаратистичке ОВК од стране Америке и НАТО-а у циљу да води „борбу“ на терену, док НАТО наставља са ваздушним ратом. Та опција ће претворити НАТО у ваздушну подршку ОВК-у, али ће такође резултирати у будуће насилно прекрајање Балканских граница, вероватно изазивајући широку нестабилност у региону.“

У документу се даље наводи да су америчкој администрацији били добро познати планови ОВК да „ослободи“ албанске крајеве у Црној Гори, Македонији (укључујући главне градове Подгорицу и Скопље, као и север Грчке и југ Србије (ван Косова)), пратећи идеју стварања Велике Албаније, позивајући се на то да су сви ти делови били анексирани Албанији у време Хитлерове окупације Балкана у Другом светском рату, и да је та фашистичка идеја још увек жива у шиптарским главама.

Амерички сенат потом наводи да им је било добро познато да ОВК нису били никакви борци за слободу, већ да та терористичка организација има следеће корене...

Цитат: „...**оригинално састављена од радикалних „марксиста-лењиниста“ из комунистичке Албаније и потомака фашистичких милиција из Другог светског рата.**“

Такође наводе да је ОВК почела терористичке акције 1996, бомбардовањем кампова са српским избеглицама из Хрватске и Босне...

Да су американци знали још те 1996-те да је ОВК терористичка организација, најбоље сведоче речи члана Клинтонове администрације, тадашњег Специјалног америчког изасланика за Косово, господина Роберта Гелбарда, који је 23-ег, Фебруара 1998 изјавио следеће Француској Новинарској Агенцији (АФП):

„Ми оштро осуђујемо терористичке акције на Косову. **ОВК је без сваке сумње терористичка група.**“ Рекао је том приликом Гелбард.

АМЕРИКА КРШИ УН ЕМБАРГО- САРАЂУЈЕ СА АЛ-КАИДОМ НА БАЛКАНУ

Документовани **терористички карактер ОВК није сметао Клинтону да изјави следеће:** „САД предузимају убрзане кораке да трансформишу ОВК, од једне примитивне герилске групе у политичку снагу...“

Амерички Сенат потом наводи чињенице које поткрепљују мафијашки карактер ОВК, посебно у пољу шверца наркотика, као и повезаност ОВК са радикалним Исламом, нарочито из кругова иранске владе, и повезаност са Осама Бин Ладеном.

У наставку овог извештаја се наводи Клинтонова умешаност у кршење ембарга УН у Босни и америчко учешће, заједно са Ираном, у наоружавању босанских муслимана.

АМЕРИЧКИ СЕНАТ ОПТУЖУЈЕ КЛИНТОНА ЗА ЕТНИЧКО ЧИШЋЕЊЕ СРБА ИЗ КРАЈИНЕ (У ХРВАТСКОЈ)

Потом се један добар део извештаја посвећује следећем- како овај извештај то дословце наводи:

„Највеће етничко чишћење балканских ратова“, где се мисли на етничко чишћење Срба из Крајине од стране хрватске усташке државе, али се такође наводи, и то дословце: „...и то етничког чишћења које је вероватно сама Клинтонова администрација помогла да се спроведе“.

Веома озбиљне оптужбе које долазе из самог Вашингтона, од стране једног од највиших америчких законодавних тела.

Потом у овом делу наставља са тврдњом да је **Хрватска овакве ратне злочине спровела не само уз прећутну подршку Клинтонове администрације, него уз активну војно-логистичку подршку и директну помоћ на терену од стране америчких „војних саветника“ и америчких контрактора, пензионисаних америчких генерала, а све уз сагласност америчке владе.**

Али то није све, извештај наводи, да када је случај дошао пред Хашки трибунал, америчка влада је уместо сарадње активно саботирала тај процес, и учествовала у заташкавању случаја и уништавању доказа.

МОТО ОВК: „ДРОГЕ, ОРУЖЈЕ, КУРАН“!

У наставку извештаја о Косову и терористичко-мафијашкој организацији ОВК се наводе конкретни докази о криминалној активности те организације, који су били добро познати америчкој администрацији у годинама пре, као и у време косовског рата 99-те. „Поседујемо доказе да постоји повезаност између шверца дрогом и активности ОВК.“ **Валтер Кег, Шеф анти-наркотик одељења, обавештајног одсека Шведске полиције.**

„Етнички албанци су сада најзначајнија група у дистрибуцији хероина у Западним земљама.“- Немачка „Федерална агенција за криминал“.

„Полиција у Чешкој републици је недавно ухапсила косовског албанца, дилера дрогом извесног Добошија, који је побегао из норвешког затвора где је служио казну од 12 година. Претрес његовог апартмана је открио документа која повезује његове илегалне наркотичке активности са куповином оружја за ОВК.“ Тајмс (Лондон), 03.24.1999.

У извештају се такође наглашава да су косовски Албанци главни шверцери и дилери дрогом у следећим европским земљама: Италији, Немачкој, Шпанији, Француској и Норвешкој. Такође се наглашава да су швајцарски затвори пуни албанских криминалаца. Овде такође сазнајемо да су и у Италији, крајем 90-их, имали тако велики проблем са шиптарском нарко мафијом на чијем челу је био Гаши Агим из Приштине, да су у помоћ звали специјалне јединице карабињера предвођене генералом Мариом Моријем; Што је резултирало разбијањем шиптарске мафијашке мреже и масовним хапшењима шиптарских криминалаца. Заједно са 124 других дилера, ухапшен је и сам Агим Гаши.

Извештај наводи речи италијанског детектива из РОС-а (Специјалне Оперативне Секције) при Карабињерима, који каже да је циљ шиптарске мафије и ОВК (он ту и не прави неку разлику) не независност Косова, већ уједињење Косова са Албанијом, под следећим мотоом: **„Дроге, Оружје и Куран“!** Коријере дела Сера, 10.15.1998.

АМЕРИЧКИ СЕНАТ: КОСОВО- „КОЛУМБИЈСКИ СИНДРОМ НА ЈУЖНОМ БАЛКАНУ“

Овде је веома важно напоменути **упозорење америчког Сената**, који је још те 99-те упозоравао да ће игнорисање криминалних делатности ОВК створити, по њиховим речима:

„Колумбијски синдром на јужном Балкану, који ће резултирати у стварање ситуације где ће албанска мафија постати толико моћна да ће моћи да преузме контролу над неким регионалним државама. У практичном смислу то ће укључити контролу над Албанијом и Македонијом (над Косовом су у то време већ имали контролу).“

Ту тврдњу документују примером Демократске партије Албаније на челу са Сали Беришом, за кога кажу да се финансира шверцом

дроге, као и да тим новцем финансира сепаратистичке покрете на Косову и Македонији („Балкански Меделин“, Џејн (енглески војни часопис) 03.01.1995).

У закључку овог извештаја Америчког сената се опширно описује **умешаност Иранске државе и Ал Каиде на челу са Осамом Бин Ладеном, у сарадњи са Албанском владом и под директним спонзорством Сали Берише, пре свега на локалитету Тропоја- У тренирању, опремању и наоружавању терориста ОВК, као и „довођењу“ хиљада муџахедина и инструктора из Ал Каиде и Иранске Революционарне Гарде на север Албаније.**

Но сада се вратимо на Мартијев извештај...

ЛОГОРИ ИЗ КОЈИХ СЕ НИЈЕДАН СРБИН НИЈЕ ВРАТИО- ЖИВ ИЛИ МРТАВ

У наставку извештаја Марти описује тајне затворе-концентрационе логоре на територији Албаније у којима су држани углавном Срби, али често и Албанци такозвани колаборатори, као и неки страни држављани. У току описа ових објеката, Марти почиње да износи и монструозне детаље судбине која је снашла стотине Срба, од којих до данашњих дана ниједан није пронађен жив, нити су чак откривена њихова тела.

За недостатак откривања посмртних остатака и идентификовања жртава Марти криви албанску владу, за коју тврди да је не само саботирала његову и претходне истраге, већ и активно учествовала у уклањању трагова злочина и пружања уточишта злочинцима. У тим криминалним делатностима су предњачиле албанске тајне службе, претходна ШИК и садашња ШИШ. Поред претходно споменутих терориста, тзв. лидера ОВК, он овде посебно наводи веома **бруталног ОВК команданта и члана Дреничке групе Кадрија Веселија, који је био задужен за тајне затворе, и директно одговоран за веома нехуман третман, мучење и убиства заточеника – углавном Срба.**

Он даље набраја те концентрацион кампове-затворе:

Кахан- камп у близини границе са Косовом, који је служен углавном као војна база, али и као „прихватна станица“ за заробљенике и њихово „саслушавање“.

Кукеш- бивша метална фабрика, коју је ОВК користила за више „намена“, али овде је важно напоменути да је унутар фабрике више просторија преправљено у „затворске ћелије“.

Дурес- који је служио као ОВК истражни центар, у позадини хотела „Дреница“, али и као главни штаб и регрутни центар.

У овим горњим објектима су углавном били заточени албанци „издајници“, дезертери или под неком другом сумњом.

Евидентирано је око 40 преживелих заточеника Албанаца, који су се показали као веома драгоцени сведоци за Мартијеву истрагу, првенствено у циљу расветљавања судбине отетих Срба.

Као ОВК команданте задужене за те „затворе“ Марти именује: **Сабита Гечија, Ризу Алију (командант Хоџа) и Џемшита Краснићија**. Каже да за њих постоји обимна документација прикупљена иницијативно од стране УНМИК-а, да би под ЕУЛЕКС-ом против њих била подигнута оптужница у „косовском суду“ за ратне злочине.

За Краснићија наводи да је још увек у бекству. За ову тројицу заједно са „дреничким џелатом“ Кадријем Веселијем, као и за њиховог претпостављеног Хашима Тачија, постоји обимна документација да су у извршењу ратних злочина деловали као криминална организација у оквиру „Дреничке групе“.

Марти потом детаљно описује нехуман третман заточеника у „кампу“ Кукеш, смештеним у импровизоване ћелије у склопу фабрике за обраду метала, у веома несанитарним условима, без хране и воде, где су били нон-стоп пребијани.

Тај нехуман третман је веома добро документован од стране међународних и косовских органа, на основу сведочанства преживелих албанских жртава и неких припадника ОВК.

АЛБАНСКЕ ВЛАСТИ ДИРЕКТНИ САУЧЕСНИЦИ У РАТНИМ ЗЛОЧИНИМА

Оно што је индикативно, јесте то да Албанија упорно понавља да на територији Албаније не постоје тела жртава из тих кампова, док Марти овде подвлачи да се такво нелогично побијање наставља чак и у ситуацији када су истражни органи предочили

албанској влади доказе, са локацијама и именима неких жртава (Албанаца), укључујући неке форензичке доказе.

У ту сврху овај извешај наводи као **пример, ексхумирано тело косовског Албанца Антона Бисакуа са гробља у Кукешу, за кога је непобитно утврђено да је био заточен у ОВК кампу Кукеш. Брутално саслушаван, мучен и на крају усмрћен хицем из ватреног оружја (4-ог Јуна 99).**

За њега се наводи да је само једна од многих жртава шиптарских злочина које почивају на необележеном делу гробља у Кукешу. Једини разлог за такво негирање, који се овде логично намеће, јеста тај да су албанске власти биле директно умешане у монструозне злочине ОВК на својој територији.

Марти наводи да поред стотина Срба, постоји и огроман број Албанаца за које се зна да су киднаповани и пребачени у Албанију, али до дана данашњег нису пронађени. У извештају се описује како се одвијао транспорт заточеника између читаве мреже тајних затвора и кампова ОВК у Албанији.

Тај опис је истрага прибавила од бивших ОВК бораца и њихових помоћника. Киднапована лица су транспортована у необележеним возилима, углавном комбијима и камионима, често путујући у конвоју и уз пратњу. По преласку су смештани у многобројне импровизоване затворе у албанским сеоским домаћинствима и разним помоћним зградама.

Локално становиштво је поткупљивано понекад новцем, али много чешће украденом робом, као и сексуалним услугама киднапованих проститутки (углавном из источно-европских земаља) које су у тим камповима држане као робље, да би многе од њих биле искоришћене за екстракцију органа и евентуално убијене, или силовањем других недужних жртава.

НАЈМОДЕРНИЈА „КЛИНИКА“ У АЛБАНСКОЈ ЗАБИТИ

Марти наводи да је један од тих „кампова“ био наменски изграђен, и да је имао најмодернију клинику са луксузним лобијем. На том месту су Србима насилно вађени органи, да би одатле били транспортовани за богате „клијенте“ широм светског црног тржишта (људским органима).

У овом делу извештаја он не открива локацију те „клинике“.

У опису кампа у месту Рипе код Бурела, ноторној локацији „жуте куће“, Марти наводи да је функција тог кампа била превасходно као „прихватног центра“ за отете Србе.

Ту су Срби били „медицински прегледани“, вађена им је и крв ради анализе, те су „погодни донори“ пребацивани у друге кампове у близини аеродрома, где су постојале клинике попут ове горње.

На локацији „жуте куће“ су нађени докази да су неки Срби тамо били ликвидирани. Претпостављамо да су то били јадници, или можда нажалост срећници, који су избегли судбину лаганог мрцварења у рукама не само ОВК крволока, већ и „људи“ у белим мантилима који су на најпоганији начин погазили своју Хипократову заклетву.

ОТЕТЕ ЖЕНЕ И ДЕВОЈКЕ СИЛОВАЛИ И ЛОКАЛНИ МЕШТАНИ

Овај извештај поново наглашава да су безбројне отете жене и девојчице са Косова, биле силоване на локацији „жуте куће“, не само од стране ОВК шиптарских терориста, већ и локалних мештана. Марти овде наводи да су све ове тврдње поткрепљене изјавама сведока и форензичким доказима.

Такође је документовано да је „жута кућа“ служила као транзитни центар преко којег су заточеници траснпортовани на више других локација, често и враћани, да би били одведени у непознатом правцу. Оно што је запрепашћујуће, а произилази из више независних извора, а то је да су ту заточеници, углавном Срби, размењивани између ОВК терориста за новац, односно продавани.

Марти на крају овог дела подвлачи да је иницијално улога „жуте куће“ као клинике била пренаглашена, јер за то нема доказа, али има доказа да су ту вршени медицински тестови, укључујући вађење крви, са намером утврђивања подобности за „доноре“, као и да постоје докази о злостављању и ликвидацији заточеника.

Али, како Марти на крају каже непобитно је утврђена функција „жуте куће“ као прихватног кампа и транзитног центра, на коме

су албански крволоци, и вероватно неки од њихових западних спонзора, одлучивали судбину, пре свега невиних Српских жртава, по таквом мрачном сценарију, са којим не могу да се пореде ни најморбиднији холивудски хорор филмови.

ЕВРОПА СРПСКИМ СУЗАМА НЕ ВЕРУЈЕ - VII

Пре него што се вратимо на закључак овог фељтона који прати извештај реномираног швајцарског тужиоца и дипломате Д. Мартија о монструозним злочинима над српским становништвом на Косову од стране шиптарске ОВК на челу са Хашим Тачијем, овде морамо да нагласимо да такви злочини нису могли да се одиграју, не само без прећутне сагласности водећих НАТО земаља (пре свега американаца), већ пре свега, и уз њихово директно учешће у тим тешким кривичним делима.

Уосталом, ништа боље нисмо могли ни да очекујемо од такозване „западне цивилизације“ која је активно учествовала у распаду бивше Југославије и (документованом) подстицању међуетничких сукоба, све до употребе голе оружане силе против Српске нације на страни сецесиониста, која је кулминирала илегалним бомбардовањем Републике Српске, Црне Горе и Србије од стране злочиначке НАТО алијансе; као и директним учешћем у етничком чишћењу српског становништва са територија бивше административне југословенске републике Хрватске и Српске аутономне покрајине Косово и Метохија.

Овај уводни део је резултат мог истраживања, и није директно повезан са Мартијевим извештајем, али га зато допуњује (бар овај јавни прелиминарни део његовог извештаја) и директно доказује да је у извршењу монструозних злочина над косовским Србима постојао „удружени злочиначки подухват између шиптартске ОВК и водећих НАТО земаља на челу са Америком...

БЕРНАРД КУШНЕР ЛИЧНО ПРИКРИВА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ ОВК

Најупечатљивије сведочанство о горњем удруженом злочиначком подухвату Тачијевих шиптарских терориста и водећих западних земаља долази од стране бившег шефа УНМИК-ове полицијске јединице за борбу против „тешког“ криминала на Косову, реномираног криминалистичког стручњака и анти-

терористичког експерта, канадског полицијског иследника (резервног капетана канадске војске и бившег члана Њујоршке специјалне анти-терористичке јединице- јединог страног држављанина који је икада трениран у оквиру те јединице) господина **Стјуа Келока**.

Господин Келок, је поред небројених других тешких кривичних дела против Срба, руководио истрагом масакра над Српским цивилима 2001 у Подујеву када је приликом бомбашког напада на цивилни аутобус „Ниш Експреса“ (у коме су се поред осталих путника масакрирана и деца) убијено 13 невиних српских цивила а рањено 45, од стране шиптарске терористичке ОВК; Као и истрагом убиства новинара Асошијејтед Преса Керима Лотона на македонско-косовској „граници“ у селу Кривеник, такође од стране шиптарских терориста ОВК(ОНА).

У оба случаја истрага је ометана, саботирана и заташкавана од стране водећих НАТО земаља, Америке и највишег руководства УНМИК-а, са циљем да се спроведу зацртани амерички и НАТО политички циљеви на Косову и прикрије западно учешће у терористичким и криминалним активностима у садејству са шиптарским терористима. У свом интервјуу из 2006, медију „Balkanalys.com“, господин Келок је документовао ту своју тврдњу и објаснио „западне мотиве“ за такво срамно деловање у спрези са терористима и злочинцима Тачијевог „калибра“:

Господин Келок на почетку тог интервјуа наглашава да је мандат његове мисије на Косову био у оквиру резолуције 1244, али да је од самог почетка био угрожен „сакривеним агендама у игри“, и то на првом месту од стране оних чија је улога била да тај мандат спроведу. Најупечатљивији је пример Бернарда Кушнера. На прву велику обструкцију у свом раду је наишао у процесу хапшења и доказивања кривице за тешка криминална дела Сабита Геџија, једног од оснивача ОВК. Тада су господину Келоку први пут у току његове службе на Косову, упућене директне претње смрћу.

Геџи је ухапшен у Октобу 2000-те, након гангстерског оружаног обрачуна у приштинском озлоглашеном ноћном клубу „Мајами Бич“, да би Келоков полицијски тим пратећи тај инцидент извршио претрес 13 кућа и газдинстава шиптарских мафијаша и терориста и ухапсио још 25 шиптарских криминалаца. Због добро

обављене професионалне истраге детектива Келока и његовог тима, на суду је предочено обиље доказа, те је Геци осуђен на 5 година и 6 месеци затвора. Ту казну је под тим условима морао неизбежно да потврди надлежни косовски УН суд. По Келоку та пресуда је имала веома снажан „одјек“ на Косову, јер су у то време Тачи и Геци сматрани на Косову малтене „реинкарнацијама самог Скендербега“!

Келоку је његов претпостављени у УНМИК-у казао да су у то време били под великим притиском „одозго“ да обуставе ту полицијску истрагу. **Иза тог великог притиска се наравно, пре свих других, крио УНМИКОВ шеф Бернард Кушнер, који је још у Јануару 2000-те наредио УНМИК полицији да не сме да врши претресе ниједног лидера ОВК, или њихових ближих рођака, без његове изричите дозволе!?**

УНМИК: ОВК СЕРВИС

Господин Келок и овде наглашава „да упркос јавног залагања за моралну, етичку и легалну улогу мисије УНМИК-а, водећи лидери те организације (на челу са Кушнером) су спроводили у „закон“ само интересе лидера ОВК.“

Како он појашњава, постојао је снажан отпор било каквој истрази и суђењима члановима ОВК, да би то описао следећим речима:

„Одмах сам разумео „комплицовану природу“ наше мисије и да је УНМИК уствари постојао да би једино штитио људска права косовских Албанаца. Из тог разлога хапшење и процесуирање тих индивидуа за „обична“ кривична дела и ратне злочине није било „политички подобно“.

Стално нам је понављано од стране међународних представника на Косову да- „суђење „господарима рата“(ОВК) ће само изазвати реваншизам против КФОР-а и УНМИК-а. То је у стварности значило да је у протеклих шест и по година, **УН на Косову био „виртуални таоц“ терористичких лидера наводно „расформиране“ ОВК**, који су напрасно постали легални функционери косовске полиције или ушли у друге политичке и државне структуре лажне косовске државе.

У том статусу су наставили да шире страх и „ауторитет“ међу косовском популацијом, наставивши да буду недодирљиви.“

„Након свега“, цинично је закључио господин Келок, „они су били „хероји“, а не ратни злочинци, зар не?“

Господин Келок такође наглаша амерички стратешки интерес за „снажним војним присуством“ на Балкану, који је био одсликан у стварању огромне војне базе Бондстил, за чији опстанак им је било кључно одржавање на власти њиховог „протежеа“ терористе Тачија.

Било каква друга стварна демократска опција на Косову би могла да угрози америчку војну окупацију и трајно присуство на Косову (Бондстил је „узет“ на 99 година лизинга са Тачијевим потписом на легално неважећем(међународно) документу- примедба аутора). Келок је то описао следећим речима:

„...било је јасно да је Америци овде било потребно стално војно присуство, и права особа која је то могла да им формално легално обезбеди је био Хашим Тачи. Из тог разлога обезбеђивање његовог опстанка на власти је било од критичне важности за америчке планове са Косовом.“

МИНИРАЊЕ ЦИВИЛНОГ АУТОБУСА СА СРБИМА У ПОДУЈЕВУ- ДОКАЗАНА ЗАПАДНА САБОТАЖА И ЗАВЕРА!

Детектив Келок описује овај тежак злочин следећим речима:

„Најнижа (морална) тачка у заташкавању злочина терориста и убица на Косову је достигнута 17-ог Фебруара 2001, када је аутобус који је превозио Србе свих доба да би посетили своја напуштена гробља на Косову, дигнут у ваздух од стране шиптарских терориста, и то на путу који је наводно био проверен и осигуран од стране мировних снага.“

„Сандеј Тајмс“ је у то време писао да су енглески војници „грешком“ пропустили да провере и осигурају кључни мост на том друму, који је истовремено био једна од најпогоднијих тачки за такву врсте диверзије!?

Већ сама та чињеница да је такав пропуст окупационих НАТО трупа, за које су многи још тада тврдили да није био случајан, као и због терористичког карактера тог тешког злочина и масовних цивилних жртава, је навела господина Келока да од својих

претпостављених захтева да се формира специјална криминалистичка група у циљу темељне и квалитетне истраге овог терористичког акта.

Тај његов захтев, не само да је одбачен (овде не треба сумњати да су жртве били шиптари, да би било управо супротно),

„...Шта више, докази са места злочина су уклоњени или уништени, пре него што је званична полицијска истрага и почела. Није било никакве сарадње нити координације међународних структура у овом случају, што ме је само учврстило у убеђењу да је постојало званично заташкавање злочина ОВК“ наставља Келок.

КФОР УНИШТАВА ФОРЕНЗИЧКЕ И САКРИВА ДРУГЕ ДОКАЗЕ

У то време је и **Вашингтон Пост** известио, да су **одмах по дизању у ваздух аутобуса, у року од неколико сати, НАТО трупе** (вероватно оне исте трупе које су наводно претходно провериле тај мост и послале невинне српске цивиле у сигурну смрт) **попуниле асфалтом кратер од експлозије уништивши на тај начин већину форензичких доказа.**

Да то није била случајна грешка, доказује патерн криминалног заташкавања шиптарских злочина од стране „западних сила“ који се огледао у следећем:

- НАТО је одбио да уступи своје обавештајне податке о овом злочину полицији УН
- Такође је УН полицији онемогућен увид у телефонске рекорде осумњичених терориста ОВК,
- Оно што „побија сваку логику“ да је главни осумњичени за овај тежак злочин Флорим Ејупи, чије ДНК пронађен на месту извршења злочина, „неким чудом“ побегао из најбоље чуваног места на Косову, америчке војне базе Бондстил.

Касније ће истрага господина Келока сазнати, да је Ејупи, као и већина водећих или истакнутих чланова ОВК био на платном списку ЦИА-е и других западних служби, и да у ствари није побегао како је то званично саопштено, већ да је од стране

американаца пребачен на неку другу тајну локацију ради даљег „саслушавања“.

Ове тврдње детектива Келока су потврђене и са највишег места тадашње косовске међународне правосудне структуре, и то од стране Кристера Карфамара, шведског тужиоца и првог западног судије при УН суду на Косову; који је изјавио-

...да када су се појавили докази о умешаности бивших чланова ОВК (који су у време извршења злочина били чланови косовске полиције), више високих званичника из КФОР-а и УН-а су спречили или блокирали њихову просекуцију. То је по шведском судији значило, да су чланови ОВК од стране „Запада“ имали гарантовани имунитет што им је омогућавало да извршавају некажњено и најтежа кривична дела.

Господин Карфамар је нагласио да су овакве „интервенције“ стизале са највиших места (Б. Кушнер!?)

КРИМИНАЛЦИ ИЗ РЕДОВА УНМИКА, УМЕСТО У ЗАТВОР, ПОСЛАТИ НАЗАД У МАТИЧНЕ ЗЕМЉЕ БЕЗ ИКАКВИХ КОНСЕКВЕНЦИ

По Келоку не само да је „Запад“ институционално и политички прикривао и заташкавао злочине ОВК, него су се шиптарски терористи директно снабдевали диверзантским средствима, посебно електроником, из база КФОР-а.

Келок такође оптужује УНМИК за директно учешће у трговини белим робљем, нарочито присилне проститиције, у спрези са ОВК.

Када је својевремено детектив Келок такве кривичне радње од стране званичника УНМИК-а документовао и захтевао налоге за њихово хапшење, у томе је био спречен, док су истовремено ти криминалци из редова УНМИК-а били „дискретно уклоњени“ са Косова и враћени у своје матичне земље без икаквих легалних консеквенци.

Колико је далеко ишла западна завера против српске нације на Косову сведочи следећа **документована информација о другом осумњиченом за овај тежак злочин у Подујеву – Самију Луштакуу.**

У његовом случају је амерички дипломата Цок Кови, који је у то време био на функцији заменика шефа УН мисије на Косову (Кушнера), лично, и у два наврата спречио хапшење Луштакуа.

Ту своју интервенцију (саучешниство у прикривању овог тешког терористичког дела) Кови је објаснио „чињеницом“, да ако би Луштаку, који је био „популаран на Косову“, био ухапшен, то могло политички дестабилизovati Косово, уочи наилазећих општинских избора, као и да би могло да утиче на долазак на власт „десничарских снага“ (читај патриотских) у Српском парламенту, на предстојећим децембарским изборима.

Сувишно је напоменути да амерички дипломата Кови није до сада сносио никакве консеквенце свог криминалног деловања у оквиру „мировне мисије“ УН-а на Косову.

Мало је позната чињеница да је Кови почео своју политичку каријеру као асистент „највећег ратног злочинца свих времена“ Хенрија Кисинџера, да би своје политичко обликовање наставио под Холбруком служећи у дипломатској мисији у Босни средином деведесетих, баца додатно светло на његову „мрачну биографију“.

АМЕРИЧКА ВОЈНА ИНТЕРВЕНЦИЈА НА СТРАНИ ШИПТАРСКИХ ТЕРОРИСТА У МАКЕДОНИЈИ

Колико далеко су западни спонзори тероризма на Балкану били спремни да иду најбоље сведочи **случај убиства новинара Асојшијетед Преса, енглеског држављана Керима Лотона** у селу Кривек на македонско-косовској „граници“, крајем Марта 2001, кога су убили **шиптарски терористи из „112-те муцахединске бригаде“**, наоружани најмодернијим америчким наоружањем, **уз асистенцију 17 америчких „војних саветника“**, који су били у саставу те терористичке јединице, која је опкољена jakim македонским снагама безбедности очајнички покушавала да се пробије преко „границе“ назад на Косово.

Иронично, у косовско село Кривек, у коме је тада боравио енглески новинар Керим радећи „редован медијски прилог“ (детектив Келок верује да је и овај новинар, попут и већине других западних новинара у то време имао у улогу обавештајца- у

овом случају за британски МИ16), је послата америчка војна јединица из састава КФОР-а да спречи овај продор шиптарских терориста назад на Косово, да би и сама дошла под минобацачку ватру, не само шиптарских терориста, већ и својих „колега“ америчких „војних саветника“.

Приликом те баражне ватре убијен је новинар Керим и још два цивила, три америчка војника и десетине цивила су рањени.

Тада је ЦИА у садејству са америчком командом за специјална дејства на Балкану, у то гранично подручје послала **ескадрилу војних хеликоптера са 80 паратрупера из састава 502-ог батаљона, да изврше „екстракцију“ шиптарских терориста и 17 америчких саветника, како би се права истина о овом инциденту и америчком обавештајно-диверзантском учешћу у истом прикрила.**

Овде је важно напоменути да је **на челу ове тзв. „112-те муџахединске бригаде“ био озлоглашени командант ОВК и терориста Семадин Џезар, познатији као „Командант Хоџа“. С. Џезар је у то време био на платном списку ЦИА-е и немачког БНД-а, и био је асоциран са Ал Каидом (Осамом Бин Ладеном), и прошао је разне „тренинге“ у терористичким „муџахединским“ камповима у Афганистану и Чеченији а све под спонзорством ЦИА-е.**

НЕМАЧКА ВЛАДА „ДОЗВОЛИЛА“ МАРТОВСКИ ПОГРОМ 2004 НАД КОСОВСКИМ СРБИМА

Иначе, Џезар је био један од главних организатора Мартовског погрома 2004, над српским цивилима на Косову. Непосредно пре почетка погрома над Србима, Џезар је био прислушкиван (и под контролом) од стране немачког БНД-а (вероватно као „двоструки агент“ коме „нису веровали“), те је на тај начин немачка тајна служба и немачка влада имала рана сазнања о планираном погрому над Србима, али није ништа учинила да их спречи. Ови подаци су дошли из извора самог БНД-а, да би непосредно после „мартовског погрома“ над Србима, били јавно обелодањени на немачкој ЗДФ телевизији..

Детаљи овог терористичког злочина у селу Кривек су својевремено такође објављени у америчком листу „Обичан Кливлендски Дилер“ 2004-те. Када је бивши амерички војни контрактор Тања Гаврилова, која је у време инцидента била у том селу у саставу регуларне јединице америчке војске из састава КФОР-а- која је спречавала тај „терористички продор“, фрустрирана заташкавањем тог „инцидента“ од стране америчког војног врха и америчке владе, одлучила да о томе објави чланак у горњим америчким новинама и на тај начин јавно открије праву позадину тог инцидента.

У том чланку Т. Гаврилова је цитирала речи једног америчког генерала, НАТО команданта на Косову, који је резигнирано изјавио:

„Како можемо да се окренемо против исте „групе“ којој смо званично овде дошли да помогнемо? Ми очигледно нисмо знали са киме имамо посла. Бомбардовали смо погрешну страну!“

ПОШИЉКА БРИТАНСКЕ ВЛАДЕ СА ФОРЕНЗИЧКИМ ДОКАЗИМА МИСТЕРИОЗНО НЕСТАЈЕ НА ПРИШТИНСКОМ АЕРОДРОМУ

Но прави заплет овде настаје, када господин Келок, у улози шефа специјалног истражног одељења УН полиције, преузима истрагу о овом инциденту да би чак и пре почетка истраге био суочен са завером „колосалних размера“. У овом инциденту, након што је у Приштину допремљено тело убијеног британског новинара Керима (остале цивилне жртве су локално сахрањене), **било је кључно извршити аутопсију и установити „порекло минобацачких гелера“ којима је Керим био усмрћен и чији сегменти су тада били присутни у његовом телу.**

То је било важно за детектива Келока, јер би се тако установило да је британски новинар био усмрћен америчким оружјем од стране ОВК терориста, а не од стране македонских снага безбедности, како је то тврђено од стране ОВК и „неких западних извора“.

Из тог разлога је господин Келок захтевао да се његов „пост-мортем“ увиђај обави на приштинској судској медицини. Томе су се супротставиле британске власти, које су биле

„убеђене“ да ће на Косову током тог увиђаја доћи до „заташкавања“ и уништења форензичких доказа (што ми сви иначе знамо да је била редовна пракса када су у питању били злочини према Србима).

Истовремено су американци захтевали такође аутопсију, али на некој „другој локацији“ (претпостављам у Бондстилу, тако да могу да исфабрикују доказе како им одговара). На крају је **УН судија у Приштини одлучио да аутопсија не мора да се изврши уопште на Косову, да би одмах након те његове одлуке, у највећој тајности на приштински аеродром био послат енглески војни авион, у кога је транспортовано тело новинара Керима у специјалном ковчегу који је био „запечаћен“ више пута (према детективу Келоку) и хитно пребачен у Велику Британију, где је евентуално извршена аутопсија.**

Господин Келок потом наводи да је након његовог захтева британској влади да му доставе налазе аутопсије, из Лондона послата специјална пошиљка, којој се по доласку на **приштински аеродром мистериозно изгубио сваки траг.** Као што овде видимо, завера је у свом „финишу“ попримила размере Хичкоковског трилера, и била је само један од кључних фактора који су утицали да господин Келок изађе у јавност са свим овим детаљима „западне завере“ и удруженог злочиначког подухвата у спрези са шиптарским терористима.

Овде сам сматрао за сходно да документујем у детаље ова два драстична случаја, где је, очигледно уз криминално саучешће водећих западних сила, обезбеђено да шиптарски терористи прођу некажњено. Наравно, то је све само врх „леденог брега“, који се сада полако помаља пред нашим очима из мрачних дубина косовског терористичког театра. Убеђен сам да ће након прелиминарног извештаја Д. Мартија о монструозним злочинима над Србима, право клупко, не само шиптарске завере, већ и „оне“ њихових западних спонзора, почети да одмотава, и да ће и неке друге главе (а не само српске) почети „да се котрљају“.

СРПСКИ ТАОЦИ УБИЈАНИ МЕТКОМ У ЧЕЛО НА САМОМ ПРАГУ МОНСТРУОЗНЕ „КЛИНИКЕ“

У наставку се враћамо на завршни део извештаја Д. Мартија, где ћу се задржати само на неким „специфичним „ деловима, јер је пун превод (који је превео аутор ове хронологије- и који је приложен у наставку ове књиге) тог извештаја доступан на нашем сајту, на следећем линку: <http://www.vidovdan.org/2010-04-26-12-27-13/37-politika/5602-2010-12-22-12-44-26>:

Марти у свом извештају описује како су српски заточеници још у току транспорта били изложени нељудском третману и невиђеном психолошком терору, нарочито када би сазнали каква им је монструозна судбина била намењена. Таква „сазнања“ су добијали већ по доласку у „транзиционе кампове“ где је **вршена селекција и медицински преглед оних несрећника који су били изабрани за „орган-доноре“**.

Те „транзиционе станице“ су биле лоциране у Бићају у приватној кући; у Бурелу на некој врсти газдинства, у Рипеју- **ноторној „жутој кући“**; и у Фуше-Крујеу сеоској двоспратници у оквиру фарме- кампу који је имао вишеструку намену за терористе ОВК, пре свега „клинике“ где су довођене и ликвидиране невине жртве.

У Рипеу, у „жутој кући“ и на фарми у Фуше-Круји су над заточеницима обављани медицински тестови и вађена им је крв, као и обављан преглед од стране „доктора“. Тада је већ већини тих јадника била јасна судбина, и многу су молили своје крвнике, да их радије одмах убију, него да их полако комадају.

Марти је документовао у свом извештају да су у завршној фази ових морбидних злочина, „таоци донори“ довођени на локацију „клинике“ у Фуше Крујеу (која је изабрана због близине Тиранског аеродрома), где су на самом улазу убијани углавном метком у чело, да би њихова још „неохлађена“ тела била стављана на операционе столове, где су им одређени органи, углавном бубрези били уклањани „пост-мортем“ процедуром.

То је по њему чињено из разлога смањења трошкова и оперативне процедуре, јер у том случају није био потребан анестезиолог и други пратећи „медицински“ протоколи.

Ми само можемо да замислимо осећај ужаса код тих мученика, који су били извођени из својих хелија да би били бездушно погубљени на улазу у „клинику“ која је овде за њих била оличење самих „врата пакла“ да би њихова тела била предата у руке људских наказа које су се „скривале“ под маском хуманитарне докторске професије, да би овде на најпоганији начин погазили „свету“ Хипократову заклетву.

МАРТИ: НАЈМРАЧНИЈИ ДОГАЂАЈИ СЕ ОДИГРАВАЛИ У „СРЦУ“ ЕВРОПЕ

У закључку свог извештаја Д. Марти наглашава, да је у току своје истраге не само потврдио иницијалне налазе Карле Дел Понте, већ је успео да документује много ширу заверу иза такозване „трговине људским органима“ (која је обављана готово ексклузивно над киднапованим Србима).

Он наглашава да је његов извештај није базиран на гласинама, већ веома објективним доказима, што ће по њему даља истрага и доказати. Те доказе је описао следећим речима:

„Докази, које смо прикупили, се тичу најмрачнијих догађаја који су се одиграли у самом „срцу“ Европе. Европски Савет и његови чланови не смеју да буду равнодушни у тој ситуацији...“

Ја овде једино желим да приметим да не сумњам да ће даља истрага резултирати у хапшење и просекуцију мафијашких лидера ОВК, јер на крају крајева изгледа да је бар један добар део европског дела запада одлучио да зада „смртоносни“ ударац у главу балканској „мафијашкој гуји“. Не толико из солидарности са српским народом, колико пре свега због тога што се тај „змијски отров“ (симболизиран у „Змији Тачију“) све више шири њиховом „просперитном“ Европом, те се и они осећају угрожени не само том мафијашком активношћу, већ и балканским извозом „пламена исламске револуције“ (који су сами потпалили).

Но, оно чега се прибојавам јесте то да ће **водеће Западне земље, нарочито Америка, учинити све да заташкају своје учешће у овој монструозној завери против наше нације, и избегну властиту одговорност, која је по мени много већа од одговорности шиптарских крволока.** Из тог разлога сам у завршници овог фељтона више пажње посветио аспекту раскринкавању западне завере, који је кључан за разумевање овог неописивог злочина над нашом косовском српском браћом и сестрама.

Наравно прави посао на том „раскринкавању“ ће лежати на некој будућој српској патриотској власти, јер од ових садашњих „српских“ власти, немамо чему добром да се надамо. На крају крајева, и нема неке велике разлике између њих и терористичке шиптарске власти на Косову. И једни и други су само обичне западне марионете, којима је заједничка: анти-српска агенда!

ВИКИЛИКС - ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ

ВИКИЛИКС-ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 1. ДЕО: КАКО ЈЕ РАЗБИЈЕНА ЗАЈЕДНИЦА СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ...

ФБР, 8. август 2012 (2010)
Пише: Миодраг Новаковић

КАКО ЈЕ ПРЕДСТАВНИК ЕУ МИРОСЛАВ ЛАЈЧАК РАСТУРАО ЗАЈЕДНИЦУ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ

ДЕПЕША: 06BELGRADE54- 2006-01-17 08:07:00-
SENSITIVE

Из ове депеше сазнајемо како је М. Лајчак био директно умешан у рад црногорских парламентарних структура и владе, спречавајући или блокирајући утицај опозиције у црногорском парламенту...

12 јануара 2005 Лајчак је посредством америчког конзулата у Подгорици одржао састанак са водећим црногорским политичарима ради имплементације референдума за издвајање Црне Горе из заједнице са Србијом. Шта више, директно је учествовао у раду црногорског парламента и владе. Свој прљави посао је обавио у тесној сарадњи са председником парламента Ранком Кривокапићем. Тада су се конкретно договорили да се закаже седница парламента са само једном тачком, референдума о отцепљењу, и да се након гласања (за које су обезбедили скупштинску већину унапред) седница парламента одмах распусти, да би се спречила „политизација и консеквентно узбуњивање народа!?”

Лајчак, који је присуствовао седници је оштро одбио предлог опозиције за стварање „Владе националног јединства“ и (ин)директно спречио да чланови црногорске опозиције из редова „српске мањине“ на било који начин учествују у власти.

Амерички дипломате и Лајчак су потом у подгоричком конзулату разрадили стратегију и техничка питања референдума о отцепљењу- која су потом само „подметнули“ црногорском парламенту на усвајање, и народу на „гласање“.

Из ових тајних договора се јасно види, да су западни дипломате урадили све да преведу црногорски народ „жедан преко воде“, формулишући референдумско питање на тај начин, да се спречи, да се на референдуму дозволи опција гласања против самог референдума. Наиме током тих разговора, ова црногорска „принудна дипломатска управа“ (наводно независне црногорске државе), је наложила црногорској влади и парламенту- да се на референдуму поставе само два питања:

1. да се гласа за независност од „српско-црногорске“ заједнице
2. да се гласа за опстанак „српско-црногорске заједнице

Овде је намерно као први избор стављена „независност“, користећи се методом психолошке сугестије „пожељне опције“- али оно што је био кључни фактор, и што су западни дипломате нагласили- током ових „дипломатских“ разговора- за њих је било веома важно да се спречи да црногорски грађани имају опцију да се током изјашњавања изјасне против референдума. Амерички дипломата Полт је то описао следећим речима: **„Лајчак је приметио да ће на тај начин бити избегнут „проблем“ да се глас оних који не гласају, на било који начин протумачи као глас „против“!** Овај део подгоричких тајних дипломатских договора и одлука у име црногорског народа је веома важан, јер доказује да су гласови на референдуму били манипулисани „споља“, и да су практично сви неважећи гласови лажно приказани у корист референдума о отцепљењу.

Сам референдум је тешко изманипулисан и на друге начине...

На референдуму није дозвољено гласање црногорским држављанима који имају пребивалиште у Србији- истовремено је дозвољено гласање свима онима који имају пребивалиште у другим државама- што аутоматски „довукло“ сепаратистичке гласове из Албаније, Хрватске и БиХ. Такве манипулације су биле чак и против „високих стандарда“ ЕУ, ипак то водећим западним земљама и самој ЕУ није сметало да прихвате очигледно

намештен и „дипломатско-обавештајно“ изманипулисани црногорски референдум о „отцепљењу“!?

Упоредо са „намештањем“ референдума у Црној Гори, Лајчак је водио „прљаву“ дипломатску кампању и у Србији...

У Београду се састао 11 јануара са саветницима тадашњег српског премијера Коштунице- Самарџићем и Јанковићем- који су му напоменули да председник Српске Народне Странке (Ц.Г.) Андрија Мандић жели да дискутује питање референдума са њим. Лајчак је на то одговорио, да све док се Мандић буде „суздржавао“ да дискутује референдумско питање у црногорском парламенту, нема „потребе“ за никаквим разговорима. Према Лајчаку, Коштуничини саветници су били „задовољни“ што је из ових „договора“ био изостављен Андрић. Овде остаје нејасно, шта је то утицало на Андрића да се напрасно повуче из кључних пред-референдумских „договора“ и парламентарне дискусије!?

Према Лајчаку, Коштуница се такође изјаснио да без обзира на исход парламента, Србија нема никакве „планове“, и да по том питању неће „таласати“(?)... Овде је индикативно да су амерички дипломате дали задатак Лајчаку да обезбеди послушност водећих медија и у Србији, односно да осигура да ће и они извештавати о референдуму „на линији“ са режимским црногорским медијима(који су наравно већ били „изманипулисани“).

Сами амерички дипломате су били импресионирани Лајчаковим „дипломатским“ вештинама, и то су описали следећим речима **„Његови напори заслужују нашу пуну подршку, у оба случаја: постизању (наметању) политичког компромиса (између црногорских партија), и „спровођењу“ референдума!“**

А шта су сами американци мислили о легалности референдума најбоље сведоче речи америчког амбасадора Полта (2006.02.13, депеша 06Belgrade210):

„19. (SBU) Significant electoral fraud, enough to affect the outcome of the referendum, is possible...- **Изборна превара већих размера која би могла да утиче на исход референдума је могућа...**“

ЗАКЉУЧАК

Из ове дипломатске депеше, која је доскора била означена степеном тајности као веома „осељива“, очигледно произилази да је такозвани легални, слободни независни референдум у Црној Гори о издвајању из државне заједнице са Србијом био све- само не легалан, слободан и независан...

Пре свега дошло је до недопустивог страног мешања у унутрашње послове, не само Црне Горе, већ и постојеће федерације „Србије и Црне Горе“, као и саме Србије. Из депеше се јасно види како су западни дипломате, пре свега амерички конзуларни агенти и тадашњи представник ЕУ Лајчак- дизајнирали референдумско питање, директно утицали на законске и парламентарне процедуре у Ц.Г., директно манипулисали политичке партије и утицајне појединце, и извршили (у сврху постизања „позитивног“ резултата референдума) инструментализацију, не само црногорских водећих медија, већ и српских...

Доказани ниво стране умешаности, као и добро документована „легална и техничка“ превара црногорског народа од стране тадашњег про-западног сепаратистичког режима, би у свакој нормално правној држави били више него довољни за ревизију и поништење целог процеса.

Последњи догађаји са отвореним гушењем елементарних грађанских и етничких права, наводне српске националне мањине, негирања права на постојање црногорској СПЦ, и све чешћи брутални напади на етничке Србе у Црној Гори- указују на скривену агенду наводног демократског црногорског режима и њихових западних спонзора: да „ставе тачку на српско питање“ (вероватно по узору на Хрватску и Косово)- то се све данас иронично дешава у једној од историјски најстаријих и најчаснијих Српских држава.

По мени, сада је на потезу „црногорски народ“, јер нестанком српског народа са тих простора, неминовно ће нестати и „црногорски“- јер ако многи до сада то и нису схватили: борба мрачних „евроатлантских сила“ које нам намећу „Нови балкански поредак“, није усмерена специфично само против Срба, већ против свих православних, а нарочито „ћирилићних народа“.

Уосталом процес : „ватиканизације“, „албанизације“ и „хрватизације“ братске Црне Горе данас је видљив и голим оком...

Крајње је време да у данашњој Црној Гори- отаџбини часне Црногорске нације и слободољубивог Српског народа, поново проговори Чојство и Јунаштво- и ова, некад најпоноситија Српска држава, са себе збаци срамне „евроунијатске“ окове, и поново буде оно што је „одвијека и довијека“ била...

ВИКИЛИКС-ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 2 ДЕО:

ФБР, 9 август 2012 (2010)
Пише: Миодраг Новаковић

КО ЈЕ БИО НАЈВЕЋА ПРЕТЊА АМЕРИЧКИМ ИНТЕРЕСИМА НА КиМ 2006.

ДЕПЕША: 06BELGRADE231, 2006-02-16 13:22:00,
SENSITIVE

У својој преписци са Вашингтоном амерички амбасадор Мур је био посебно забринут заједничким саопштењем (ставом) председника владе Војислава Коштунице и потпредседника Српске радикалне странке Томислава Николића. Николић и Коштуница су се сложили да у случају проглашења независности Косова треба званично прогласити „окупацију Косова“ и користити сва расположива уставна средства у одбрани истог...

Наравно у то време Николић је деловао као „продужена рука“ председника СРС и његовог кума др Војислава Шешеља (заточеног у Хагу), па се може рећи да та реторика вероватно и није била одраз његових личних ставова.

У сваком случају (Про)Западне снаге у Србији након тога су одлучиле да СРС треба разбити свим средствима, а ДСС политички маргинализовати и Коштуницу уклонити са места премијера. Као резултат такве „западно-петоколонишке“ стратегије, данас у Србији СРС више не постоји у парламенту, а Коштуница је и даље политички изолован и маргинализован...

Поводом најаве (иминентне) независности Косова, у петак, 2. Октобра 2006. Николић и Коштуница су издали заједничко саопштење де ће се проглашење независности Косова сматрати „окупацијом и агресијом на Србију“ - захтевајући од Српског парламента да предузме све мере, у уставној и законској надлежности за заштиту суверенитета Српске државе. Према

америчким дипломатским изворима тада је договорено да се по повратку српске делегације са „Бечких разговора“ (20 фебруар 2006) хитно сазове ванредна седница Народне скупштине...

Након „радикалног“ наступа Радикала у Скупштини и Српским медијима, Коштуничина влада је (према овим изворима) покушавала да ублажи ово саопштење, те је дошло до препуцавања између Радикала и ДСС. Ту је по њима предњачио Милош Алигрудих оптужујући Радикале за „политички маркетинг“ и „бомбасте изјаве“!?

Друге водеће, углавном отворено „прозападне“ партије су се такође обрушиле на Николића и Коштуницу. Најгласнији у нападу на Радикалско-ДСС позицију су били наравно: Г17, ДС, СПО и други. Амерички амбасадор је цитирао као највеће „про-западне“ поборнике (односно њихове „гласноговорнике“- ми знамо да су иза њих тада стајали лидери њихових партија: Борис Тадић, Вук Драшковић и Млађан Динкић) као оне који су спремни да се одрекну Косова без поговора: Чедомира Антића(Г17), Душана Петровића(ДС) и Влајка Сенића(СПО)...

Ипак, као највећу подршку Николићевим (СРС) ставовима, и претњу (Про)Западним интересима на КиМ, ови амерички извори наводе Владику Артемија, Епискога Рашко-Призренског. За њих је нарочито била проблематична Владикина изјава за ББЦ у време његове посете Америци, где је Владика Артемије јавно „цитирао“ право сваке државе на свету да одбрани свим средствима део своје окупиране територије. Није чудо да је након таквих потеза Владике Артемије, а нарочито након његове практичне акције на КиМ где је Владика јавно устао у одбрану интереса Српског народа и СПЦ, које је кулминирало забраном посете Српским светињама једном од највећих пропагатора дивљачког НАТО бомбардовања Србије 1999- америчком потпредседнику Џозефу Бајдену- из америчке амбасаде наложено прозападном издајничком режиму и корумпираном Синоду да уклоне часног Владику са КиМ!

Према америчким изворима, након оваквих „про-западних“ притисака, Коштуница се „дистанцирао“ од Радикала, и обећао да ће у случају да дође до покушаја од стране радикала да оа питања ставе на дневни ред Скупштине, учинити све да се седница не одржи. Нажалост Радикалима је требала трећина гласова да би

могли да сазову ванредну седницу, а са 84 члана парламента, били су кратки за 4. Овде је сувишно рећи, да су им тада сви окренули леђа, укључујући и Коштуничин ДСС...

ВИКИЛИКС-ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 3. ДЕО

ФБР, 10 август 2012 (2010)

Пише: Миодраг Новаковић

ЋИЛАС ИМАО ОСЕЋАЈ ГАЂЕЊА ПРЕМА КОНУЗИНУ И ЗАХТЕВАО „ПРЕВЕНТИВНА ХАПШЕЊА ЧЛАНОВА ОБРАЗА...

ДЕПЕША: 09БЕЛГРАДЕ825, 2009-08-21, SENSITIVE

У току своје посете америчкој амбасади и разговору са отправницом амбасаде Џенифер Браш градоначелник Београда и челник Демократске странке Драган Ћилас је отворено изразио незадовољство и критику руског амбасадора Конузина.

Градоначелник Драган Ћилас се 13. августа 2009. састао са Џенифер Браш, отправницом послова америчке амбасаде. Разговор је започео са жалбама на ограничени градски буџет, напоменувши да је доста новца потрошено на Универзијаду, од које град Београд није имао никакве (финансијске) вајде (ваљда је очекивао да му американци допуне „празну касу“?).

Ћилас је одмах нагласио госпођи Браш да код њега постоји лична нетрпељивост према руском амбасадору Конузину, и да ће учинити све у својој моћи да бојкотује и умањи значај најављене посете руског председника Медведева Београду и Србији!?

Описујући свој став према Конузину, рекао је дословце да према њему има осећај гађења зато што се састао са „криминалцем“ Синишом Вучићем. Ћилас је посебно уверавао отправницу да он и Демократска странка чине све да не дође до зближавања између Србије и Русије, и пружио је госпођи Браш уверавања да такав став дели и председник Тадић. Такође је нагласио да ће све учинити да спречи да руси финансирају и граде метро у Београду- нагласивши да се залаже за „јавни тендер“.

Ђилас се „похвалио“ америчкој отпавници да га је такав чврст антируски став довео у „незавидан положај“ и у оквиру властите странке, и да га је чак и шеф Тадићевог кабинета Миодраг Ракић саветовао да ублажи реторику о Русима- посебно везано за метро (јер иако мрзе русе, руске паре им изгледа ипак пријају- примедба аутора).

Америчка отпавница је захтевала од Ђиласа да „положи рачуне“ везано за губитничке изборе ДС-а у општини Вождовац, где су СНС и СРС поразили ДС. Он је на то одговорио да су такви избори резултат агресивне политике ове две странке, док он лично није имао времена тиме да се бави због својих „градоначелничких обавеза“. Да би одмах индиректно оптужио своје Западне господаре (САД и ЕУ) да нису довољно вршили притисак на СНС да се отворено изјасни да се залаже за хапшење Младића и сарадњу са Хагом, као и да ће се „одрећи“ Косова!? Потом је изразио своје страховање да ће СНС због растуће популарности вероватно на следећим изборима ући у владу (ту се показао као добра „Баба Ванга“- примедба аутора).

Америчка отпавница се посебно интересовала за планирану „хомосексуалну параду“, тражећи гаранције за ту мањинску „популацију“. Ђилас је ту пружио уверавања да његова влада чини све да тој шачици домаћих (али и увозних) хомосексуалаца обезбеде сигурност. Овде се посебно жалио на патриотске организације СНП1389 и ОБРАЗ назвавши их „хулиганима“ и отворено се заложиио за њихова „превентивна хапшења“, чак иако ништа нису ни урадили. Као што знамо уочи „параде“ је и дошло до „превентивних хапшења“ већег броја припадника Образа, и њиховог консеквентног „политичког суђења“- из ове депеше се јасно види да је то урађено у тесној сарадњи са америчком амбасадом!?

На крају депеше америчка отпавница Џенифер Браш је отворено похвалила Ђиласа као поузданог сарадника у „смањењу руског утицаја у Србији“, као и поузданог заштитника најављене хомосексуалне параде- посебно нагласивши да је он по тим питањима спреман да се супротстави чак и челним људима из властите странке...

ВИКИЛИКС - ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 4. ДЕО

Пише: Миодраг Новаковић
ФБР, 14. Децембар 2010.

ТАДИЋЕВ РЕЖИМ СЕЧЕ ВЕЗЕ СА МОСКВОМ...

ДЕПЕША: 09BELGRADE841, СТРОГО ПОВЕРЉИВО

Из још једног строго поверљивог дипломатског документа, чији је извор наравно Викиликс, и који под ознаком „09BELGRADE841“, упућен у Септембру прошле године из америчке амбасаде у Београду надлежним министарствима у САД, државном секретару Х. Клинтон, као и једном броју америчких амбасада у региону- сазнајемо да су Тадић и његови сарадници чинили све да импресионирају своје америчке налогодавце са својом одлучношћу да остану на „вашингтонско-бриселском“ путу, чак и по цену тоталне алијенације братске Русије и других неутралних великих сила- које за разлику од Западних сила, уместо „евроунијске фатаморгане“ – Србији нуде огромну конкретну финансијску, привредну и војну помоћ, која би резултирала у потпуни опоравак наше отаџбине, још видљиво унакажене бомбама „истих“ који нам данас продају ту „евроунијску фатаморгану“.Амерички извори у овом документу наглашавају „сукоб“ који постоји између Тадића и Јеремића, и мање више описују министра Јеремића као „лошег момка.“ Наглашавају да се Тадић у својим билатералним односима са Русијом не руководи српским државним интересима, већ пре свега интересима европске уније и америчких налогодаваца, и да строго води рачуна да, како се у документу дословце наводи: „Председник Тадић и његови блиски сарадници очигледно „попуштају“ Русима само онолико колико то неће изнервирати Европљане(ЕУ)- док други међу којима и спољни министар Јеремић покушавају да блиске везе са Русијом користе као „адут“ у преговорима са ЕУ и

САД.“У уводном делу ове америчке „депеше“ се наглашава да се иза Тадићеве лажне пријатељске реторике са Русима (уочи посете руског председника Медведева), сакрива стварна „неспремност“ за „обострано-корисну сарадњу са Русима у области политике, економије и заједничке безбедности.“

Наглашавајући у извештају да је већи део српске штампе уочи посете руског председника Медведева, ту посету описивао као „повратак братске Русије“, што није било по вољи Београдског режима, те је у поводу те посете 20-ог Августа 2009, саветник председника Тадића- Александар Кнежевић посетио америчку амбасаду- где је према америчким изворима изјавио да је председник Тадић одбио руску понуду да се поводом 65-то годишњице ослобођења Београда од стране совјетских трупа приреди „грандиозна прослава“ чији би део била и заједничка српско-руско војна парада- И да је Тадић у плановима за обележавање тог историјског догађаја, пропорционално смањио значај и улогу совјетске армије у ослобођењу Србије и Београда, да би нагласио значај западних савезника (који нису имали никаквог удела у ослобођењу Београда) у „ширем ратном контексту.“ Овде је више него очигледно Тадићево омаловажање руских жртава и руске улоге у ослобођењу наше отаџбине у завршници другог светског рата.

Докуменат наглашава Тадићеву дилему између свог прозападног опредељења и потребе за Руском подршком у Савету Безбедности УН по питању Косова- да би према америчким изворима- Тадић ту дилему решио на тај начин како у документу дословце стоји: „Тадић и његови најближи сарадници посвећују сву своју енергију европским интеграцијама, фокусирајући се на Русију једино када им је то потребно ради политичког баланса, да би у јавности створили привид нормалности српско-руских односа.“

У наставку отправница америчке амбасаде Џенифер Браш описује Вука Јеремића дијаметрално супротно од Тадића, наглашавајући да су Јеремић и његов тима неспремни да се посвете реторички или политички „евроунијском курсу“, и да се, како дословце стоји у документу: „...ослањају на Русију, Кину и покрет несврстаних, као противтежу и алтернативу ЕУ.“ Отправница Браш овде наглашава да Јеремић, користећи се тиме да је: „свака позитивна интеракција Београда са Москвом, виђена као „шамар“ Вашингтону“- покушава да учврсти своју позицију у српској

влади, инсистирањем на личном састанку са америчким државним секретаром Клинтон.

Што се тиче економске сарадње Србије и Русије, овде је очигледна забринутост американаца са стабилним растом економске сарадње са Русијом. У документу се наводи да је у 2008 билатерална размена између Русије и Србије нарасла на преко 4 милијарде долара, док 13 посто српског увоза чини увоз из Русије.

Када је у питању српска сарадња са Русијом по питању безбедности, американци то описују следећим речима: „Безбедносна сарадња: Празни разговори- без конкретне акције.“

Амерички дипломатски извори наглашавају да Србија безбедносно сарадњу своди више на симболичну, него истинску; И ту наглашавају „улогу“ министра одбране Шутановца, који се састаје тек повремено са Русима- углавном поводом „шачице српских полазника који похађају руске војне институте“, искључиво „ради фото-пропаганде.“

Након овако негативног описа руско-српске војне сарадње, отправница Браш у ову дипломатску депешу убацује посебан коментар у коме наводи: „У супротности са веома ограниченом сарадњом са Русијом, српске војне везе са Америком и НАТО-ом расту веома динамично. Само прошле године (2008) преко 60 припадника војске Србије су тренирани у оквиру америчке војске, као командни кадар, питомци војних академија и ратних колеџа; Једини ратни колеџ за странце у Америци је озлоглашена тзв. „Школа свих Америка“, о коме је писано детаљније на страницама овог сајта 29-ог новембра, каква би то била сврха школовања српских официра у тој „школи убица“ посебно дезигнираној за марионетске диктаторске режиме широм света, можемо само да претпоставимо. Отправница Браш наглашава да српски режим убрзано реорганизује војску у складу са НАТО моделом, да има веома „динамичну“(!?) сарадњу са америчком националном гардом из државе Охајо, и да се „нуди“ за учешће у „партнерству за мир“ у оквиру НАТО-а, као и да се ставља на располагање Америчкој војној команди у Европи за „хуманитарну“ вежбу MEDCEUR- крај коментара америчке отправнице спољних послова.

У наставку госпођа Браш наводи како се Тадићев шеф кабинета Ракић жалио да Русија одбија да сарађује са „српским“ властима

по питању хватања Младића, и да он (Ракић) верује да се Младић сакрива у Србији уз руску помоћ. Ракић је овде такође нагласио да српске службе безбедности врше пристојан руског дипломатског особља и српских грађана за које сумњају да су асоцирани са Младићем.

У наставку отпавница Браш препоручује својим надлежним органима даљи план акције САД, према њеним речима: „Ми требамо да ојачамо позицију прагматичних снага у Србији, тако што ћемо јавно да подржимо „здрав“ и балансирани однос Србије и Русије. Ми можемо да приуштимо у овом случају да будемо великодушни, зато што смо у стању да Србима продамо „бољу причу... иако српска јавност не прихвата у потпуности те „чињенице“, наша офензивна дипломатска пропаганда већ рађа резултатима... и треба да ангажујемо Србију по билатералним питањима, строго избегавајући да у јавности вршимо наше директно поређење са Русијом.“

Очигледно је да иза оваквих „јавних“ политичко пропагандних потеза постоје и тајни планови америчке дипломатије, које можемо једино да наслутимо из неких детаља у овом извештају, на пример: српско-америчке војне сарадње, и јавне америчке политичке пропагандне кампање- која излази из оквира деловања дипломатско конзуларних представништава у једној неутралној земљи.

Овај извештај такође показује да, „српски“ режим на челу са Тадићем активно ради на „увлачењу“ Србије у НАТО, противно вољи већинског бирачког тела, као и политичке већине у Србији.

Али оно што је најпогубније за историјски позитивне и пријатељске односе Србије и Русије, јесте малициозно деловање „про-српског“ председника Тадића на трајној алијенацији два брата народа, да не говоримо о потенцијалном губитку, историјски доказано, најјачег и најискренијег српског савезника на светској сцени!

У таквој ситуацији би Народна Скупштина Србије морала да распише демократски референдум на коме би се бирачком телу у Србији дала шанса да се изјасе „за“ или „против“ уласка Србије у горњи злочиначки евро-атлантски војни савез (НАТО)- организацију која је пре само десетак година починила масовне ратне злочине према нашем народу.

Такође је крајње време да патриотске снаге Србије покрену петицију, или сличну политичку иницијативу, за опозив „анти-српског“ председника Бориса Тадића, пре него што му се укаже прилика да се у блиској будућности појави пред националним медијима (попут некад- „југословенског велеиздајника“ Стипе Месића), са речима: „Ја сам извршио свој задатак- држава Србија више не постоји!“

ВИКИЛИКС-ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 5. ДЕО

Пише: Миодраг Новаковић

ФБР, 13 септембар 2012 (2010)

ПОСЕТА АМЕРИЧКИХ СЕНАТОРА - ПАТРИЈАРХ ЖАЛИ ЗА „ЈУГОМ“ ... ТАДИЋ УГОВАРА ТАЈНЕ ПРЕГОВОРЕ СА ТАЧИЈЕМ...

ДЕПЕША: „10BELGRADE334 2010-02-26 15:12:00
FOR OFFICIAL USE ONLY“

Током фебруара 2010 цела булумента „српских великодостојника“ је дошла на ноге америчким сенаторима Воиновићу и Шаину, који су тада пристигли у званичну посету Београду.

Овај сусрет који се одвијао углавном уз разне „пословне ручкове“ је био својеврстан вашар таштине и полтронства српске владајуће клике и неких највиших званичника СПЦ...

Амерички званичници су били више него задовољни са чврстом решеношћу српског режима да се за Косово бори искључиво „дипломатским средствима“, чак и по цену да га тако потпуно изгуби!?

У својим приватним сусретима са сенаторима министар Вук Јеремић је обећао да ће у парламенту испословати Сребреничку резолуцију, и то са што већом могућом већином. Такође се отворено заложиио за јединствену БиХ и њен улазак у НАТО, макар то и било супротно интересима Републике Српске.

У посебним разговорима Тадић се похвалио сенаторима како је већ успео да по том питању (уласка БиХ у НАТО) поприлично да обради председника РС Додика!?

Патријарх Иринеј се отворено изјаснио за евроатлантске интеграције, и истакао је како је личног мишљења да америчке

„слободе и демократија“ треба да постану узор и за Србију (вероватно је под тим мислио и на промоције хомосексуализма и осталих западних декаденција). У једном моменту се чак „разнежио“ и нагласио како жали за старом Југославијом, рекавши како је она била много добро решење за све (осим за Србе?)...

Шутановац је био прича за себе (тадашњи министар одбране)-отворено је лобирао да шаље српске војнике у мировне акције широм света, нагласивши да су већ у Чаду, али да би (по њему) били вољни да служе у „мировној мисији“ у Либану и на Кипру!?

Изразио је забринутост за једну групу српских кадета који су школовани (тајно?) на америчким војним академијама, како ће бити прихваћени по повратку у Србију!? Такође је изразио забринутост због све веће непопуларности НАТО у Србији, и у том смислу је предложио сенаторима да Српској војсци поклоне бар једно 20 до 30 хамвија (макар и половних)- што би по њему утицало да народ „заволи“ американце и НАТО.

Посебно је цинкарио сенаторима угледну групу од око 200 српских интелектуалаца који су потписали петицију против НАТО, што је по њему успорило његову (Шутанчеву) промоцију НАТО у Србији, али је био уверен да ће временом, он и „колеге“ успети да „наговоре“ Србе да уђу у НАТО (што је и његов лични сан?).

Такође је тражио сарадњу са американцима и НАТО око развоје Јужне базе за тренинг за „мировне операције“! По питању уласка БиХ у НАТО и он је попут својих „колега“ изразио уверење да ту треба игнорисати интересе Републике Српске!?

Као посебну шансу за промоцију НАТО у Србији је истакао наилазећи војни аеромитинг у Србији, и од сенатора је тражио да се заложе код америчке војске да пошаљу америчке бомбардере на тај митинг (јер верује да ће народ бити срећан да их поново види?).

Премијер Цветковић је сенаторима нагласио да су односи са американцима много бољи од Бајденове посете у мају 2009 (тог дана током Баједнове посете је у Београду уведен полицијски час-а непосредно по напуштању Бајдена Србије- часни Владика Артемије је прогнан са Космета, али не од шиптара, већ од

екумениста из врха СПЦ, очигледно по налогу западних тајних служби).

Цветковић је тражио још америчких пара на зајам, нагласивши да су претходних милијарду и шесто милиона долара већ спискали. Цветковић је такође истакао војну сарадњу Србије и Америке, нарочито са „гардом их Охаја“, али се пожалио да „необразовани“ српски народ још није спреман да уђе у НАТО (али да га они из владајуће коалиције стално „омекшавају“ и да је само питање када ће...).

И премијер Цветковић је поносно истакао да Србија никада неће користити силу да поврати Косово!? (Чега се паметан стиди, тиме се будала поноси- примедба аутора)

На крају да нагласимо, да је током приватних разговора између Тадића и његовог саветника Ратковића и америчких сенатора-Тадић тражио помоћ американаца да приволе Тачија на директне али дискретне (читај тајне- далеко од очију и ушију јавности) „преговоре“ о КиМ.

Данас сви знамо како су ти издајнички преговори , у режији Борка Стефановића, и по налогу Тадића, окончани- отвореном велиздајом и продајом Српских националних интереса Србије на КиМ.

ВИКИЛИКС- ХРОНОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА ИЗДАЈЕ 6.ДЕО: ТАДИЋ САБОТИРА Р. СРПСКУ- РАДИ НА ПРИЗНАВАЊУ КОСОВА...

13. септембар 2012.

РЕЖИМСКИ ТАЈНИ ПРЕГОВОРИ О “САБОТИРАЊУ” РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ, ПРИХВАТАЊУ “КОСОВСКЕ ДРЖАВЕ” И УЛАСКУ У НАТО...

ДЕПЕША: 10BELGRADE25, 2010-02-05

14:20:00, SECRET

11. децембар 2010

Пише: Миодраг Новаковић

Шта нам открива најновији Викиликс документ кодиран као „VZCZCXRO7590“, чије је полазна „пошта“ била Америчка амбасада у Београду, датиран 5-ог Фебруара, 2010, означен као строга тајна и прослеђен: Хилари Клинтон, америчком Националном савету за безбедност у Вашингтону, Америчкој војној команди за Европу у Ваихингену у Немачкој, америчком државном Секретару одбране и америчком представнику при британском ратном ваздухопловству, као и 18 америчких амбасада и конзулата у ширем региону!/? На први поглед не тако много, али на „други поглед“ и читањем између редова и више него доста...

Прво сама класификација документа, а потом и списак оних којима су упућене копије извештаја, већ говори довољно о значају документа. Наравно када су у питању дипломатски документи ове врсте, нереално је очекивати да ће се у њима наћи исувише компромитујућих чињеница, али је реално очекивати да ћемо наићи на компромитијући садржај- у овом случају тај садржај је и

више него компромитујући за „српски“ владајући режим. Кренимо редом:

Саветник за спољну политику председника Србије, Јован Ратковић се састао са америчком амбасадорком Ворлик у Београду, и том приликом су дискутовали више тема, пре свега Косово, улазак Србије у НАТО, односе са Хрватском, Црном Гором и Македонијом, улазак Србије у ЕУ итд. Овде је важно рећи да се **„српска“ страна није више отворено залагала за повратак Косова под Српски суверенитет, већ за одржавање „статуса кво“ неформалне поделе Косова, и да је Ратковић пренео Тадићеву чврсту опредељеност да „уведе“ Србију у НАТО.**

Ратковић је амбасадорки Ворлик пренео опредељеност Србије да настави **тесну сарадњу са САД по питању „веома осетљивих“ обавештајних садржаја**, као и да ће појачати војну сарадњу са америчком националном гардом из Охаја, ради тренинга за „мировне операције“. Такође је обећао слање 50 додатних припадника жандармерије на Хаити, као и „мировњака“ у Либан. По питању Косова амбасадорка је изразила забринутост због конфронтирајућег става једног дела српске владе, на шта је Ратковић изјавио да ће се Србија потрудити да питање Косова „реши“ на мирољубив начин тако што ће се и Албанци и Срби осећати као „победници.“ Ратковић је изјавио да планови Америке и Питера Фејта да се север Косова стави под контролу војном интервенцијом НАТО-а нису добри јер би изазвали нестабилност у самој Србији и угрозили позицију „српске“ владе. **Амбасадорка је негирала војне планове за заузимање севера, али је потврдила да САД и ЕУ имају планове да „наметну“ интеграцију српског Севера у оквиру „албанског Косова“.**

Ратковић је пренео амбасадорки лична уверавања председника Тадића да Србија „неће моћи“ још дуго да остане ван НАТО-а, као и да је расположење у српском народу за улазак у НАТО све веће(!?). **Нагласио је да „Србија“ предузима практичне кораке ка уласку у НАТО**, и да повећава сарадњу са том организацијом, да је послала српског амбасадора у седиште НАТО-а, као и да ће председник Тадић лично посетити Брисел да би званично отворио то „српско“ представништво при НАТО-у, у јуну или јулу и да се нада да ће тада моћи лично да се обрати Северноатлантском Савету.

Нагласио је, да је Тадић лично дао налог министарству спољних послова и министарству одбране да повећају учешће у аустријском "PfP" акционом моделу (борби против криминала на јужном Балкану), пошто је то учешће предуслов за чланство у НАТО.

Што се тиче уласка Србије у ЕУ, ту је Ратковић демонстрирао песимизам због „ЕУ засићености“ новим чланством, и притом се пожалио на опструкцију од стране Немачке која сматра нове чланице ЕУ економским баластом, а не „напретком“ - што све то, по Ратковићу, чини приступ у ЕУ све више политичким, а не техничким питањем. Ратковић је потом по питању ЕУ покушао да буде оптимистичан и нагласио је да ће **десетогодишњица „октобарске демократске“ револуције и државног удара против Милошевићовог режима ове године, бити прилика „српским“ властима да подсети свет на демократске тековине те „револуције.“**

Што се тиче Хрватске, ту је Ратковић нагласио да **председник Тадић ради са Хрватском „дискретно“ на решавању билатералних питања.** По питању Босне, Ратковић је изјавио да упркос чињенице да би већина грађана Републике Српске желела да се одвоји од БиХ и уједини са Србијом, **позиција председника Тадића је да Србија пре свега подржава територијални интегритет БиХ.** На крају је навео да је у Црној Гори организовани криминал велики проблем, али да је Србија и даље отворена за сарадњу са Црном Гором.

Овде сада наилазимо на **део документа, на који је америчка амбасадорка ставила забелешку да се „заштити“,** а то је део у коме Ратковић описује **тајне разговоре са енглеским амбасадором у Београду о плановима председника Тадића за Косово, под три опције-**

Опција А: Делимичан суверенитет државе Србије на северу Косова као и над 5 манастира на југу- у том случају би Србија прихватила постојање „државе“ Косово, али га не би формално признала.

Опција Б: Подела Косова.

Опција Ц: Србија прави избор: или Косово, или ЕУ.

По америчкој амбасадорки за Београд је изгледа најприхватљивија опција А и за исту се највише залаже, али ће одбијање српских власти да формално признају Косово, вероватно „одложити“ улазак Србије у ЕУ на неодређено време.

Из овог тајног документа се јасно види да **председник Тадић ради иза леђа свом народу и Народној Скупштини, и увелико припрема Србију за улазак у НАТО**. Такође видимо да је „српски“ режим свестан од уласка у ЕУ нема ништа, и да признаје да то питање није - како се нама сваког дана са државно контролисаних медија презентује- „само“ техничке природе већ политичке, што опет потпуно разоткрива његов уцењивачки карактер.

На крају по питању Косова, видимо да се **„српски“ режим опредељује за опцију којом се прихвата постојање сепаратистичке „државе“ Косово- ускраћено за формално признање-** под условом да се Београду да ограничени суверенитет над српским севером и над пет манастира, с тим што би прави суверенитет над косовским Србима и српским светињама у стварности припао лажној „држави“ Косово. Ако је и од „нашег“ председника- много је!

Референца:

<http://wikileaks.ch/cable/2010/02/10BELGRADE25.html>

Обратите пажњу на “додатак” у наставку, у коме сам превео кључни параграф из инкриминисане дипломатске депеше. Из приложеног превода се јасно види како Тадићев “емисар” Ратковић подучава “америчке господаре” како да саботарију Републику Српску и “дефакто” укину њену независност... У неким земљама се такво деловање назива Велеиздајом...

ДОДАТАК - ПРЕВОД КЉУЧНОГ ПАРАГРАФА ДИПЛОМАТСКЕ ДЕПЕШЕ „VZCZCXRO7590“:

Кључни параграф:

“(C) Ratkovic expressed pessimism about prospects for constitutional reform in Bosnia-Herzegovina in light of upcoming elections. He said the Spanish EU presidency would make a last attempt to reach agreement before the election campaign began in earnest but would face difficult odds. Ratkovic reiterated that the Serbian government supported the territorial integrity of BiH and would not be swayed by what he claimed was the desire of the majority of Republika Srpska residents to secede and merge with Serbia. In this context, Serbia also supported BiH’s entry into EU and NATO as a way to stabilize the country and cement the current borders. Ratkovic said the USG had miscalculated in making constitutional reform a pre-condition for a NATO Membership Action Plan status for BiH, as most Bosnian Serbs were not for NATO. He expressed regret that the Butmir process had not produced agreement since many of the elements of the plan were acceptable to all three constituent peoples; it would have been better to avoid taking an “all or nothing” approach to the reforms and to have granted MAP status, he judged.”

“Ратковић је изразио песимизам око проспекта за уставне реформе БиХ уочи долазећих избора. Казао је да ће председавајућа у ЕУ Шпанија покушати да постигне договор пре изборне кампање, али су за то мале шансе. Ратковић је поново нагласио да Српска влада подржава територијалну целовитост БиХ и у томе је неће поколебати жеља већине грађана Републике Српске који желе да се одвоје од БиХ и припоје Србији. У том смислу Србија подржава улазак БиХ у ЕУ и НАТО као начин да се „стабилизује“ БиХ и зацементирају постојеће границе. Ратковић мисли да је америчка влада направила грешку када је захтевала да уставне реформе буду предуслов Акционог плана за НАТО чланство БиХ, пошто Срби већински нису за НАТО. Изразио је жаљење што Бутмирски процес није резултирао у споразум, пошто су многи елементи плана прихватљиви за сва три конститутивна народа; било је боље избећи приступ „све или

Миодраг Новаковић

ништа“ и (игнорисањем воље Срба) дати БиХ Статус Акционог Чланства у НАТО.”

ВИКИЛИКС СПИСАК НЕКИХ „ЗАПАДНИХ ШПИЈУНА“ ИЗ БЕОГРАДА

(“МАРКО” ЈЕ ПСЕУДОНИМ ЗА ОПЕРАТИВЦА СТРАТФОРА (ЦИА) КОЈИ ЈЕ ВРБОВАО ДОЛЕ НАВЕДЕНЕ САРАДНИКЕ ОВЕ ЗАПАДНЕ ШПИЈУНСКЕ СЛУЖБЕ...)

http://wikileaks.org/gifiles/docs/1149294_confed-fuckhouse-.html

Email-ID	1149294
Date	2011-04-04 23:14:10
From	matthew.powers@stratfor.com
To	kevin.stech@stratfor.com

-

Matthew Powers
STRATFOR Senior Researcher
Matthew.Powers@stratfor.com

Attached Files

#	Filename	Size
102203	102203_stratfor_-_confederation_program.xlsx	29.5KiB

Kevin's Notes	Date	Region	Country	Country Status	News Service	News Service Status	STRATFOR POC	Contact	Name	Contact Email	Contact Mobile	Contact Title	Notes	Update
---------------	------	--------	---------	----------------	--------------	---------------------	--------------	---------	------	---------------	----------------	---------------	-------	--------

01/09/2009	Eurasia	Serbia	B92						Marko Veran Matic	veran.bojana@b92.net				Agreement signed
------------	---------	--------	-----	--	--	--	--	--	--------------------------	----------------------	--	--	--	------------------

01/09/2009 Eurasia Serbia B92
 Marko **Tanja Veselinovic** tanja.veselinovic@b92.net
 Agreement signed

01/09/2009 Eurasia Serbia B92
 Marko **Veljko Popovic** veljko.popovic@b92.net
 Web Editor Agreement signed

01/09/2009 Eurasia Serbia B92
 Marko **Ivana Pesic** ivana.pesic@b92.net
 Agreement signed

01/09/2009 Eurasia Serbia B92
 Marko **Sasa Mirkovic** sasa.mirkovic@b92.net
 Agreement signed

01/09/2009 Eurasia Serbia B92
 Marko **Dragica Rankovic** dragica.rankovic@b92.net
 English site editor Agreement signed

Need date Eurasia Serbia Politika
 Marko **Bosko Jaksic** bosko.jaksic@politika.rs
 Marko has made contact and sent them a sample contract to consider.
 They are interested

09/11/2010 Eurasia Serbia Politika
 Marko **Bosko Jaksic** bosko.jaksic@politika.rs
 Sent a contract for them to review and gave them a subscription

Stratfor ЗВАНИЧНИ ПОДАЦИ О “ФИРМИ”

Type Private ПРИВАТНА
Industry intelligence ОБАВЕШТАЈНА ДЕЛАТНОСТ
Founded 1996 ОСНОВАНА 1996
Headquarters Austin, Texas, USA НАЛАЗИ СЕ У АМЕРИЦИ
Key people George Friedman (founder, chairman and Chief Intelligence Officer)
 ВЛАСНИК И ГЛАВНИ ОБАВЕШТАЈНИ ОФИЦИР

Products	strategic intelligence, tactical intelligence, custom intelligence, written and multimedia analysis, corporate security analysis, geopolitics ОПИС ДЕЛАТНОСТИ: СТРАТЕШКИ ОБАВЕШТАЈНИ РАД, ТАКТИЧИ ОБАВЕШТАЈНИ РАД (НА ТЕРЕНУ), “ШПИЈУНИРАЊЕ ПО ЗАХТЕВУ”, ПИСАНИ И МУЛТИМЕДИЈСКИ ОБАВЕШТАЈНИ ИЗВЕШТАЈИ, БЕЗБЕДНОСНА ЗАШТИТА КАПИТАЛИСТИЧКИХ КОРПОРАЦИЈА-АНАЛИЗЕ, ГЕПОЛИТИКА....
Employees	70 (2004) ЗАПОШЉЕНИХ ПРЕМА ПОДАЦИМА ИЗ 2004
Website	www.stratfor.com ЗВАНИЧАН САЈТ

АНАЛИЗЕ...

Пуковник Роберт Хелви - Како смо Србима подметнули „Отпор“

Миодраг Новаковић, СРБски ФБРеporter
(оригнално написано: 31 марта 2011)

Они који данас „седе“ на челу Србије и који дају себи за право да дефинишу -читај елиминишу- наш национални интерес упорно себе представљају као модерне веснике неке нове „европске демократије“ и заштитника тог српског националног интереса, по коме тако бездушно газе...

И док можда, такву „жваку“ могу и да продају национално дезоријентисаним поклоницима пинк боје, који не избивају са разних „фармерских и ријалити“ тв циркуса- као и својим верним варошким поклоницима жуте боје, „другосрбијанске оријентације“ који се отворено поносе својим анти-српством, као универзалном негацијом свог опаначког порекла- у тој својој издајничкој калкулацији не рачунају на „траспарентност“ електронских медија, и људску болећивост (ка хвалисању) својих западних ментора који, како то сазнајемо ових дана, не могу да се суздрже, а да се јавно не похвале тиме - „Како су од Срба отимали Србију“! Наравно, све то уз з(без)душну помоћ, ових већ претходно споменутих „жутих петоколонаша“, који још увек седе на челу (или зачељу) ове наше државе- која, опет захваљујући њима, све више то (држава) није...

„ЗЕЛЕНА БЕРЕТКА“ Р. ХЕЛВИ ПРИПРЕМА „ТИХУ ОКУПАЦИЈУ“ СРБИЈЕ

Бивши амерички командос из Вијетнама, и војни обавештајац са дипломатским имунитетом у Бурми, оперативац разних специјалних и хладних ратова- пуковник Роберт Хелви се сећа са носталгијом свог тајног састанка почетком 2000-те, у будимпештанском хотелу Хилтон, са првом групом од 12 „српских“ регрута, који ће чинити језгро америчке обавештајно-субверзивне групе под звучним називом „ОТПОР“, и чији ће задатак бити уклањање тадашњег демократски изабраног

српског режима на челу са Слободаном Милошевићем, и наравно његова замена са „овим“ што имамо данас!

Један од његових првих и највреднијих „студената“, назочни Срђа Поповић, се такође са носталгијом сећа своје прве лекције, коју је научио напамет: „Уклањање ауторитета владоаца је најважнији елемент током „ненасилне“ борбе“. Наравно, „ненасилном“ Срђи Поповићу, не да није сметало НАТО бомбардовање и комадање „његове“ отаџбине Србије, већ је шта више углас, заједно са још једним другим назочником тог доба, Зораном Ђинђићем, јавно позивао Америку и НАТО земље да бомбардују Србију и убијају њихов властити народ- „све док се тај народ не дозове памети“ ...

Напомена: Паралелно са састанцима и тренингом у Будимпештанском хотелу Хилтон са пуковником Хелвијем, одржани су (у организацији ЦИА центра из Софије) и састанци са водећим члановима Отпора, у главном граду Бугарске, у хотелу Шератон. Тим састанцима је присуствовао амерички амбасадор Ричард Мајлс. [Иницијално, амбасадор Мајлс је демонтовао своје учешће, али је касније у разговору са неким медијима, признао да је био присутан...](#)

Појаву и деловање пуковника Хелвија, и њему сличних, на овим нашим просторима, који су се у примени метода специјалног рата против наше нације, почели да служе до тада непознатим и неконвенционалним методама- овај пут кроз разне америчке НВО, али и будуће „српске“, невладине организације- је тешко разумети без увида у период са почетка 80-их година, када је на британско-америчком самиту 1984 дато зелено светло за уништење „српски доминирани“ Југославије, и сабсеквентно „кастрирање“ Српске државе.

РЕГАНОВА ДОКТРИНА И АМЕРИЧКИ- „НЕНАСИЛНИ“ ТЕРОРИЗАМ

...Тада (1984. Самит Реган- Тачер, у присуству Бржезинског и Кисинџера, усвојена председничка директива НСДД133 о „успостављању војног присуства у Југославији) је усвојена „Реганова доктрина“, којом се многе ингеренције, до тада искључиво у домену ЦИА-е, пребацују на тзв. невладине

организације, у стварности параван агенције за ЦИА организацију.

Њихова основна карактеристика је била да, иако наводно независне, су биле финансиране непосредно (или посредно) из буџета америчког конгреса и тајних фондова америчке владе. У ту сврху, субверзивног рушења тадашње Југославије, и „кастрирања“ Србије као државе, још је у то време формирана Балканска Иницијатива при америчком Институту за Мир. Истовремено је формирана „невладина“ организација (финансирана владиним парама) USAID, специјализована за субверзивно „ненасилно“ рушење система у другим земљама.

На тај начин, у случају да „ствари крену погрешним путем“ (као што се то десило са ЦИА режираним пучем против демократски изабраног чилеанског председника Аљендеа), америчка влада је сада могла званично да „пере руке“, пошто су сав ризик и „бламажа“ за евентуални неуспех операције били упућени на ове фантомске невладине организације са којима америчка влада званично „нема ништа“.

Наравно, у периоду након тог самита, никло је још доста сличних параван (ЦИА) агенција (или фондација), попут: OTI, NED, Carnegie foundation, SOROS(OSI- Open Society Institute), CANVAS итд (о тим параван агенцијама и другим аспектима специјалног рата против наше отаџбине сам детаљније писао у тексту под називом „Хронологија НАТО злочина над Србијом).

Пуковник Роберт Хелви је био само један од (највише експонираних) америчких обавештајних оперативаца, док су у сенци постојали многи други кључни појединци, којима је „занат“ такође био рушење политичких режима широм света „неконвенционалним средствима“, попут овде споменуте методе „ненасилног отпора“, која је и главна тема овог мог чланка.

Један од тих значајних људи из сенке је свакако Питер Акерман, корумпирани амерички банкар (Rockport Capital Inc.), који је стекао богатство манипулишући банкарским меницама преко својих пријатеља у америчкој администрацији. Акермана и његов „карактер“ је најбоље описао један од идеолога и креатора стратегије „ненасилног отпора“ (која је еволвирала из ЦИА стратегије дестабилизације страних режима) господин Џин Шарп.

Господин Шарп је скоро сав свој „интелектуални опус“ посветио овој неконвенционалној обавештајно-терористичкој методи рушења режима, и његове књиге (најпознатије дело: „Од диктаторског режима до демократије“) су постале обавезни приручник не само српских петоклонаша (отпораша), већ и свих других „активиста“ широм света, који би се нашли на платном списку западних служби. Ево шта је господин Шарп изјавио за Акермана: „Када неко од америчких владиних службеника не жели да изазове међународни инцидент кроз директне контанкте са дисидентима из земаља у којима су САД заинтересоване за промену режима, онда они дискретно сугеришу господина Акермана коме се такве ствари „не гаде“.“

АКЕРМАН, „ОТАЦ“ ОТПОРА- У КЛУБУ СА ОЛБРАЈТОВОМ, ХОЛБРУКОМ...

Лик и дело господина Акермана је много лакше разумети, ако знамо да је он један од директора озлоглашеног Савета за Иностране Односе- CFR (Council for Foreign Relations). Поред њега у управном одбору тог савета седи читава колекција америчких ратних злочинаца, попут: Мадлен Олбрајт, Ричарда Холбрука, Хенри Кисинџера, Колин Пауела, брачног пара Клинтон и многих других.

Овде је важно разумети да је CFR само једна од интересних група (оперативних центара) корпорацијске и државничке светске елите, и да су те интересне групе, или „елитни клубови“, попут Трилатералне Комисије и Билдерберга, међусобно чврсто повезани, тако да је у управним одборима тих група, стално присутан један број чланова, који је истовремено заступљен у свим групама. Све то омогућава ефикасну координацију тих група, чије деловање, једино необавештеним грађанима, личи на неповезане активности.

Поред овде споменуте Мадлен Олбрајт, Ричарда Холбрука, Колина Пауела и Хенри Кисинџера, у таквим „координационим“ улогама се налази и фамозни Дејвид Рокефелер, као и многи бивши амерички председници, чланови европских краљевских породица, и многе друге западне „високопрофилне“ личности. Ово сам сматрао важним да разјасним, јер иза насилне смене „ненасилним методама“ председника Милошевића, као и многих

других, укључујући текућу (покушаја пуча) против Гадафија, није стајала само америчка влада и владе НАТО земаља, већ пре свега творци новог глобалног корпорацијског и финансијског (и политичког) поретка, који су заступљени у горе наведеним тајним и полутајним организацијама (интересним групама).

Појаву и улогу ОТПОРА у Србији, је могући посматрати само у оквиру специјалног (и током 1999, конвенционалног) рата коме је Србија била изложена крајем 90-их година, и почетком овог миленијума. Као што је НАТО рат против Републике Српске и касније СР Југославије био тест нове и проширене улоге НАТО алијансе као „глобалног полицајца“, тако је и обавештајно-терористичка употреба српске пете колоне у виду организације ОТПОР, приликом организовања насилног државног удара против Милошевића „ненасилним методама“, била пробни балон за глобалну употребу тог западног обавештајно-терористичког модела широм света.

„ОТПОРАШИ“ ПОСТАЈУ АМЕРИЧКИ АГЕНТИ У ЦЕЛОЈ ИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ

Сврху тог „пробног балона“ (ОТПОРА) је најбоље описао новинар Марк Бајзингер у магазину „Дисент“: „(ОТПОР)... сада постаје интернационални „бизнис“. Поред утрошених милиона долара, успостављају се многобројне „консултантске агенције“, на чијем челу се сада појављују бивши „револуционари“. Од тзв „српске револуције“, ОТПОР активисти које је тренирао Хелви, постају, како је то описао један српски аналитичар, нова модерна врста „легионара“ (плаћеника) који путују око света, углавном плаћени директно од америчке владе, или посредно путем разних Невладиних Организација- све са циљем тренирања локалних група и организовања „демократских револуција“.

Један велики број вођа украјинског студентског покрета „Пора“ су тренирани у Србији, при Центру за Ненасилни Отпор (консултантску организацију коју су успоставили активисти ОТПОРА да би тренирали омладинске лидере широм света како да организују „покрете“, „мотивишу“ гласаче и покрећу масовне протесте)...

Вашингтон Пост је 2000, у скраћеној верзији али сликовито, описао „прљаву улогу“ ОТПОРА у рушењу председника Милошевића: „Консултанти плаћени из буџета америчке владе имали су кључну улогу, иза буквално сваког елемента кампање против Милошевића- контролишући јавно мњење, тренирајући хиљаде опозиционих активиста и организујући „витално“ паралелно пребројавање гласова.

Амерички порезници су платили из свог џепа око 5,000 спреј контејнера са бојом које су дате студентским активистима да по целој Србији исписују по зидовима анти-Милошевићевске графите, и финансирали су око 2,5 милиона стикера са слоганом „Готов је!“ (опет „западни“ дизајн), који је евентуално постао „кључни“ слоган револуције.“

„СПОНТАНА“ ПЕТООКТОБАРСКА ДЕМОНСТРАЦИЈА- КОШТАЛА 25 М ДОЛАРА

Када смо већ овде, код улоге „прљавог“ америчког новца у довођењу пете колоне на власт у Србији у октобру 2000- овде треба цитирати самог пуковника Хевлија, који је сам признао (у свом интервјуу уреднику магазина „Мир“, госпођи Мети Спенсер, почетком 2008) да је био изузетно (пријатно) изненађен, када је председник Клинтон одобрио, само за финансирање и обуку ОТПОРА, 25 милиона долара.

Оно што пуковник Хевли тада није споменуо јесте чињеница да је у 2000, Данијел Сервер, директор Балканске Иницијативе при Институту за Мир (то је иста она „установа“ коју формирао Реган 1984, у време када је одобрио план НСДД133 за „уништење“ Југославије) упутио америчком конгресу захтев за око 45 милиона долара, да би финансирао насилну промену Милошевићевог режима, „ненасилним“ методама. Његов захтев је одобрен. Касније је америчка влада кориговала ту информацију, тврдећи да је за „рушење“ Милошевића потрошила „свега“ 41 милион долара. У сваком случају, то је до тада била највећа сума америчког „прљавог новца“ икада утрошена за такав тип субверзивне активности против једне суверене нације.

То наравно говори о значају који су американци придавали увођењу овакве врсте „тихе окупације“ Србије, и успостављању

трајног НАТО присуства на Балкану. Сам тренинг „отпораша“ је био пажљиво разрађен, и у многим елементима сличан специјалном тренингу полицијских, пара-полицијских и обавештајних формација на западу, нарочито у области тактичке (ненасилне) комуникације, односно примене такозване методе „конфликт резолуције“. Тај тренинг су водили искусни инструктори примењујући интер-активни модел „поделе глумачких улога“ међу полазницима тренинга („role play scenario“).

Поред учења „гандијевских метода“, полазници су подучавани како да пасивним физичким отпором и изазивањем „ненасилних“ нереда (буком и физичком обструкцијом), прекидају режимске манифестације, ометају трибине, говоре, провоцирају полицију на насиље, а потом документују и публикују у медијима то насиље, ради стварања анти-режимског сентимента. Истовремено су подучавани како да „седуцирају“ режимске представнике- на пример, тако што ће полицајцима и војницима делити цвеће и памфлете; Како да шире дезинформације- и то тако што ће економске недаће настале као резултат санкција, упорно приказивати као грешке режима- или како да манипулишу пензионере: наводним залагањем за решавање њиховог статуса...

USAID: Б92, ДАНАС, ВРЕМЕ... И ДАЉЕ НЕПРОФИТАБИЛНИ!?

Паралелно са организовањем пете колоне у Србији, у виду „отпораша“, пета колона је организована у виду такозваних „независних медија“ и невладиних организација. Највећи део горе споменуте суме од 41 милион долара, је управо потрошен за финансирање тих облика пете колоне. Овде је важно напоменути да се западно финансирање тих „институција“ наставља и данас, јер према самом признању западних оперативаца, ти медији, пре свега Б92, Време, Данас и многи други, су и даље непрофитабилни, али су и даље финансирани из западних извора!?

Ту се сада отвара питање разлога финансирања тих непрофитабилних медија, јер према самом USAID агенцији (госпођи Кришни Кумар), првобитна функција тих медија није било независно новинарство, већ „анти-Милошевићевско“

деловање, и једном кад је Милошевић био уклоњен, отвара се логично питање- Која је сада сврха даљег западног финансирања тих „петоколонашких“ медија, који на првом месту никада нису ни били профитабилни? Односно против кога су ти медији данас усмерени?

Оно што ми сви можемо да видимо данас и голим оком, јесте да ти „петоколонашки“ медији и даље воде непријатељску кампању против своје „земље домаћина“- односно Србије. Постојање таквих медија и врста кампање коју они воде, требало би да нам свима буде јасна индикација правих намера Запада, и њихове наводне добронамерности... Иначе, из свих ових „западних“ докумената, који су наведени на крају овог чланка, могу јасно да се виде финансијске трансакције западног прљавог новца (само у периоду 2000-2002 за потребе Б92, АНЕМ-а и НУНС-а, Сорос фондација је исплатила преко 12 милиона евра). Укупна сума новца исплаћеног такозваним независним медијима и невладиним организацијама из западних фондова је у десетинама милиона евра.

Свако разуман би очекивао, да одкако је Србија постала „демократска“ земља, испунила све разумне и неразумне захтеве, испоручила све криве и „некриве“ Србе „србождерском“ суду у Хагу, организовала све захтеване параде хомсексуалцима и западним ратним злочинцима, као и светским педофилима- да ће потом логично престати „анти-српска“ активност, тих назови медија и НВО-а. Како ствари стоје, изгледа да је њихова активност данас јача него икада, и да славина из које дотичу прљави амерички долари још није пресушила!?

НАТАША КАНДИЋ И СОЊА БИСЕРКО У ПРЕГОВАРАЧКОМ ТИМУ ЗА КОСОВО!

Чиме се све то данас баве „петооктобарски“ превратници-отпорашаи? За Слободана Хомена и његове „језиве“ намере према српској омладини сви добро знамо... Националног „камелеона“ Дулића, и политичког „камелеона“ Чеду, не вреди посебно обрађивати, њих једино још клинци у јаслицама нису „провалили“. Марко Благојевић (ЦЕСИД) је посебна прича, он вероватно сматра да „својој“ отаџбини Србији још није довољно дубоко забио нож у леђа...

Недавно, приликом покушаја организовања субверзивне и анти-државне (анти-руске) активности (за потребе западних обавештајних служби) у руском „Подмосковљу“ Марко Благојевић (ЦЕСИД) је демаскиран јавно од стране руске државне телевизије и сабсеквентно протеран из братске Русије.

Али то га није спречило, да се уз посредство Борка Стефановића-шефа преговарачког тима са лажном „државом“ Косово, и уз благослов министра Јеремића-нађе на челу „елитне“ Консултантске групе (дебело плаћене од стране српских порезника) у чијем саставу су се „неким чудом“ нашле и две најозлоглашеније „анти-српске“ даме(сумњивог морала) : Наташа Кандић, директорка западно-обавештајно финансираног Фонда за хуманитарно право- и председница другог, западно-обавештајно финансираног, Хелсиншког одбора за људска права, Соња Бисерко!?

Какве ће то националне „српке“ интересе заступати ове две „минхенске“ даме заједно са другим, горе споменутиим петооктобарским превратницима, на челу са „про-српским“ председником Тадићем? Мислим, да то није тешко претпоставити...

АНАЛИЗА ПИСМА ВИЛИЈА ВИМЕРА КАНЦЕЛАРУ ШРЕДЕРУ, 2 МАЈА 2000...

ЕВРОАТЛАНТСКИ ПЛАНОВИ ЗА „УНИШТЕЊЕ“ СРБИЈЕ

Пише: Миодраг Новаковић

25 септембар 2012, СРБски ФБРепортер

Немачки посланик Вили Вимер је крајем априла 2000 посетио „НАТО“ конференцију у главном граду Словачке, Братислави... У организацији конференције су учествовали амерички „СТЕЈТ ДЕПАРТМЕНТ“ и амерички Институт за спољну политику америчке Републиканске партије...

На тој конференцији су разматране „евроатлантска стратегија“ и проширење НАТО на Балкану. Конференцију су посетили највиши званичници из НАТО земаља (премијери, министри одбране, спољних послова..), као и припадници елитних „глобалистичких кругова“- Билдерберг групе, Карнеџи института, Америчког „Форин Каунсела“ итд.

Било је такође уочљиво присуство водећег албанског интелектуалца и сепаратисте из Приштине, „косовског медијског магната“, и (у то време) члана Билдерберг (1.) групе – Ветона Сурија!?

По завршетку ове конференције, 2. маја 2000, Потпредседник Европског парламента и посланик Бундестага Вили Вимер је упутио отворено писмо немачком канцелару Герхарду Шредеру, у коме је упозорио на „криминалне“ намере учесника горњег скупа према СР Југославији и Српској нацији – односно о плановима НАТО лидера да „дефакто“ онеспособе и „раскомадају“ Србију као независну и целовиту државу на Балкану... Он је своје закључке образложио у следећих 11 тачака:

Главне теме, које су прерасле у „смернице деловања“
створаца Новог Европског Поретка су биле:

1. Као главни приоритет учесници конференције су поставили признање српске аутономне провинције Косова и Метохије као нове независне албанске државе „Косово“, уз нагласак да се то изведе у што краћем могућем року. Овде је акценат такође стављен да нова „држава Косово“ мора да се нађе у НАТО окружењу – што би требало да аутоматски прејудицира подређени статус државе Србије као будуће НАТО чланице!?

Евроатлантисти су знали, да пошто ту прљаву работу раде противно свим међународним правним и моралним нормама, једини начин на који би то можда могли да изведу је био – да ставе Србију и већински остатак „добронамерног света“ пред политикку свршеног чина. Наравно то је и урађено и са сазнањем да је у Србији у периоду после свргавања (западнообавештајно-петоколонашког пуча) председника Милошевића (7) – на власт доведена прозападна поданичка „политичка елита“, без чије сарадње није било могуће прогласити илегалну шиптарску државу у оквиру још увек међународно признате државе Србије!

КРШЕЊЕ ХЕЛСИНШКОГ АКТА

2. Противно свим легалним нормама и међународним конвенцијама, учесници ове евроатлантске конференције су прогласили тадашњу Савезну Републику Југославију илегалном државом – свесно кршећи Хелсиншки акт (4) о неповредивости државних граница.

3. Евроатлантисти су даље сами признали током конференције да им је највећа препрека у остваривању те прљаве намере (анексије Косова изван државе Србије) била – постојећи правни поредак у Европи, који није дозвољавао да се таква одлука правно легализује – те су донели одлуку да (у сред Европе) у случају Србије и њене АП КиМ примене амерички легални (читај каубојски) систем који садржи довољно „правних рупа“ за тако нешто...

Ово о чему овде говоримо су тешке повреде међународног права, и европских конвенција. Због таквих повреда су у прошлости избијали светски ратови (примедба аутора).

ЦИЉ: НАТО ВОЈНА ОКУПАЦИЈА СРБИЈЕ

4. Оно што је највише поражавајуће и што доказује криминални и разбојнички карактер НАТО организације, јесте јавно изречен став на тој конференцији (према посланику Вимеру) да је НАТО рат против Савезне Републике Југославије вођен 1999. не због „хуманитарних побуда“ како је то лажно представљено међународној јавности, уз фабрикацију Рачка (8) и других (наводно изазваних од стране Срба) „тешких инцидената“, већ да би се исправила „грешка“ генерала Ајзенхауера (5) који је „пропустио“ да у завршници Другог светског рата, 1945. трајно војно окупира Југославију, и тако спречи совјетско присуство на Балкану.

Аутор ових редова је у својим истраживањима дошао до више кредибилних информација које потврђују такве тврдње...

У књизи Александра Војиновића „Злочин је бежао на запад“(1) (1987) је документована сарадња Западне савезничке команде у Барију са Павелићем, коме је нуђено да се у завршници рата окрене против Немаца, и потом добровољно са усташама повуче са власти у НДХ уз општу амнестију за њега и све његове усташке кољаче - да власт у Хрватској препусти Хрватској сељачкој страници и домобранима и тако обезбеди континуитет НДХ и поделу Југославије по принципу Источне и Западне Немачке.

Тај план су у тој фази активно подржавали и Енглези. За контакте између Павелића и Савезничке команде био је задужен чувени хрватски сликар Иван Мештровић, који је у ту сврху више пута летео усташким авионом са Виса у Бари. Ти преговори су пропали, јер је Павелић одбио да се окрене против својих немачких господара.

Паралелно са том акцијом британска тајна служба је (према западно - обавештајним изворима) успела да заврбује Тита (што објашњава присуство Черчиловог сина Рандолфа у завршници рата, у Титовом штабу), који се потом окренуо против Стаљина, тако да је на тај начин ефективно спречено совјетско војно присуство у Југославији.

„ДЕСРБИЗАЦИЈА“ БАЛКАНА

Али свакако најупечатљивији документ који отклања сваку дилему зашто је НАТО ушао у рат против целе Српске нације на Балкану, не само Српске државе – јесте „Америчка председничка директива **НСДД133** (5,9) – коју је потписао Роналд Реган 1984. након самита са Маргарет Тачер – у присуству Збигњева Брежежинског, саветника за војну безбедност америчког председника (ноторног „русомрзца“) – и највећег ратног злочинца свих времена (архитекте свих америчких ратова и илегалних државних удара у другој половини 20. века) тада америчкг државног секретара Хенри Кисинџера.

Они су тада усвојили концепт „успостављања трајног америчког војног присуства“ у Југославији и „десрбизације Балкана“ ...

Наравно сви ти планови су касније још једном потврђени на тајним састанцима америчког председника Клинтонa и немачког канцелара Геншера 1997-98, када су усвојили план „Корени“ (12) који је имао за сврху обавештајно-војну припрему „демонтаже“ СР Југославије, са акцентом изазивања етничких подела, грађанског рата и активном подршком Западним сепаратиста, посебно шиптарима на Косову (другим речима, дата је подршка свима који су показали спремност и мржњу да се боре против Срба). Сви смо имали прилике да видимо „уживо“ практичну апликацију тог плана. План „Корени“ је јавно обелоданила Социјал-демократска партија Немачке у Бундестагу 7 априла 1999. (12) а пренела ЗДФ телевизија (10,12).

Овде такође треба описати и специјалну тајну операцију „Линк“ америчког Стејт Департамента, коју је лично потписао Бил Клинтон 1998. и која је ауторизовала сарадњу америчких тајних и војних служби са Ал Каидом и екстремистичким муслиманским владама, у циљу регрутовања, обуке и довођења муџахединских терориста у Босну и на Косово ради чишћења Српског етничког простора и трајног успостављања НАТО присуства на тим просторима... Тај план је обелоданио „Њујорк Тајмс“ 4. маја 1999. (11)

Две главне улазне тачке на Балкан за ове исламске терористе (који су се против Српских снага „борили“ раме уз раме са ЦИА и САС оперативцима) биле су Јадранске луке Плоче и Драч. Ови сви наводи су доступни јавности у архиви Републиканског комитета

Америчког конгреса. Ове „операције“ западних служби су потврђене и од стране других угледних западних медија попут америчке ПБС Тв станице, и „Jane’s Defense Weekly“ (12) – „reported 20 April 1999.“

НАТО ОБНАВЉА „РИМСКО ЦАРСТВО“ У ИСТОЧНОЈ ЕВРОПИ

5. Према Вимеру, на конгресу је јавно изречено „признање“ да су НАТО чланице свесно ушле у **илегални рат против Савезне републике Југославије, ради примене (и тестирања) новог „НАТО стратегијског концепта“** из априла 1999. (читај спречавања распада НАТО алијансе), након што су „оманули“ да за ову криминалну и илегалну акцију обезбеде УН и ОЕБС мандат!?

6. Вимер у овом писму Шредеру, даље наглашава да је очигледно да НАТО илегални рат против суверене Југославије, када је НАТО први пут војно интервенисао ван граница алијансе, није био, као што његови творци наглашавају, изузетак због специјалних „околности“, већ да **је очигледно имао сврху пробног балона – председана на који ће се НАТО касније позивати по потреби.**

Наравно није требало дуго да потврду тога добијемо у илегалном НАТО рату против Ирака, Либије, и сада још увек “неформалног и необјављеног” у Сирији. Југославија 1999 је у много чему била пробни полигон за војну апликацију Новог глобалистичког (евроатлантског) поретка.

7. На овој конференцији су такође задате смернице за **проширење НАТО према истоку**, нарочито за успостављање присуства у руском „дворишту“ - у области између Балтичког мора и Анадолије. Другим речима **успостављања евроатлантске верзије „Римског царства“ (речи Вимера)...**

8. Евроатлантисти су нагласили да у ту сврху треба Пољску „опколити“ са севера и југа са „демократским“ државама (читај НАТО чланицама) – док ће Румунији и Бугарској припасти „улога“ да обезбеде „земаљски коридор“ између НАТО чланица на северу и Турске, јужне НАТО чланице.

Овде је **кључни закључак** конференције који разоткрива сву дволичност и нечасне намере ЕУ и САД према нашој нацији – **ДА**

СРБИЈА МОРА ДА БУДЕ ТРАЈНО ЕЛИМИСАНА ИЗ „ЕВРОПСКОГ РАЗВОЈА“.

Вимер сугерише да је тај закључак донешен да би се у Србији, након њене политичке, економске и војне дезинтеграције, неометано обезбедили трајно америчко (НАТО) војно присуство.

СЛЕДИ ВОЈВОДИНА: ЦИЉ ЈЕ ОДСЕЦАЊЕ СВИХ ЛЕГАЛНИХ МЕЂУНАРОДНИХ КОРИДОРА ПРЕМА ИЗМЕЂУ СРБИЈЕ И РУСИЈЕ...

У прилог овој тврдњи иде анализа угледног „Глобал Рисерч“ аналитачара Махди Дариуса... „Балкански фронт: Западни преврат у Југославији и Молдавији“ (6)

Он овде детаљно објашњава зато је за НАТО кључно да „раскомада“ Србију до краја.

По њему Србија је већ у својеврсном ваздушном карантину, чији национални ваздушни простор (међународни ваздушни коридор) ефективно контролишу околне НАТО чланице практично (оне)могућавајући неометани међународни ваздушни саобраћај према Србији.

Западно-обавештајним „намештањем“ референдума о отцепљењу од СР Југославије у Црној Гори, успели су да разбију заједницу „две братске нације и једног истог српског народа“, и тиме одсеку Србију од мора и наравно слободног међународног морског коридора...

По Дариусу, сада је Србији остао последњи легални међународни коридор којим она може да се неометано повеже са другим државама, пре свега Русијом, а то је „Дунавски коридор“ (слободни међународни пловни пут). По њему то је главни разлог зашто се последњих година „фанатично“ ради на „косовизацији“ Војводине и њеном консеквентном отцепљењу од Србије. Јер би се онда – изласком независне (евроатлантске) Војводине (или њеним припајањем Хрватској или Мађарској-највероватније комадањем и саме Војводине) трајно успоставила НАТО контрола над Дунавским пловним путем, односно последњим слободним међународним путем који је под заштитом међународних конвенција – тиме би се Србија трајно одсекла од „спољног

света“, и тако ефективно ставила у неку врсту „међународног гета“.

Ма колико некима таква процена звучала невероватно – ми сви данас можемо да видимо да скоро сви „догађаји на терену“ иду управо у том смеру!!!

НАТО ЖЕЛИ И БАЛТИК (И УКРАЈИНУ?)

9. Као још један приоритет (невезан директно за Србију) донешена је одлука да НАТО мора да успостави контролу над Санкт Петербургом ради тоталне (војне) контроле приступа Балтичком мору.

10. **Евроатлантисти су на овој по много чему срамној конференцији донели одлуку да је „у реду“ да се крше сви принципи и правила међународног права, ради омогућавања отцепљења (читај цепања независних држава) етничких територија од држава матица, водећи се искључиво такозваним „принципом само-опредљења“ (наравно не у случају властитих, већ туђих држава).**

11. Као највећу иронију изречену на конференцији ових „евроатлантских фашиста“, јесте **закључак на крају овог скупа, у коме су се учесници сложили да су током илегалног рата против СР Југославије 1999. свесно прекршили скоро све принципе међународног права и хуманитарних конвенција!?**

Вероватно да су такве закључке комотно донели са позиције силе, по принципу „Сила Бога не моли“, али су изгледа превидели и онај други принцип (народну изреку) „да батина има два краја“...

Који од та два принципа ће превагнути, вероватно ћемо сви бити сведоци у блиској будућности...

ПРЕСЕДАН НАД СРБИЈОМ СТВАРА УСЛОВЕ ЗА ТРЕЋИ СВЕТСКИ РАТ

У закључку свог писма канцелару Шредеру, Вимер је нагласио да ће ова конференција остати упамћена по веома озбиљним

последницама које ће произвести њене одлуке – али и по веома „некомпетентним учесницима“ (његове речи)...

Он је такође упозорио Шредера (и јавност) да је очигледно да су **Американци ради задовољавања властитих интереса, више него спремни да крше све међународне и легалне норме – нагласивши да је управо такво понашање великих сила и довело до два претходна светска рата.**

Вимер је то описао следећим речима: **„Сила је сада изнад закона... И ако се на њеном путу нађе било које међународно право, биће једноставно елиминисано! Када се нешто слично десило са „Лигом Народа“, дошло је до Другог светског рата. Начин на који се данас од стране неких (НАТО) испред свих осталих стављају једино лични интереси, може једино да се опише као ТОТАЛИТАРИЗАМ!“**

Ово писмо немачком канцелару Шредеру поптисао је:

Вили Вимер, Посланик немачког Бундестага
и Потпредседник Европског парламента (скупштине ОЕБС-а)

КО ЈЕ ДР ЈУРИШЕВИЋ - ЛЕКАР КОЈИ ЈЕ „ЛЕЧИО“ РАЊЕНЕ СРБЕ МЕТКОМ У ГЛАВУ!?

Пише: Миодраг Новаковић

24 октобар - 13 новембар 2012, СРБски ФБРепортер

ФБР ФЕЉТОН (6/6 делова - скраћена верзија)

1. ЗЛОЧИН И КАЗНА!?

Аустралијски лекар, хрватског(словеначког?) порекла, Крег Јуришевић - у униформи са оружјем, и у борбеном саставу терористичке ОВК, у рејону планине Паштрик у пролеће 1999-према властитиом признању, убијао је Србе у “борби”, и као рањенике (ратне заробљенике) да би им “скратио муке”. Истовремено истиче да је имао “осећај гађења” према Србима...

Др Крег Јуришевић:

„Окренуо сам женину главу на страну, пажљиво сам ставио ћебе преко ње, уперо сам цев пиштоља у њену главу и повукао обарач... Сачекао сам неколико секунди и потом проверио њен пулс. Није га било. Ставио сам свој пиштољ назад у футролу и напустио...” [Аустралијски лекар-хирург, резервни официр Аустралијске војске, у време извршења овог злочина (април-мај 1999) добровољни борац терористичке „Ослободилачке Војске Косова“ (ОВК)-

Др Јуришевић овде описује како је на територији суверене Републике Југославије, хицем из пиштоља усмртио држављанку Србије, жену албанске националности. Он је тај злочин описао као „убиство из милосрђа“

...Поред овог убиства Српске држављанке, др Јуришевић је у својој књизи „Крв на мојим рукама“ описао и више властитих убистава Српских рањеника- ратних заробљеника терористичке ОВК, паравојне формације, у чијем саставу се борио и он сам...

Др Јуришевић је такође описао у својој књизи зверско убијање Српских ратних заробљеника од стране терориста ОВК у његовом присуству, коме не само да се није супротставио као лекар (на шта га обавезује Женевска конвенција), већ их је одобравао, јер су по његовим речима „Срби били болест“!]

Женевска конвенција - „Прва“: Члан 12 и 15; „Друга“: Члан 12 и 18; Протокол 2; Члан 7- СТРИКТНО ЗАБРАЊУЈЕ ЕУТАНАЗИЈУ“

Специјална провизија Конвенције (2.21) прописује војну медицинску етику на ратишту:

- Прво, лекари не смеју да учествују у борбеним активностима;
- Друго, лекари морају да третирају све ратне рањенике на бази медицинског приоритета без обзира да ли су у питању непријатељи, коалиција, или цивили; и
- Треће, лекари су обавезни да се супротставе (говоре против) извршењу ратног злочина без обзира ко је починилац.

Аустралијски закон о Еутаназији из 1997 (23)- „...док дозвољава за безнадежне случајеве да се престане са одржавањем живота (код пацијената у коми), строго забрањује намерно убијање пацијента!“ (У складу са овим прописима, аустралијски медицински журнал- из 2011; 194-6; 307-309; – је издао следеће тумачење: „Лекари који служе при аустралијској војсци потпадају под оба- Аустралијске војне прописе, и Аустралијским Статусним Уговором- што их чини кривично одговорним за злочине почињене над страним држављанима у другим земљама. Аустралијска активна и резервна војна лица која учествују у ратним активностима у тим земљама могу и по законима тих земаља да буду подједнако кривично одговорни за своја дела!“).

Кривични закон СР Југославије (који је био на снази у време извршења кривичног дела убиства од стране др Јуришевића), Члан 136, Стр. И.К.З., за кривично дело „еутаназије“ (коју изједначава са убиством) је предвидео казну од 5 до 15 година робије. (Кривични закон Републике Србије, који је тренутно у примени, за ово исто кривично дело предвиђа казну затвора од 6 месеци до пет година).

2. ШТА СЕ КРИЈЕ ИЗА „ФАСАДЕ“ НЕВИНОГ ПЛЕЈБОЈА!?

Крег Јуришевић је рођен у Аделаиди, у Јужној Аустралији 1965, од оца аустралијанца (енглеза, о коме нерадо прича) и мајке „словеначко-хрватског“ порекла.

О родитељима нема пуно података, али чињеница да о свом оцу уопште не говори, упућује на то да је одрастао у „дисфункционалној породици“ разведених родитеља (брат и сестра, о којима такође не говори су задржали очево презиме-“McLachlan”), одгајан од стране мајке, по професији психијатријске болничарке.

Тренутно живи и ради у Аделаиди. Запошљен је као лекар, хирург у Аделаида Краљевској болници, хонорарно предаје на аделаидском универзитету, члан је Међународног комитета за хуманитарно право и аустралијског Црвеног крста. Тренутно води велику кампању за легализацију еутаназије (касније ћемо видети и зашто?). Ожењен је, има три сина. Супруга Дона је такође „медицински специјалиста“...

Ипак један детаљ из његове породичне биографије се изгледа уклапа у његов покушај стварања имиџа „хуманитарца и борца за правду“, и он га радо користи- а то је прича о његовом деди Францу Јуришевићу, наводном великом „антифашисти“ у време Другог светског рата. Тај детаљ, др Јуришевић радо истиче, и посебно га описује у својој књизи „Крв на мојим рукама“.

Наравно, овај човек (Крег Јуришевић), иако изузетног образовања и интелигенције, и привлачне спољашности, је у суштини један ратни злочинац, и убица- криминалац, и самим тим предодређен да буде и патолошки лажов. Ја управо верујем да др Јуришевић то и јесте...

Као што сам већ напоменуо, др Јуришевић је у својој књизи, као и током више интервјуа истакао како је био инспирисан херојским делом свога деде Франца, наглашавајућу његово „словеначко порекло“.

По његовим речима тај утицај његовог деде (односно приче о „деди хероју“, која је у његовом уму попримила митолошке размере)- је по његовим речима утицала да се код њега развије

„мржња за неправду“. Иначе он реч „мржња“ користи и у свом опису распада Југославије, за који очигледно не криви своје „словеначко-хрватске“ претке, већ „неке друге“!?

Његова прича има „видљиве“ празнине, односно он свесно прикрива неке чињенице. Попут ове горње- „Ко је крив за распад Југославије?“- који је по његовим речима у њему развио МРЖЊУ(према коме?).

Такође он упорно наглашава своје „словеначко порекло“- иако хрватски етимолози (из удружења „Име хрватско“) доказују, да је презиме Јуришевић хрватско и да води порекло из околине Умага у Истри. Они дозвољавају да су неки Јуришевићи у протеклих пар векова мигрирали у Копар (данашња Словенија), као и да су се неки под разним , углавном политичким утицајима изјашњавали као италијани, или словенци- али истовремено поткрепљују обимном документацијом да су Јуришевићи (који данас живе у четири хрватске жупаније, 17 општина и 29 насеља у Хрватској- регистровано је око 200 особа са тим презименом) чисти етнички Хрвати.

Овај горњи податак је битан, јер по мени др Јуришевић, иначе образован и веома информисан човек, свесно прикрива своје хрватско порекло. Тим пре што је у више јавних наступа и у својој књизи показао отворени анимозитет и мржњу (описијући тај свој став као „мржњу и осећај гађења“) према Србима- које је потом по властитом признању убијао, и то у двострукој улози: као борац терористичке ОВК, и као „лекар“ да би им наводно „скратио муке“!

Наиме др Јуришевић зна веома добро да генерални однос Хрвата према Србима може комотно да се дефинише његовом „омиљеном“ речју МРЖЊА, коју он често користи да би дефинисао свој став према новијим историјским збивањима у бившој Југославији (или прецизније речено- према Србима).

По мени, његово резонување јесте- да прикривањем свог стварног етничког порекла, и стављајући у први план више „неутрално“ словеначко- прикрива стварне мотиве иза својих монструозних злочиначких аката на територији Србије и Албаније, у време косовског „конфликта“ из 1999...

Други детаљ који је др Јуришевић покушао да иницијално прикрије у својим интервјуима за аустралијске и новозеландске медије јесте чињеница да је његов деда по мајци Франц, кога је он глорификовао као великог антинацисту и који је због те „своје борбе“ послат у нацистички концентрациони логор- управо био осуђен на дугогодишњу робију од стране послератних Југословенских власти због „колаборације са нацистима“.

Када је тај податак угледао светлост дана у аустралијској штампи- др Јуришевић (који је ту чињеницу покушао претходно да прикрије) је то накнадно објашњавао тиме да је његов деда Франц био „велики борац“ против корупције, и да је због тога био осуђен од комунистичких власти.

Ипак овде је тешко објаснити чињеницу, како се то његов деда вратио жив из нацистичких логора смрти Дахау и Матхаузен? Једино логично објашњење јесте да је деда уистину био наци-колаборатор“- како друкчије објаснити не само његов повратак из логора смрти, већ и чињеницу да је од стране нациста деда Франц био „прекомандован“ из једног логора смрти у други, и преживео оба?).

Наравно тај детаљ (који је он сам описао у свом интервјуу новинару Флори Бруки, у „Флорипресу“, у марту 2012) се није уклапао у Јуришићев покушај изградње перфектног породичног имиџа, па је покушао да заташка чињеницу да је његов „херојски деда“ суђен после рата као „наци-колаборатор“ ...

У прилог овој мојој теорији да је др Јуришевић, поред тога што је ратни злочинац и криминалац (убица), и патолошки лажов, иду и тврдње неких његових албанских сабораца. Наиме, у **јулу 2012, амерички „Либертас“** је објавио чланак под називом „Хроника самопромоције интилигентног лажова Крега Јуришевића“, писан од стране Уке Лушија- у време „косовског конфликта“ 1999, потпарола Атлантског батаљона, у саставу терористичке ОВК.

Луши описује др Јуришевића као веома лош морални карактер, поткрепљујући то чињеницом да је Јуришевић 1999 потпуно безосећајно напустио супругу пред порођајем и оставио је саму са петогодишњим сином, и упутио се на „косовско ратиште“, да би тамо „стварао“ материјал за своју будућу књигу, покушавајући да изгради имиџ плејбоја-хероја, који одлази у рат да би „спашавао“ тамо неке жртве (наводно „ужасног српског терора“)..

Ука Луши не штеди речи да опише лош морални карактер др Јуришевића, кога назива између осталог и кукавицом, и за кога каже да је био веома лош за морал, већ морално срозаних ОВК бораца. Луши каже да се пред албанским саборцима др Јуришевић у време напада Југословенске војске у рејону планине Паштрик тресао од страха, и ширио панику међу припадницима Атлантског батаљона. Уосталом, такав опис карактера се перфектно уклапа у профил једног кукавичког убице, типа Јуришевића, који је изгледа једино имао храбрости да убија беспомоћне и рањене Српске заробљенике- као и да „навија“ када су албански терористи убијали пред њим Српске ратне заробљенике.

Интересантан је детаљ који смо сазнали из нашег извора из „Јуришићевог окружења“, а то је да су му албански саборци у време боравка на планини Паштрик дали надимак НАЦИ. Сам др Јуришевић нигде у својим интервјуима или књизи нигде не спомиње тај надимак.

Интересантно би било сазнати **који су то били стварни мотиви да га чак и окорели терористи називају „Нацијем“!**? Према истим изворима, др Јуришевић је изазвао гнушање и код својих албанских сабораца, када их је наговарао да у рејону планине Паштрик, „борце“ који су подлегли ранама у борбама са Војском Југославије, уместо да достојно сахрањују, једноставно баце у провалију!? Још ако имамо у виду да је таква иницијатива долазила од стране једног „лекара“, онда то све само допуњује горњу слику- веома лошег моралног карактера др Јуришевића.

Такође смо сазнали из наших извора, да је др Јуришевић био активни члан војних формација НАТО снага (самим својим статусом резервног официра аустралијске војске) и да је наводно боравио у оквиру НАТО снага на босанском ратишту, у рејону Сарајева- податак који он нигде званично не спомиње(у његовој биографији је такође забележено да је “службовао” у Авганистану, Источном Тимору, Гази...)!?

Уосталом, како ћемо то документовати овде у детаљима касније, према властитом признању др Јуришевића (у његовој књизи) **он је у мају 1999 наводио ваздушне нападе на положаје Југословенске војске на Кошари, и у ширем рејону планине Паштрик- том приликом је убијен и рањен неутврђен број цивила и припадника ВЈ(према хвалисању самог Јуришевића за**

аустралијске новине, у том нападу је убијено око 600 људи, где он „комотно“ дозвољава могућност, да је међу њима било и цивила?).

Др Јуришевић је деловао као НАТО „локатор циљева“ за америчку авијацију. За такву комплексну улогу сателитског навођења авионских ваздушних удара, потребан је не само тренинг, већ и искуство (храброст- коју по горњим сведочанствима др Јуришевић очигледно није имао- за тако нешто није ни потребна, јер се то све „ради“ са безбедне даљине).

Очигледно је да др Јуришевић неке детаље своје биографије комотно прећуткује, док друге или глорификује, или искривљује. Али исто тако је очигледно да др Јуришевић није оно за шта се сам приказује. Не само да није „борац за правду“ по угледу на нацистичког слугу, свог деду Франца, већ није ни оно за шта се приказује у својој „професионалној“ средини...

Поред тога што су његову јавно публиковану праксу „убиства из милосрђа“ на ратишу, јавно осудили многи светски и аустралијски медицински и етички стручњаци- попут његове колегинице Сузан Њухаус, професора хирургије на аделаидском универзитету, која је његове поступке назвала „деловањем изван медицинских и етичких оквира“. Или изјава председника Аустралијског медицинског удружења Едрјуа Пескиа, који је (зло)чињење др Јуришевића назвао као нешто „супротстављено његовој професионалној улози“, истакавши да др Јуришевић није смео да буде истовремено “у улози лекара и војника“!?

Такође смо сазнали да је др Јуришевић у 2007 био предмет тужбе од стране двојице својих колега Јана Роса и Џона Најта, који су отворено пред аустралијском лекарском комором оспорили његову стручност и етичност, о чему је писао лист „Аустралијанац“ у јулу 2007 године...

Очигледно је да је имиџ- хуманитарца, борца за правду, филантропа и „неприкосновеног“ медицинског стручњака- који је др Јуришевић покушао да створи у јавности, на веома климавим ногама. У следећим наставцима бацићемо више светла на његову контраверзну и проблематичну криминалну личност...

3. ЗА ДР ЈУРИШЕВИЋА (ВЛАСТИТО) УБИЈАЊЕ СРБА ЈЕ БИЛА „ПРЕВЕНТИВНА МЕДИЦИНА“ ...

За разлику од других ОВК бораца, Јуришевић се никад није одвајао од свог “калашњикова”, са којим је највише волео да “лечи” рањене Србе... Чак је изумео властити израз за убијање Срба: “превентивна медицина”...

У овом делу је кључно разумевање стварног карактера др Јуришевића. Пратећи његове „активности“ у последњих неколико година, приметио сам да је доживљавао одређене „менталне трансформације“, нарочито у својим покушајима јавног презентовања (углавном правдања) својих „атроцијских мотива“, и својих (злочиначких) аката у време илегалне НАТО-Албанске агресије на СР Југославију 1999.

О чему се овде ради? Др Јуришевић је своје мотиве за одлазак и активно учешће у овом илегалном конфликту, углавном наводио хуманитарне побуде, филантропију, лекарску бригу за унесређене и слично....

Нарочито у својим бројним интервјуима Западним медијима, и свакако у својој књизи „**Крв на мојим рукама**“- иза које се наравно крије и материјални мотив (своју књигу, коју је издао 2010, продаје за неких 40 долара по примерку)...

...Али из свих његових јавних наступа (укључујући и безбројне „егзибиционистичке и често отворено агресивне“, и потенцијално „криминалне“- наступе на разним интернет форумима, Фејсбуку, Твиттеру, и другим социјалним мрежама)- избија нарцизам, жеља за самопромоцијом (у форми „универзалног борца за правду“), и често нескривена мржња према Српском народу.

Наравно, све ово горе наведено може да се поткрепи доста уверљивим доказима, које нам својом „несмотреношћу“ врло често обезбеђује и сам др Јуришевић...

У тексту под насловом „**Крег Јуришевић: Гажење норми**“, новинарка Шерон Вергис („Аустралијанац“, мај 2008) управо описује стварне мотиве Јуришевићевог учешћа у илегалном рату против СР Југославије, на страни терористичке ОВК и НАТО окупатора.

Описујући га као „ратног хирурга“, страственог стрелца(ловца) и припадника Аустралијске резервне војске- Шерон наглашава да је одмах по доласку у Албанију др Јуришевић напустио свој неутрални лекарски статус (поднео оставку на функцију лекара-координатора са “International Medical Corps”), и изабрао једну зараћену „страну“.

Активно се укључио у конфликт, у почетку као војни инструктор, а потом по њеним речима: **„...иде у патроле, и убија Србе „у ватреном окршају“... при крају изгубљен и полу-луд шпијунира Српске трупе, сарађује са Специјалним америчким снагама...“**

..Она описује веома сликовито „осећања“ која је др Јуришевић имао према Србима(њене речи): **„Његов неутрални медицински статус (подразумеван за једног лекара) је био поремећен одмах у почетку са његовим изузетним осећајем гађења и све већом жељом за освету над Србима...“**

Она наглашава како је сам Јуришевић признао да **„није пацифиста у срцу“**(веома необичан „осећај“ за једног лекара и хуманитарца), и да свака неправда изазива велики бес у њему. По новинарки Вергис (њене речи): „Веома је забрињавајуће чути једног медицинског стручњака да говори на тај начин о убијању..., **доктор који убија грубо крши сваку нашу цивилизацијску норму** коју подржавамо, и с правом очекујемо од стране медицинског особља!“

Шерон Вергис потом описује како је др Јуришевић на ироничан начин решио своју моралну дилему између улоге (њене речи) „лекара и убице“. Шерон каже да је др Јуришевић своју улогу убице једноставно дефинисао новим еуфемизмом **„Превентивна медицина“ (убијање Срба!?)**.

Прави криминални карактер др Јуришевића и његово учешће у ратним злочинима ОВК (посебно са аспекта Женевске конвенције, које сам детаљно образложио у првом делу овог фељтона) одсликава се и у Јуришевићевом одобравању зверског убијања Српских ратних заробљеника у његовом присуству, које је новинарка Вергис описала следећим речима: **„Он говори како није желео да интервенише и спречи убијање заробљеног Српског војника“**, др Јуришевић је своје мотиве да не интервенише у том случају(на шта га је обавезивала Женевска

конвенција и Хипократова заклетва) описао овако: **„Он (Србин) је био права болест, уистину...“** Шерон Вергис је питала др Јуришевића да опише како је први пут убио Српског војника- он је одговорио **„да је то била самоодбрана“!**?

И сада, након свих ових детаља (а у следећим прилозима ћу изнети нове и много више инкриминишуће детаље злочиначког деловања овог наводног „хуманитарца“)- Да неко не би случајно поверовао речима др Јуришевића да је његов акт „еутаназије“ пуцањем у главу заробљених Српских рањеника, био мотивисан чисто хуманитарним и медицинским разлозима (како он то сам описује у својој књизи „Крв на мојим рукама“, странице 297- 300)!?

Да ови његови наводи нису само хвалисање једног „адолесцентног авантуриста“, већ пре свега добро документовани наводи једног психопате који очигледно ужива у улози „Доктора-Бога“ [који одлучује о животу и смрти оних који су у његовој (не)милости] потврђује и издавач његове књиге Кетрин Луиз, која каже **„да гарантује за његово сведочанство као истинито, и које је интензивно истражено и потврђено из разних извора...“**, у закључку чланка овде наглашава новинарка Шерон Вергис...

На крају, индиректну потврду за све ове горње наводе, а посебно „само-инкриминишући“ аргумент који потврђује његов у најмању руку, неморални карактер, нам је пре два дана на нашу редакцијску пошту упутио сам др Крег Јуришевић, у форми „лажног имејла“:

Ова порука је послата као коментар на наш други део фељтона о др Јуришевићу, и преведена на Српски, документује изузетну мржњу према Српској нацији, и има индиректан претећи карактер:

„Ви људи сте смешни. Гомила уврнутих националистичких идиота! Нама на Западу сте смешни, ПАЗИТЕ ШТА РАДИТЕ, МОГЛИ БИ ПОНОВО ДА ВАС БОМБАРДУЈЕМО.“

Ја сам иницијално ову поруку схватио као део редовне „анти-редакцијске“ кампање са којом се повремено срећемо на Фејсбук Репортеру, али пошто сам се већ сретао са коментарима које др Јуришевић остављао на разним форумима, и социјалним мрежама, стил писања ми се на други поглед учинио „препознатљив“- те

сам одлучио да установим („веб трасирањем“) ко је стварни пошиљалац.

Моја претрага је установила да се стварни пошиљалац (готово извесно др Јуришевић) послужио туђим „имејлом“, дакле, лажно се представио, у овом случају користио се идентитеом једног канадског студента из Отаве. Даља претрага стварне дестинације, провером ИП адресе пошиљаоца (која је иначе интернет „днк“ сваког имејла) је установила да је ова претећа порука у ствари послата из Аделаиде у Аустралији (за то сам добио прецизну локацију ИП репетитора „Coordinates: -34°55'60"S 138°35'60"E“). Додатним истраживањем сам такође установио да се тај ИП репетитор налази на 4км удаљености од радног места др Јуришевића у „Краљевској боници“ у Аделаиди, и на 8 км удаљености приватне резиденције Јуришевић (која је једина са тим презименом у телефонском именику Аделаиде).

Узимајућу у обзир да се обе ове адресе Јуришевића налазе у ужем радијусу (радијуси деловања тих репетитора досежу радиу и преко 20км) ИП репетитора са кога нам је стигла ова претећа електронска пошта, можемо са готово стопроцентном сигурношћу да установимо да је пошиљалац ове увредљиве и претеће поруке- др Крег Јуришевић лично!

Овде је интересантна коинциденција, да нам је јуче- 17 новембра 2012, са идентичне локације, овај пут под различитим лажним надимком- стигла реакција веома сличног (анти-српског) карактера, поводом вести да Аустралија испоручује Хрватској наводног ратног злочинца, аустралијског држављанина Српског порекла, Драгана Васиљковића. Дакле (готово сигурно) др Јуришевић је послао поруку следећег садржаја редакцији СРБског ФБРепортера: **“Another war criminal bites the dust” (Још један ратни злочинац завршава у прашину)**. Мислим да је сваки коментар оваквом примитивизму и отвореном анти-српском анимозитету, изражен у две горе наведене анонимне поруке (које то више нису- захваљујући прецизној ИП локацији) сувишан. Нарочито ако долази из уста једног наводно хуманитарца, лекара, и чак резервног официра Аустралијске армије!?

Наша редакција поседује у архиви оригиналну копију ове претеће поруке са свим детаљима, укључујући ИП адресу, такође

поседујемо и сателитски снимак адресе репетитора у Аделаиди (Coordinates: -34°55'60"S 138°35'60"E), као и прецизне адресе резиденције и радног места др Јуришевића, али у овој фази то нећемо износити у јавност да би омогућили легалним органима (како домаћим, тако и страним) да против др Јуришевића покрену легални поступак за горе наведена кривична дела, али и да озбиљно размотре његову улогу као потенцијалног материјалног сведока „трговине органима“ која се одиграла у време и после Косовског конфликта, на локацијама где је боравио др Јуришевић у улози борца терористичке ОВК...

У наредним наставцима ћемо овде презентовати и до сада јавности мало познате детаље везане за учешће др Јуришевића у илегалном конфликту из 1999- укључујући наводе о његовом учешћу у ликвидацији младих војника ВЈ у рејону Кошаре 19 маја 1999, као и његово присуство у више концентрационих логора ОВК (у Кукешу, Кахану, Паштрику, Хелшану...) , у време када су у њих већ допремани први киднаповани Срби, али и други заробљеници терористичке ОВК- у чијем саставу се, са оружјем у руци, борио др Јуришевић!

4. КУКЕШ- ДР ЈУРИШЕВИЋ СВЕДОЧИ О САХРАЊИВАЊУ „ДРУГИХ“ У МАСОВНЕ ГРОБНИЦЕ, ЗАЈЕДНО СА КОСОВСКИМ ИЗБЕГЛИЦАМА - КО СУ БИЛИ ТИ „ДРУГИ“!?

У време свог боравка у Кукешу, Јуришевић је по властитом исказу био сведок многих “аномалија”- Да ли је био можда и (са)учесник?

Према информацијама из више извора, Крег Јуришевић је боравио на Албанско-Југословенском ратишту у периоду између 27. априла и 15. јуна 1999. Према неким албанским изворима (ОВК) он се у Албанији појавио 27. марта, а не 27. априла, како је навео у својој аутобиографској књизи „Крв на мојим рукама“?

У сваком случају, он борави у овој зони у време најжешћих окршаја на ратишту – где добровољно учествује у борби на страни терористичке ОВК (према властитом признању: у више улога: НАТО извиђача и „локатора циљева“ у оквиру Америчких специјалних снага, борца терористичке ОВК, и војног лекара за потребе ОВК) против Војске Југославије.

И као што ћемо касније документовати у овом фељтону- он такође борави и на више кључних локација везаних за истрагу о киднапованим Србима и „трговину органима“- у североисточној Албанији, и Кахану, и у пределу северозападног Косова и Метохије (односно на територији државе Србије).

Ове локације (Кукеш, Кахан, Хелшан и Паштрик- преко којег су ишле све пешачке руте за транспорт киднапованих Срба) се спомињу као кључне за истрагу о „трговини органима:

- У извештају Д. Мартија Савету Европе 2010. године.

- Као и у заташканом Унмик извештају под ознаком „СКХ103“ из 2003. године.

Према властитим наводима др Јуришевића (западним медијима, и у својој књизи), на обе те локације он је био очевидац извршења

тешких злочина, криминалних радњи и разних других аномалија од стране припадника ОВК и Албанских органа...

Према званичној биографији др Јуришевића- он је формални војни тренинг стекао тек неколико година након повратка са косовског ратишта, и то у оквиру Аустралијске резервне војске (да би потом служио као аустралијски војни хирург у Источном Тимору 2006. и у Афганистану 2008. године).

Међутим, неки извори које сам пронашао на разним интернет „војним форумима“ (на којима др Јуришевић „радо“ учествује- што покушавајући да уновчи своје „ратовање“ продајом књиге, што из „его-центричних“ побуда да себе прикаже као „хероја и борца за правду“ по узора на деду Франца?) тврде да је др Јуришевић војно трениран од стране Израелске армије, у оквиру које је добровољно служио као „војни парамедик“- током 1992. и 1993., у време „Интифаде“ у Палестини и Гази.

Суочен са могућношћу кривичног гоњења због свог „злочињења“ на „косовском ратишту“, др Јуришевић од недавно покушава да заташка и гурне у други план своју „ратничку“ прошлост (коју је доскора „глорификовао“), и у први план истакне своју „лекарску улогу“ у горњем (инкриминисаном) периоду.

Ипак, ако анализирамо сведочанства његових ОВК „сабораца“, као и оних „других сабораца“- војних плаћеника (познатијих као „пси рата“), које он сам прећуткује- приметимо да код свих њих његова улога „медицинара“ пада у други план, и већина њих га првенствено описује као авантуристу и војног плаћеника **“doc turned mercenary” (лекар- плаћени убица)**- по речима једног припадника француске Легије странаца- изречено на форуму Легије странаца, линк приложен у оквиру „референци“...

Др Јуришевић стиже 27. априла 1999. у Кукеш, у оквиру (и о трошку) једне хуманитарне лекарске организације из Калифорније (International Medical Corps). Тамо добија улогу лекара-координатора у локалној (избегличкој) болници, на чијем челу је био Албански доктор Бајрам Цена. Према властитом сведочењу, ту се одмах „повезује“ са једним командантом ОВК, такође лекарем по струци.

Он не наводи име тог ОВК команданта, али према извештају Дика Мартија у то време у Кукешу је често боравио др Шаип Муја

(лекар), блиски Тачијев сарадник и водећи ОВК командант (ОВК координатор за Северну Албанију), који је између осталог био „задужен“ и за логоре у којима су били заточени отети Срби, којима су потом насилно вађени органи.

Унников извештај СКХ103 документује да први отети Срби, али и „други“ који су пали у немилост ОВК, допремани у овај део Албаније још од почетка 1999. (према неким изворима и раније). Ако узмемо у обзир да једна тако сложена операција, као што је организована отмица, транспорт, заточеништво и и сабсеквентна медицинска „црна трансплантологија“ захтевала једну дужу временску припрему и компликовану логистику- онда постаје јасно да је др Јуришевић боравећи у више стратешких ОВК кампова (Кукеш, Хелшан, Кахан и Паштрик), који су истовремено били заточенички логори за киднаповане не-албанце. Др Јуришевић је онда у најмању руку био сведок (ако не и учесник) у једном од најмонструознијих злочина у модерној људској историји...

Сам др Јуришевић описије тешку корупцију у Кукешкој болници, где су, према његовим речима, он и канадаски лекар Гордон, били сведоци уцењивања косовских избеглица од стране Албанског медицинског особља, и тврде да су, сви они који нису имали новце (најмање 200 марака) да подмите Албанске докторе, умирали у великом броју услед лекарске небриге!?

Он даље наводи да су косовски избеглице (албанци) који су дакле масовно умирали услед намерног лекарског ускраћивања помоћи, **бацани у масовне гробнице заједно са ДРУГИМА** (ово су наводи у његовој књизи „Крв на мојим рукама“, четврта глава, страница 53).

Ова реч „**другима**“ је по мени кључна, пошто др Јуришевић не наводи прецизније о којим „другима“ се овде ради. Ако су косовски избеглице (албанци) који су подлегли ранама или од болести (или који су, као што видимо овде, практично ликвидирани намерном лекарском „небригом“, и то од стране своје „Албанске браће“) сахрањивани у „масовне гробнице“, онда је сувишно да се то додатно појашњава додатним прилогом „други“, осим ако у те „друге“ не убраја отете Србе, „друге“ не-албанце, или „друге обичне албанце“- који су пали у немилост терористичке ОВК.

Ја имам веома добрих разлога за овакву сумњу и то ћу образложити у наредним пасусима...

Из строго цензурисаног Унмик извештаја СКХ103 (скоро пола садржаја је цензурисано- прецртано црним маркером), и Специјалног извештаја СЕ, од стране Д. Мартија, можемо да сазнамо да су у периоду, и на локацијама, на којима је боравио др Јуришевић, већ стизале први „контингенти“ киднапованих не-албанаца (углавном Срба), као и да су се тамо одиграле и њихове прве ликвидације!

И то пре свега у главном ОВК логору у Кукешу (озлоглашеној „металној фабрици“) и у Кахану и Хелшану, који су били и једни од главних „иследничких“ центара терористичке ОВК. Сам др Јуришевић описује у својој књизи **да је тамо лично присуствовао ликвидацијама заробљених Срба (које је по властитом признању он сам одобравао!).**

Дик Марти је (то илуструје у детаљима, у свом извештају) конкретно „ухватио у лажи“ Албанску владу- која је својевремено званично негирала постојање било каквих заточеничких логора, транспорт, и заточеништво киднапованих особа, а нарочито њихову физичку ликвидацију (и сабсеквентну црну трансплантологију) на територији Албаније.

Дик Марти је то документовао на случају киднапованог косовског албанца (католика) Антона Бисакуа, који је још током маја 1999. допремљен у логор Кукеш, где је био зверски мучен, ликвидиран 4. јуна 1999., и потом бачен у заједничку гробницу на локалном гробљу у Кукешу.

Да ли је др Јуришевић под „другима“ мислио на киднаповане несрећнике попут А. Бисакуа? У сваком случају **сматрам да би др Јуришевић и по овом питању требао да буде предмет једног озбиљне судске истраге, бар у својству материјалног сведока „трговине органима“.**

Иначе у овом горе наведеном конкретном случају- Унмикови иследници су извршили ексхумацију више лешева из заједничке гробнице на локалном гробљу у Кукешу, пронашли тело Антона Бисакуа, и ДНК анализом непобитно установили његов идентитет...

Сматрам такође да би др Јуришевић, у таквој улози „материјалног сведока“, морао да образложи у детаљима карактер своје везе са мистериозним „ОВК командантом- доктором“-Јер по мени **присуство било ког „водећег“ припадника ОВК, а нарочито лекара, на локацијама озлоглашених „конц-логора“ за Србе-којих је управо и било највише на потезу Кукеш- Бурел-Паштрик- би требало да буде од посебног значаја за истрагу о „трговини органима“.**

Ми знамо из Унмиковог извештаја и Мартијевог реферата, да је на том потезу, и у време, када је тамо био присутан др Јуришевић документовано присуство више лекара, у тим ОВК „конц-логорима“ за Србе...

Извештај СКХ103 идентификује поред др Шаипа Мује... (који је у то време био водећи ОВК координатор у северној Албанији) и извесног, др Ђамила (албанца), др Адмира (албанца), лекара албанца из Суве Реке, најмање два лекара арапског порекла, и као једног од кључних ОВК оперативаца у организацији „трговине органа“ извесног турчина Махмута-који је био главна веза са Анкаром (и вероватно озлоглашеним др Сонмезом, имплицираним у недавној приштинској афери “трговине органима”)....

Из Унмиковог извештаја је очигледно да су сви ови лекари, мање више, потпуно идентификовани, али из неких разлога, њихов идентитет никада није обелодањен...

Након свега пар дана боравка у Кукешу, где се по властитом исказу сукобио са директором болнице др Цаном, наводно због корупције (чији је сведок наводно био)- **др Јуришевић, по „наговору“ мистериозног „ОВК команданта- лекара“, напушта рад и функцију координатора у хуманитарној организацији, и добровољно приступа терористичкој ОВК, и заједно са другим страним плаћеницима, Др Јуришевић се придружује „Атлантском батаљону“ (који је био састављен углавном од албанских имиграната из Западних земаља).**

Потом се упућује у рејон планине Паштрик...

5. ПАШТРИК-КОШАРА: ПОЉА СМРТИ ДР ЈУРИШЕВИЋА...

Милитантни и “србомржњном” задојени др Јуришевић је увек волео да позира са наоружањем у рукама- У пракси је доказао такође и да воли да користи то оружје, нарочито против рањених и беспомоћних српских заробљеника!?

Шерон Вергис (новионар) о др Јуришевићу: **„Он иде у патроле и убија Србе у борби... При крају (мисије) „слућен“, улази у састав америчких специјалних снага и извиђа српске положаје, потом извештава америчку команду. Његове информације наводе НАТО бомбе на циљеве и убијају око 400 Срба... Присуствује бруталној ликвидацији заробљених Срба од стране ОВК, и одобрава их... Србе назива „болешћу“... Каже да је првог Србина убио у „самоодбрани...““**

Др Јуришевић (који ових дана води интензивну кампању у Аустралији за легализацију еутаназије, која у Аустралији али и у већини цивилизованих земаља представља кривично дело) описује у својој књизи властито искуство у убијању рањених и беспомоћних (односно како он сам каже- **„лакоћу убијања“**), који су били поверени његовој „лекарској бризи“: **„То и није било тако тешко, како би већина људи мислила. Да то нисам урадио ватреним оружјем, за оне које сам убио, то би била обична „еутаназија. Али зато што то нисам радио морфином, већ пиштољем, људи кажу да је то страшно...“**

CraigJurisevic: „Ја нисам ратовао са терористима као што ти тврдиш. Ја сам учествовао заједно са ОВК и Специјалним америчким снагама у операцијама против Српске паравојске...“

Овај горњи (скраћени) опис ратних и хуманитарних злодела, који је сам др Јуришевић обезбедио у бројним интервјуима Западним и Албанским медијима, интернет форумима, и обелоданио у својој књизи „Крв на мојим рукама“ - је нешто што би др Јуришевић ових дана најрадије „гурнуо под тепих“.

Након публикаовања своје књиге „Крв на мојим рукама“, и консеквентним претњама- што легалним акцијама и истрагама званичних органа, што директним претњама од стране Српских грађана који су изгубили своје најмилије у косовском рату 1999,

током кога се др Јуришевић отворено борио као члан терористичке ОВК- Др Јуришевић би сада најрадије да прикрије од јавности тај прљави део своје личне биографије, и да у први план истакне своју „хуманитарну-лекарску“ мисију у конфликту.

Али као што ћемо видети у следећим поглављима, све је више доказа да **др Јуришевић није био никакав хуманитарац, већ један обичан авантуриста, крвожедни убица, и албански плаћеник.** Уосталом поред његове болесне жеље да се јавно окити „ратним трофејима“ и о томе често „баљезга“ на разним интернет форумима- о његовим злоделима сведоче и његови дојучерашњи терористички саборци...

У Мају 1999 др Јуришевић напушта рад у међународној хуманитарној организацији у Кукешу и одлази на фронт да се бори против Српских снага у оквиру терористичке ОВК- наводно због претњи након откривања корупције у болници, али тај аргумент не држи воду, бар не према тврдњи потпарола „Атлантског батаљона“ ОВК, Уке Лушија, који је ту „дилему“ објаснио логичним питањем **„Ако се није осећао безбедан у Кукешу, зашто није онда сео у авион и вратио се у Аустралију?“.**

Др Јуришевић одлази на фронт у друштву и организацији мистериозног команданта ОВК, извесног доктора, кога је упознао у кукешкој болници. У претходним наставцима сам документовао присуство више албанских и страних доктора на североистоку Албаније, у периоду непосредно пре, и у току Косовског конфликта. Један од водећих ОВК команданата и координатор за Албанију је био др Шаип Муја, за кога сам и иницијално посумњао да је он био тај који је „врбовао“ и одвео на фронт „плаћеника“ др Јуришевића.

Ипак, анализирајући изјаве ОВК сабораца др Јуришевића и неких албанских медија, сазнајемо да је **др Јуришевић стигао у ОВК логор Хелшан у пратњи ОВК команданта под именом Хосни Хоџа.** Да ли је Хоџа тај исти мистериозни доктор кога је др Јуришевић срео у Кукешу, или је један од многобројних доктора (под претпоставком да је и он лекар?), који су боравили на потезу Паштрик, Кукеш, Бурел **у припреми за „злочин столећа“-** **насилну крађу људских органа из тела живих или полуживих Српских заробљеника!?**

Верујем да би др Јуришевић о томе могао штошта да каже. Уосталом и он је један од „тих лекара“, који су напустили незбринуте пацијенте у избегличкој болници у Кукешу, и посветили се „раду“ у оквиру терористичке ОВК!?

Као што сам већ напоменуо, др Јуришевић је сам себе најбоље инкриминисао у бројним интервјуима разним медијима. Свакако један од најдетаљнијих описа „ратничке прошлости“ др Јуришевића у време Косовског конфликта, он је дао албанском магазину „Експрес“, новинару Флори Бруки. Тај извештај сам пронашао публикован у марту ове године на www.ukalbanians.net (дакле интернет гласилу албанске емиграције у Великој Британији).

Он у изјави новинару Бруки наводи, да не само што се придружио са оружјем у руци терористичкој ОВК, него и да је, након што се уверио у расуло, кукавичлук и недостатак тренинга међу албанским борцима, преузео иницијативу и организовао њихов тренинг у најмање три ОВК логора у ратној зони. Брука цитира **речи др Јуришевића: „Тренирао сам војнике у Хелшану, потом Кахану, а касније и на Паштрику.“**

Током интервјуа др Јуришевић наставља опис својих „лекарских активности“ унутар територије Србије: **„Био сам део патрола иза Српских линија. Учествовао сам у патролама у северо-источном делу Косова. Са једном патролом сам се пробио до места Кушнин, 4 км иза Српских линија“.**

Он овде наводи да су том приликом три добровољаца ОВК из Немачке погинули у борби, и да су касније двојица страдали од нагазних мина. **Један од његових бивших „сабораца“ се присећа да је др Јуришевић учествовао у најмање пет патрола иза Српских линија...**

Др Јуришевић затим описује своје претходно војно искуство: **„,„Веома сам искусан „ловац“ из Аустралије, али сам такође годину дана био у саставу израелске војске у оквиру „Медевак“ тима,“.**

Његову војну „експертизу“ из Израела потврђују и најмање три учесника са „Форума Легије странаца“, где др Јуришевић воли да гостује- што из разлога хвалисања својим ратним искуством са

Косова, што из разлога продаје своје књиге (у референцама се налази линк на садржај те оригиналне дискусије).

Као што видимо из ове оригиналне дискусије, најмање три учесника овог форума оптужују др Јуришевића не само као плаћеника који је ратовао у оквиру ОВК, већ га један и отворено назива терористом. Следи превод тог дела дискусије:

Scouser: „Интересантно је сазнати како је један аустралијски хирург, који је обучаван у ратничким вештинама од стране Израелске армије, завршио као војник албанске ОВК...“

DadoX: „Доктор-авантуриста који се борио заједно са терористима је борао на Косову и Метохији 1999.“

RMD: „Било би добро сазнати како се тај израелско-војно тренирани лекар, касније борац ОВК, одлучио да се прикључи резервном саставу Аустралијске војске, и какве је то све ефекте имало на њега?“

Овде сам посебно издвојио дискусију са овог форума Легије странаца, јер поред тога што га као плаћеника и терористу оптужују други „колеге плаћеници“, др Јуришевић овом приликом није могао да суздржи своју људску сујету и адолесцентну жељу за „самодоказивањем у друштву опасних момака“, тако да је сам обезбедио необориво сведочанство о правим разлозима свог приступања терористичкој ОВК и активном учешћу у убијању југословенских војника, Српских војника и цивила. “Његовом следећом изјавом падају у воду сви његови покушаји да себе прикаже као лекара-хуманитарца, и тврдња да је оружје „носио само за самодбрану!“ Уосталом ево копије оригиналне изјаве др Јуришевића са форума Легије странаца:

Craig Jurisevic: „Ја нисам ратовао са терористима као што ти тврдиш. Ја сам РАДИО заједно са ОВК и Специјалним америчким снагама у ОПЕРАЦИЈАМА против Српских снага...“ (оригинал на доњем снимку са форума Легије странаца)

Ове речи које је изрекао сам др Јуришевић најбоље сведоче о његовој правој улози у Косовском конфликту. Он једноставно више и не спомиње своју наводну хуманитарну лекарску мисију, и у први план ставља улогу страног војног плаћеника.

Поред припадника форума Легије странаца, ове наводе потврђује и више бивших сабораца др Јуришевића из редова терористичке

ОВК. Један од њих, извесни Л. Соули доводи др Јуришевића у везу са терористичким нападом на теренско возило Војске Југославије у рејону Кошаре, и консеквентно убиство више припадника ВЈ.

Originally Posted by L.souli 07-10-2010: **These are foreigners in the battle of Koshare. Those are french and british guys. I dont know what is their background, but can be some form of foreign legion and parachute regiments since they were sent to help the UCK. The guy in swiss camo pants is Craig Jurisevic-a surgeon from Australia...**

<http://www.militaryphotos.net/forums/showthread.php?182466-Albanian-Army-and-territorial-units-engage-Serbian-Special-forces-in-1999!!!/page2&p=5063290#post5063290>

Лекар или војни инструктор и плаћеник на страни терористичке ОВК?

Овде бивши ОВК терориста Л. Соули описује видео снимак заседе возила ВЈ у рејону Кошаре 19 маја 1999, којом приликом је убијено више припадника ВЈ као и један „руски добровољац“ (према тврдњи ОВК).

Соули тврди да су већина терориста који су учествовали у овом мучком нападу на теренско возило ВЈ били страни плаћеници. Он овде посебно издваја име др Крега Јуришевића, кога и описује искључиво као једног од страних плаћеника.

Интересантно је да су након моје најаве ових детаља присуства др Јуришевића на инкриминисаној локацији Кошара у мају 1999, овај део дискусије и оригинални албански видео клип са „Јутјуба“ напрасно уклоњени. Ипак ја сам сачувао копију оригиналне дискусије, а видео снимак сам учитао на посебан диск... Ево превода на Српски- описа тог видеа:

Л. Соули, 7-10-2010: „Ово су страни плаћеници у битци за Кошаре. То су француски и енглески момци. Нисам сигуран за шта су тачно специјалисти, али претпостављам да су нека врста Легије странаца и припадници падобранске регименте, с обзиром да су послати овде да помогну ОВК. Тип у камуфлажним швајцарским панталонама је Крег Јуришевић, хирург из Аустралије...“

У наставку дискусије Соули доводи Јуришевића у везу са другим британским плаћеником Ендијем Финијем, са којим се др Јуришевић сликао више пута у рејону планине Паштрик.

Соули у оквиру дискусије на овом „војном форуму“ прилаже и три фотрафије страних плаћеника, где посебно **идентификује др Јуришевића и Енди Финија.**

Из свега овог је очигледно да је др Јуришевић у току свог „боравка“ на косовском ратишту био углавном у друштву страних плаћеника, и према властитом признању- добровољно се придружио Америчким специјалним снагама. Да би потом у улози америчког обавештајца наводио НАТО бомбардере на Српске циљеве. У претходно цитираном интервјуу „Аустралијанцу“, др Јуришевић „комотно“ прихвата одговорност за све жртве тих напада, дозвољавајући могућност да је приликом тих напада било и масовних цивилних жртви.

У претходним наставцима сам документовао неке од тих ваздушних удара НАТО снага по Српским положајима, за које постоје посредни докази да је у њиховом извршењу учествовао др Јуришевић. **Ти напади су довели до губитка људских живота и тешких рањавања, како међу нашим војницима, тако и међу цивилима-** Ево пар непосредних описа НАТО напада који су се одиграли у време боравка др Јуришевића на Косовском ратишту, где је према властитом признању „радио“ у улози НАТО „локатора“ Српских циљева. Следе изводи из интернет медија “Православни Срби” и Википедије:

ОПИС „УЧИНКА“ НАВОЂЕЊА НАТО БОМБАРДЕРА НА СРПСКЕ ЦИЉЕВЕ

Два стратегијска бомбардера Б-52, који носе по 49 тона убојитих средстава, 30. маја туку наше положаје у источном делу села Планаје у два налета. Око поднева два Б-52 су у исти мах изручили смртоносни терет на простор 300x300 метара. Зачула се ужасна детонација, као да је експлодирала атомска бомба. Бу, бу, бу, бу... одјекивало је док се тло померало. Село је збрисано. Подигао се димни стуб пречника 1,5 до 2 км. Од кућа су остале гомиле камења и цигли. Земља је спржена као у неком

катастрофалном пожару. Борци који су били на суседним положајима кренули су у помоћ. Док су извлачили повређене стално је по њима дејствовала авијација. Повређена су два борца који су извлачили рањене. Било је изузетно тешко извући рањене и осакаћене испод рушевина. Требало их је ручно откопати уз стално дејство авијације. Рањени су пребаћивани на гранамa, шаторским крилима и вратима. Из рушевина су их извлачиле и жене – добровољци Слађана Миленковић, која је неколико дана погинула, и Марина Јелић. За то време, у два налета, јаке снаге терориста, њих 400-500, кренуле су у напад. Приликом напада авиона Б-52 погинуо је један борац а двадесет их је рањено.

Током ноћи између 10. и 11. маја НАТО авијација је бацила касетне бомбе на војнике ВЈ који су нападали ОВК позиције испод Раша Кошареса, убивши 8 војника и једнога официра а ранивши преко 40. То је омогућило ОВКу да одбије снаге ВЈ са те позиције на почетну...

Новинар новозеландског „Хералда“, Шејн Гилкрест, у свом чланку из јула 2010 под насловом „Моралне дилеме у магловитом рату“, управо и потврђује наводе да је др Јуришевић непосредно учествовао у овом злочиначком бомбардовњу приликом ког је страдало најмање неколико десетина грађана тадашње СР Југославије: **„Он (др Јуришевић) је чак мапирао позиције Српских снага, његово координате су наводиле НАТО ваздушне ударе за које верујемо да су убили око 600 људи, за које он (др Јуришевић) признаје да неки вероватно нису ни били војници.“**

Др Јуришевићев лични став о „моралности“ убијања других, па чак и невиних сам појаснио у својој књизи „Крв на мојим рукама“, користећи се цитатом из Басанијеве књиге „Венецијански трговац“: **„Да би остварили велику правду-дозвољено је да учинимо и малу неправду.“**(Surgeon at arms). Оваква тврдња др Јуришевића потпуно уклања сваку сумњу да се **овде ради о веома неморалној особи, која је спремна да погази не само све моралне принципе, већ и Хипократову заклетву**, коју је „потписао“ оног момента када је постао лекар!?

На крају овог дела мог фељтона, послужићу се цитатом из чланка Курира из августа 2010 под насловом **„Аустралијски хирург убијао косовске Србе да би им помогао“**, који је базиран на

сведочанствима страних медија и аутобиографским белешкама др Јуришевића:

„Крег Јуришевић, хирург из Аделаиде, са оружјем у руци, борио се на Косову 1999... Детаљно је описао како је рањенике на Косову током 1999, убијао да би им, како тврди „прекратио муке“, наводећи да није убијао само Србе, него и рањене Албанце, којима је, како је навео, требало прекинути муке...“

6. ВРЕМЕ ПОЛАГАЊА РАЧУНА: „ДР ЗВЕР“ ПРИКРИВА ТРАГОВЕ...

У последње време, др Јуришевић је веома “узнемирен” нашим писањем о његовим злочинима. Шаље нам претећа анонимна писма (идентификована његовом ИП адресом од стране ФБР редакције), шаље анти-српске коментаре. Прати ФБР, али и чланове редакције на ФБ и Твитеру. Надамо се да више нема миран сан, јер рука правде му је све ближа (овде асоцирамо на легалне органе)...

У првом наставку овог фељтона смо указали на повреде кривичног закона СР Југославије, Републике Србије и Аустралијске државе, као и на грубе повреде Женевске конвенције (под свим тачкама које се односе на медицинско особље у ратним условима) – које је др Крег Јуришевић свесно починио у време „Косовског конфликта“ 1999.

Сва та кривична дела и тешке повреде Женевске конвенције др Јуришевић је починио у статусу добровољног борца терористичке „Ослободилачке војске Косова“, носећи сво време оружје и униформу те илегалне паравојне формације (која је до почетка Косовског конфликта 1998-1999, била класификована као терористичка организација од стране америчке демонстрације- да би у време када је донешена одлука о војној агресији НАТО савеза против СР Југославије, напрасно постала амерички савезник!?).

Поред ратних злочина које је починио са оружјем у руци против припадника Војске Југославије и Територијалне одбране Србије, као и обичних грађана државе Србије- др Јуришевић је такође описао у својој књизи (и многобројним интервјуима медијима)-

свој „рад“ за Америчке специјалне снаге, за чије је потребе наводио НАТО бомбардере на „Српске циљеве“ на Косову.

Приликом тих напада је убијен већи број припадника ВЈ и ТО, и сравњено је више села у рејону Паштрика и Кошаре, где је такође убијен и осакаћен изванредан број цивила (др Јуришевић је описивао тај свој „рад“ у књизи „Крв на мојим рукама“ и у више интервјуа Западним медијима- на пример у свом интервјуу Новозеландском Хералду, од 3 јула 2010, остале примере можете да нађете у референцама на крају овог прилога).

У својој књизи „Крв на мојим рукама“ (297-300) др Јуришевић је такође описао лично убијање више Српских ратних заробљеника, који су претходно (наводно) били тешко рањени у борби са члановима терористичке ОВК (терористима којима је припадао и др Јуришевић) и постоји велика вероватноћа да су неки од њих били рањени од стране др Јуришевића.

Др Јуришевић их је потом физички ликвидирао хицима у главу. Он та убиства назива „еутаназијом на бојном пољу“. Да ли ико нормалан може потом да прихвати објашњење др Јуришевића да је те исте људе (које је пре свега неколико тренутака сматрао „смртним непријатељима“) убијао из милосрђа, да би им (по његовом тумачењу) скратио муке- у складу са неком „његовом уврнутом лекарском етиком“!? На западу се то зове „конфликт интереса“ и аутоматски искључује сваку „непристрасност и етичност“, на које се упорно позива др Јуришевић...

У овим конкретним случајевима ради се о особама (жртвама) које је сам др Јуришевић сматрао непријатељима и против којих се према властитиом признању, борио са оружјем у руци. **Истовремено он је у више прилика јавно изражавао „осећај гађења“ према Србима, називао их „болешћу“, и чак је сликовито описао у свој интервјуу „Аустралијанцу“, 8 маја 2010- како није желео да спречи линчовање и убијање Српских ратних заробљеника од стране припадника ОВК у његовом присуству, јер по њему „Срби су били „болест“!?**

Сва (не)дела која је др Јуришевић починио у „име еутаназије“ у ванредним околностима и на бојном пољу, су супротна законима у већини Западних земаља и постоји више примера где су лекари, медицинско особље или војници који су убијали рањене ратне

заробљенике и друге немоћне пацијенте под „надзором“ војног медицинског особља, због таквих кривичних дела били судски процесуирани. Ево неколико примера:

- Мајкл Кук (**Био-етика бојног поља** - <http://www.mercatornet.com>) у свом тексту од 30 марта 2011, као пример „криминалне еутаназије“ наводи пример „убиства“ 9 пацијената од стране лекара и две медицинске сестре, који су током урагана „Катрина“ 2005 оставили тешко болесне пацијенте да умру у напуштеној болници. Лекар и обе сестре су изведени пред суд и оптужени за убиство...

Сузан Њухаус из Медицинског Журнала, у примерку из августа 2011- наводи два примера „криминалне еутаназије“ (убиства заробљеника) на бојном пољу:

- У првом случају ради се о канадском официру капетану Роберту Семроу, који је хицем из пиштоља усмртио рањеног припадника Талибана у Афганистану, наводно из „милосрђа“. Капетан Семроу је у 2010 за то кривично дело судски процесуиран и оглашен кривим...

- У другом случају, током 2004 године, наредник америчке војске, Џони Хорн је дотукао хицем у главу наводно тешко рањеног ирачког тинејџера (16 година старости) у Багдаду. Он је такође судски процесуиран у Америци и оглашен кривим за то кривично дело...

У ова последња два случаја је јасно да ни канадски, ни амерички суд, нису прихватили правдање војног особља, да су након ватреног окршаја са „герилцима“, своје заробљене рањене противнике убијали из „милосрђа“. **У оба случаја ови западни официри су се позвали на инструкције војних „медика“ (медицинског особља), али њихови судови нису прихватили такво тумачење.**

Није тешко закључити, да поред тога шта та дела- чак и да јесу били нека форма „еутаназије“- ипак била у супротности са кривичним законима те земље, у овом случају су била и веома **очигледан пример „конflikта интереса“, где војно и медицинско особље „убија из милосрђа“ властите непријатеље!?** Наравно да све ово **горње може, и мора да се примени и у случају др Јуришевића-**

Који је свесно и добровољно заменио свој стетоскоп за оружје- борио се на страни терористичке ОВК, убијао Србе са оружјем у руци у „борби“, и оно што је најмонструозније, убијао је заробљене, рањене и беспомоћне Српске ратне заробљенике!

...И потом отишао и корак даље- учествовао у војно-извиђачким активностима за потребе НАТО агресора током Косовског конфликта!

Др Јуришевић се сам потрудио да лично документује ову претходну тврдњу. Као што смо већ навели у претходним наставцима- на форуму Легије странаца, где је био оптужен да је „терориста“, др Јуришевић је сажето и јасно описао своју улогу у оквиру терористичке ОВК, његове речи: : **„Ја нисам ратовао са терористима као што ти тврдиш. Ја сам ‘РАДИО’ заједно са ОВК и Специјалним америчким снагама у ОПЕРАЦИЈАМА против Српских снага...“**

Др Јуришевић је последњих година, у више интервјуа Западним медијима нагласио да се више не осећа „безбедан“, истовремено су приметни његови покушаји да себе све више приказује као „жртву“.

Јавно истиче да као последица свега оног што је чинио као припадник ОВК, има психичке трауме- односно да пати од такозваног „ратничког синдрома“ (PTSD- post traumatic stress disorder).

Истовремено он одбија било какву терапију- такво понашање је генерално неприхватљиво у аустралијском друштву, посебно за лица која врше одговорне друштвене функције.

Овде конкретно говоримо о Крегу Јуришевићу, лекару-хирургу и резервном официру Аустралијске армије. **Неко ко има озбиљне психичке поремећаје, како он сам тврди и истовремено обавља тако одговорне функције у аустралијском друштву, је не само „претња“ сам себи, већ пре свега својим пацијентима и колегама у униформи.**

Веома је чудно да се неко од аустралијских власти није заинтересовао за др Јуришевића са овог аспекта. Ја лично сам склон да верујем да је прича др Јуришевића о властитим менталним проблемима више у функцији стварања

потенцијалног алибија (на основу менталне неурачунљивости) у случају потенцијалне легалне акције против њега- него што то уистину представља стварни „здравствени проблем“. Свакако да тај његов наводни “PTSD” статус захтева неку врсту епилога- било одговорајаћу психијатријски третман и уклањање са одговорних функција у Аустралијском друштву- било легалну акцији и раскринкавање његове праве личности!?

Уосталом (у прилог мојој тези, да је- **Прича о “PTSD” проблему само стварање алибија**) по повратку са Косовског ратишта, др Јуришевић је без икаквих „менталних проблема“ наставио са „војним авантурама“- придружио се резервном саставу Аустралијске армије, службовао у оквиру исте у Источном Тимору, Афганистану, Борнеу... **Мораћете да признате, врло необично понашање за некога ко наводно пати од „ПТСД“ синдрома?**

Такође у прилог овој мојој теорији- да др Јуришевић (који је вероватно и сам свестан неминовности легалне истраге у вези његових криминалних активности) покушава да створи неку врсту алибија, уколико би био изведен пред суд- иде и чињеница да он сам у свом јавном деловању последњих година покушава да законски легализује „еутаназију“ у Аустралији, која се тамо води као кривично дело. **Вероватно да то ради у нади, да ће „декриминализацијом“ еутаназије, успети да „декриминализује и сам себе“!?**

Рецимо „Курир“ од 30 августа 2010 у чланку под насловом: **„Аустралијски хирург убијао косовске Србе да им помогао?!“** цитира речи др Јуришевића: **„Све је то по законима (мисли на убијање рањених Српских ратних заробљеника) Ја као члан комитета Међународног црвеног крста добро познајем закон“.**

Што наравно није тачно, ми смо већ демонстрирали у претходним наставцима да- **Све што је радио др Јуришевић представља грубе повреде домаћих и страних закона, као и тешке повреде Женевске конвенције.**

Уосталом овде др Јуришевић поново сам себи „скаче у стомак“ са контрадикторном изјавом другом медију (The Age- 9 октобар 2010), из интервјуа са др Јуришевићем: **Он не жали зато што је убијао на Косову, али признаје да је то било илегално-** речи др

Јуришевића: „Еутаназија није била легализована у тадашњој Југославији, дакле то је онда представљало кривично дело. То је аргумент који су користили многи Српски новинари. Називали су ме криминалцем зато што сам убио јадну албанску жену. Ја сам им одговорио- ‘Добро, ко је довео ту жену у такву позицију пре свега?’“

Из овог свађалачког тона, који је иначе типичан за др Јуришевића, се очигледно види да он и не покушава да негира своју легалну кривицу (по нашим законима), али да га то истовремено много не брине, малтене исмејавајући своје саговорнике који покрећу то питање!?

Колико ли је пацијената “помогао да умру” у његовој родној Аустралији (који му нису били по вољи, или су били “погрешне етничке припадности”) ?

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА...

Мислим да смо у претходним наставцима јасно указали на све аспекте кривичне и друге легалне одговорности др Крега Јуришевића за његова (зло)дела. Непосредно смо демонстрирали да је он подједнако кривично одговоран и по нашим кривичном законодавству, као и по аустралијском, и у оквиру Женевске конвенције.

Комплетирању ове својеврсне „медијске оптужнице“ је највише допринео сам др Јуришевић својим егоцентричним медијским наступима, и контрадикторним изјавама разним медијима...

Он је дословце признао да су његове главне активности у оквиру терористичке ОВК биле „рад са ОВК и Америчким специјалним снагама у борби против Српских снага“.

Он је такође у детаље описао убиство српске држављанке албанске националности, на територији тадашње суверене СР Југославије. Др Јуришевић је такође сам описао у својој књизи властита убиства Српских рањеника- ратних заробљеника.

Потом је описао бруталне ликвидације Српских ратних заробљеника од стране терориста ОВК, у његовом присуству, које је по речима др Јуришевића он одобравао- а није им се супротставио на шта га обавезивала Женевска конвенција.

Он је такође супротно Женевској конвенцији пришао једној зарађеној страни, и са оружјем у руци се борио против друге.

Др Јуришевић је такође, поред закона о еуатаназији, прекршио и друге аустралијске законе- као аустралијски држављанин пришао је страниој војној формацији у чијем саставу се борио, чиме је повредио аустралијски закон о држављанству!?

Али оно што је најважније за нас овде- др Јуришевић је према властитом признању као припадник илегалних и агресорских страних војних формација, на територији Србије (Косова и Метохије) учествовао у више стотина убистава припадника Војске Југославије, Територијалне одбране и Српских цивиланавођењем ваздушних НАТО напада на Српске и положаје ВЈ, у директним оружаним обрачунима као припадник Атлантског батаљона ОВК, као и погубљењу Српских ратних заробљеника.

Те наводе је он сам директно или индиректно потврдио у својој књизи,у безбројним интервјуима и на интернет форумима. Такође, те наводе потврђују и неки припадници терористичке ОВК и страни плаћеници- директно га доводећи у везу са нападом (и убиствима) на патролу ВЈ у рејону Кошаре...

Такође др Јуришевић је боравио на локацијама концентрационих логора где су држани отети Срби, не-албанци и нелојални Албанци, где је је по властитом сведочењу био сведок неких аномалија (у Кукешкој болници).

Такође смо овде показали да су у време његовог боравка у Кукешу и логорима Кахан, Паштрик и Хелшан- већ пристизали први киднаповани заробљеници терористичке ОВК, у оквиру операције илегалне трговине људским органима!

Као и да је Унмикова истрага непобитно утврдила форензичким методама ликвидацију најмање једног киднапованог мушкарца, у ОВК логору Кукеш почетком маја- у време када је у тој области увелико боравио др Јуришевић.

Такође смо указали на чињеницу да је др Јуришевић уведен у борбени састав терористичке ОВК посредством вишег команданта ОВК, извесног „доктора“ , са којим је др Јуришевић био близак. То се све дешавало у време када је у Северној Албанији била увелико организована логистика за будуће крађу људских органа, углавном из тела Српских заточеника- и када је

тамо било значајно присуство „лекара“, који се нису бавили пацијентима, већ заточеним Србима и другим киднапованим особама.

Данас сви знамо да је то било у оквиру једног од најмонструознијих злочина у модерној историји- касапљењу ратних заробљеника и консеквентној црној трансплантологији. Мислим да би ту др Јуришевић могао и морао да „одговори“ на многа питања....

Писац ових редова сматра- да би у том контексту Српско тужилаштво за ратне злочине морало да подигне оптужницу против др Јуришевића за ратне злочине и злочине противи хуманости, и да такође (независно од претходне оптужнице) изда налог за његово привођење као потенцијалног сведока „трговине органима“- и субсеквентно по оба основа захтева његову екстрадицију од Аустралијских власти.

Аустралијски државни органи су јасно показали да су по таквим питањима отворени за међудржавну сарадњу- конкретно на случају њиховог држављанина српског порекла Драгана Васиљевића, познатијег као „Капетан Драган“ (иначе такође резервног официра Аустралијске армије)- за кога су донели решење о екстрадицији Хрватској (по убрзаној процедури) и то за много „блажа дела“ од оних које је починио аустралијски хирург хрватског порекла др Крег Јуришевић.

Ја овде нисам имао намеру да се бавим легалним доказивањем кривице бившег терористе ОВК и страног плаћеника др Јуришевића, али сам имао намеру да иницирам такав поступак од стране Српских и иностраних правосудних органа, јер сматрам да за тако нешто има више него довољног основа.

Тако нешто са правом очекује и наша Српска јавност, и родбина многобројних припадника ВЈ и српских цивила, за које се др Јуришевић данас неометано „хвали“ како је заслужан за њихова убиства, или сакаћења- и ако то није сувише, он чак и профитира на том злочину продајом своје књиге „Крв на мојим рукама“ (где иронично, чак и у наслову књиге „признаје“ своју кривицу)!?

Наши правосудни органи треба да знају да је и нечињење „чињење“- и њихов евентуални пропуст да пред легални суд изведу ратног злочинца Крега Јуришевића, резултираће

Миодраг Новаковић

неминовно у њихово извођење пред суд јавности. А ја им тада не би био у кожи, јер наш народ је безброј пута доказао да уме дуго да памти неправду, чак и онда кад она код свих других падне у заборав...

СЛОВЕНАЧКИ НОВИНАРИ ДОКАЗАЛИ ЗАПАДНИ “ЗЛОЧИН ПРОТИВ МИРА” НА ТЕРИТОРИЈИ БИВШЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ!!!

ФБР, 5. април 2013.

Пише: Миодраг Новаковић

СКАНДАЛОЗНИ ДОКАЗИ: ЕВРОПА ПОДСТАКЛА КРВАВИ ГРАЂАНСКИ РАТ У БИВШОЈ ЈУГОСЛАВИЈИ!!!

Оригинално објављено:

15 новембар 2011, ФБР

Пре пар недеља у Љубљани је публикована друга књига из трилогије „У име државе“, двојице словеначких аутора. Позната новинарка из Копенхагена, Брижит Алфтер је објавила интересантну анализу те књиге на енглеском језику, на сајту ЕУ Обзервера- но пођимо редом...

Та књига је у ствари тешка оптужба, углавном против Западних сила, чланица ЕУ и НАТО пакта- које се у књизи документовано оптужују за потпиривање ратних сукоба и ратно профитерство остварено продајом оружја и муниције зарађеним странама бивше Југославије, углавном сецесионистима- док су са друге стране глумили миротворце и добронамерне посреднике.

Аутор Алфтер наводи да су одређене земље оствариле милионске профите (у америчким доларима) продајући оружје зарађеним странама, свесно кршећи ембарго УН-а и важеће међународне прописе. Она конкретно оптужује: Велику Британију, Немачку, Аустрију, Панаму, Бугарску, Пољску, Украјину, Румунију и Русију. Као центар логистичких операција за овај прљави посао наводи Беч у Аустрији, а као једну од главних „трансферних“ земаља Панаму...

Један део докумената који доказују ове криминалне радње је откривен у Словенији, кроз Словеначки Закон о слободи информисања, други део докумената је пронађен у једном броју горе наведених земаља, служећи се сличним законима о слободи информисања, као и кроз друге изворе...

У књизи се истиче да у свету постоји велика предрасуда према узроцима рата на Балкану и стварног узрока распада југословенске федерације, за које се неутемељено окривљују искључиво балканске нације- док с друге стране чврсти докази указују на то да су главни узрочник ратова на Балкану биле пре свега „неке“ европске земље!? Земље, које су према ауторки Алфтер несебично наоружавале зарађене стране, ради остваривања профита и властитих политичких циљева. У овим књигама(3) се не само наводе детаљи, већ и приказују оригинални документи, попут: лучких фактура, телеграфских порука, оригиналних рачуна и разних службених докумената, који у детаље описију канале којима су „путовали и новац и оружје...

Само у току 1991 и 1992, више од 12 великих бродова претоварених са шверцованим оружјем су искрцали своји смртоносни товар у словеначкој луци Копар, да би ти товари оружја били одмах упућени хрватској и муслиманској сепаратистичкој војсци у Хрватској и БиХ. Овим документима се доказује и учешће западних цивилних и војних обавештајних служби у тим „операцијама“. Такође има доказа да је у тај прљави посао била умешана италијанска, албанска и руска мафија...

Највише заслужни за откривање овог скандала, још неслућених размера који допире до самог врха евроатлантске елите, су словеначки новинари Матеј Шурц и Блаж Згага - који су на том задатку провели више од три године - истражујући и анализирајући хиљаде декласификованих службених докумената, до којих су дошли кроз Словеначки закон о слободи информисања... Са њима са сарађивали и новинари из шест разних земаља- у овој дефакто интернационалној новинарској истрази.

У овим књигама се наводе најситнији детаљи описа шверцерских канала и трансфера прљавог новца... Прва стратешки важна пошиљка наоружања је стигла у Словенију из Бугарске у јуну

1991, свега недељу дана након првих напада словеначких сепаратиста на јединице ЈНА у Словенији. Пошиљка је стигла бродом који је пловио под данском заставом. Садржај пошиљке је био следећи: 5 хиљада аутоматских пушака, милиони метака- али оно што је најважније: протуавионске и противоклопне ракете- у вредности од 7.8 милиона немачких марака! Пошиљку је из Бугарске отпремио један бугарски држављанин, али налог за пошиљку и осталу логистику је обезбедила једна аустријска компанија. Истовремено, скоро симултано са овом пошиљком једна енглеска компанија је послала Словенији модерне војне радио станице са „крипто заштитом“, у вредности од 5 милиона енглеских фунти!

Поред ове две компаније(аустријске и енглеске) на шверцерску балканску берзу смрти ступа и одређени грчки држављанин, власник фирме регистроване у Панами, са представништвом на бечком аеродрому, за кога ће ова истрага установити да је био један од главних илегалних снабдевача оружјем- само документи који су откривени у једној банци у Будимпешти су открили да је овај трговац смрти зарадио од илегалне продаје оружја Словенији, Хрватској и Муслиманској федерацији (БиХ) преко 80 милиона долара!

Ова књига нам такође открива учешће одређених пољских држављана, који су имали приступ бившим совјетским војним магацинима у тој земљи, из којих су упутили огромне транспорте оружја и муниције у разне луке на Јадрану, током оружаних сукоба 90-их година.

Вероватно највећа илегална пошиљка оружја и муниције, је упућена из једне украјинске луке, намењена хрватским сецесионистима. Декласификовани документи показују да су ту била у питању два брода који су стигли у Копарску луку у Словенији натоварени са 96 великих контејнера пуних оружја, у октобру и новембру 1992. Сав тај товар је пребачен на разне локације у Хрватској, друмовима у транспортним камионима. У књизи су презентовани купопродајни уговори за то оружје између илегалне хрватске владе и овог украјинског трговца смрти(највероватније саме украјинске владе, јер тешко је поверовати да је таква количина наоружања могла да се покрене из земље без знања владе), у вредности од 60 милиона долара- истовремено је извршена уплата за још 40 милиона долара

илегалног оружја- све укупно преко 100 милиона долара вредног наоружања из бивших совјетских војних магацина у Украјини!

Приликом последње поморске пошиљке од осам бродова, један брод је пресретнут од стране НАТО флоте, 1994 године. Брод је заплешен, а посада је изведена пред суд у италијанском граду Турину, али су сви ослобођени оптужбе. Ова скандалозна пресуда је изречена, упркос томе да су и тада постојали документи (објављени у овој књизи) који су доказали да је коловођа ове шверцерске групе продао словеначкој влади руске противоклопне и противавионске ракетне системе у вредности од 33,3 милиона долара (током 1991 и 1992). Чак је нудио словенцима тада врло модерне против-ваздушне системе СА-8 Гецко, у јануару 1992, али су штедљиви словенци отказали тај „дил“.

У Словенији је излазак ове књиге већ изазвао праву политичку буру, и прозивке у државном врху, јер се у књизи документује црно на бело учешће словеначког политичког естаблишмента у свим овим прљавим радњама. Несумњиво је да ће сада пасти и „неке главе“- поред Јанеза Јанше, спомињу се и нека друга звучна имена.

Шта ће се десити, и да ли ће се ишта десити у неким водећим земљама Евроуније и НАТО пакта, чије је учешће овде такође недвосмислено доказано остаје нам да видимо. Што се тиче нашег корумпираног и издајничког Српског „политичког естаблишмента“ изгледа да су им такви- евроатлантски, криминални и морални девијанти - и даље узор...

ЦИА ИЗВЕШТАЈ ИЗ 1995: ХРВАТСКИ ДРЖАВНИ ВРХ ЈЕ ЗНАО ЗА МЕРЧЕПОВЕ ЗЛОЧИНЕ

Пише: Миодраг Новаковић
(оригинални датум овог текста: 9 мај 2011)

24 октобар 2012, СРБски ФБРепортер

МЕРЧЕП, ОРГАНИЗАТОР РАТНИХ ЗЛОЧИНА ПРОТИВ СРПСКОГ СТАНОВНИШТВА

Пре пар месеци је у Хрватској ухапшен један од водећих хрватских „бранитеља“, чија је специјалност била убијање беспомоћних „српских агресора“- стараца, жена и деце. Његово име је Томислав Мерчеп, по струци грађевински инжињер- по избору ратни злочинац и усташки „кољач“, родом из Борова села.

Последња је вест (октобар 2012), да му је загребачки „Жупанијски суд“ продужио притвор за месец дана. Иронично, њему се суди „само“ за 43 убиства српских цивила. Чак је својевремено потпуно ослобођен (због „процедуралних грешки“) оптужбе за зверско убиство загребачке српске породице Зец, укључујући и њихову малолетну ћеркицу- злочин који су његови потчињени у потпуности признали!? Познавајући све те чињенице, и доказани „расистички патерн“ хрватске државе према србима, која је отворено поносна на своју геноцидну прошлост- ни у овом случају не треба да очекујемо правду од „оних“ који су највише „профитирали“ из једног од највећих и најсвирепијих геноцида прошлог столећа...

Мерчеп ће бити упамћен као један од најсуровијих хрватских усташа, који је волио да се јавно хвали својим злочинима. Такво хвалисање му у Хрватској није „дошло главе“, већ супротно омогућило убрзано напредовање, те је као такав, окрвављен невином српском крвљу напредовао до представника у Хрватском

сабору и до високих функција у хрватском министарству унутрашњих послова.

Нас овде не треба да чуди саучешниство његово матичне државе, накарадне геноцидне творевине, али забрињавајуће је то да најситнији детаљи његових, слободно се може рећи, масовних психопатских злочина- долазе не из архива просперитетног кандидата за ЕУ чланство, младе хрватске „демократије“, на чијој „јевропејској саксесији“ раде два највећа хрватска домољуба: председници Тадић и Јосиповић;

Нас треба (или можда не треба) да чуди да ти подаци долазе управо из архива америчке ЦИА-е, датирани још давне 1995. **ЦИА је 19-ог Октобра 1995 објавила детаљан извештај, под ознаком „строге тајне“, шифрован као „ЦИА-ЕУР, 95-40224, и под звучним насловом: „Хрватска: Улога Томислав Мерчепа у масакрима над Србима“.**

Тај извештај је декласификован у Марту 2004, и доступан је на сајту ЦИА, линк: <http://www.foia.cia.gov/docs/DOC0001063835/DOC0001063835.pdf>

Овде се одмах поставља питање дуплих стандарда америчке владе, која је очигледно детаљно документовала хрватске ратне, и злочине против хуманости, још у току „сукоба“ на територији бивше административне републике Хрватске- Зашто је те злочине прикривала и заташкавала, истовремено оптужујући Србију, за често непостојеће злочине, и вршећи монструозне притиске и уцене против наше нације? Наравно зарад остваривања својих, очигледно анти-српских, регионалних политичких, економских и војних циљева.

Такође се поставља питање- како то да ти подаци нису били познати нашој влади? Јер ако сам ја као аматер-истраживач дошао до њих релативно лако, онда би „српски“ режим са професионалним ресурсима, и неограниченом љубављу и поверењу према својим америчким господарима, требао да има много ефикаснији и потпунији увид у ова кључна документа- не само за разоткривање и „разумевање“ хрватских злочина, већ и ради примене принципијелне и реципрочне српске државне политике према Хрватској.

На пример- уместо што је Тадић шетао Хрватском, „држећи се за руке“ са својим „побратимом“ Јосиповићем, и клањао се „четничким жртвама“, требао је да на основу информација из овог и других кредибилних докумената, захтева да се све означене локације усташких злочина из овог последњег „домовинског рата“ истраже, невине српске жртве идентификују и достојно покопају. Наравно, и да се и многобројни други хрватски ратни злочинци који су и даље на слободи, заједно са „славонским касапином“ Мерчепом изведу пред лице правде.

Овај докуменат нам презентује податке о српским жртвама, локацијама извршења злочина и масовних гробница, датумима извршења и податке о извршиоцима тих злодела.

Све је то мање више добро документовано и у српских државним архивама, као и архивама разних српских невладиних институција, али ЦИА документ презентован овде има посебну тежину јер долази из државне архиве, „највеће демократије на свету“ (и за сада највеће суперсиле), у чије „добре намере“ и веродостојност својих државних архива, бар наше „про-српско“ руководство, безгранично верује.

„ЧОВЕК“- КОГА СЕ ПЛАШИЛА И ХРВАТСКА ВЛАДА

Но кренимо редом...

У заглављу документа стоји дословце:

„Хрватски парламентарцац и бивши паравојни командант Томислав Мерчеп се јавно сматра- чаки и у оквиру Хрватске владе- као директно одговоран за озбиљне злоупотребе људских права и других илегалних аката почињених у току хрватског сепаратистичког рата 1991. Од 1991, безбројне оптужбе о масакрима над Србима почињеним од стране Мерчепа и његових подчињених су се појавиле у јавности. Неке од тих оптужби су потврђене од стране међународних институција и преживелих сведока. Без обзира на то, Хрватска влада уплашена великом подршком коју Мерчеп ужива од стране десничарских политичких лидера и својих бивших „сабораца“, је до сада одбијала да истражи те оптужбе, или да бар смањи Мерчепов политички утицај.“

Оно што је важно, а што хрватски званичници и данас негирају, јесте податак из документа који директно оптужују Мерчепа, да је 1991- када је у функцији локалног лидера ХДЗ-а основао паравојну усташку бригаду јачине 2000 људи, да је у функцији команданта одбране Вуковара- починио или наредио безбројне масакре, укључујући мучења, убиства и „нестанак“ више хиљада Срба у пределу Вуковара, Пакрачке пољане, Госпића и Загреба.“

Њему су овом документу приписују и „обични“ злочини ратног профитерства и илегалне трговине оружја.

Када је био директно конфронтиран у вези тих ратних злочина, на пример од стране немачких медија у вези убиства 19 српских цивила у Пакрацу, он их није негирао, већ је одговарао цинично **„Шта је то- 19 Срба, у односу на „оно“ што је учињено хрватима?“**

По питању мањинских права у Хрватској, а у контексту одбијања книнских Срба да признају суверенитет геноцидне хрватске државе, Мерчеп је упутио следећу претњу: **„Ја ћу лично командовати „ослобођењем“ Книна, и тако ћу га уништити да тамо неће остати ни камен на камену!“**

МЕРЧЕПОВА ПОЉА СМРТИ

Према овом документу, најраспрострањенији ратни злочини према Србима, под Мерчеповом командом ХОС-а (хрватских оружаних снага), посебно његове јединице у оквиру „109 Тигровског батаљона“ су почињени на локалитету Пакрачке пољане, Госпића, Вуковара и Загреба, у периоду од 9-ог Септембра 1991 до 29-ог Марта 1992.

МЕРЧЕП ДРЖАО ЗАТОЧЕНЕ СРБЕ У СВОЈОЈ КУЋИ ДА БИ СЕ НА ЊИМА ЛИЧНО ИЖИВЉАВАО

ЦИА оптужује Мерчепа за етничко чишћење 75,000 Срба, само са локације Пакрачке пољане, за мучења, масовне ликвидације и појединачна убиства, најмање 3,000 Срба са те локације. У документу се наводи и да су Мерчепове трупе спалиле преко 180 српских села на том локалитету.

Хелсинки Воч и УН потврђују те налазе у потпуности и наводе појединачне примере мучења и убијања српских цивила и разоружаних српских бораца.

Само хрватско министарство унутрашњих послова, је у време тих злочина документовало „стрељање“ 20 српских цивила од стране Мерчепове јединице.

УН цивилна полиција у Западном сектору је пријавила постојање „приватних затвора“ Мерчепових усташа, на стадиону у Пакрачкој Пољани, усташкој војној бази у Бјеловару, чак и у самој Мерчеповој кући.

Откривене су многе масовне гробнице, али према овом извештају ЦИА, хрватске власти су спречавале екипе УН да истраже те локације- да би под окриљем мрака откопавале лешеве и закопавали их на другим тајним локацијама- ту се наводе три локације у близини железничке станице Пакрац; Са две локације су српске жртве ископане и сакривене, а на гробнице засађена шумска стабла, да би се омела истрага- на трећој где су према овом извештају тела преко 1,700 Срба, хрватске власти и даље спречавају приступ међународним истражним органима.

На том локалитету је откривено такође још девет масовних гробница са српским жртвама, чијим сенима се наравно нису поклонила „браћа по матери“ Тадић и Јосиповић.

Цивилна полиција УН-а је такође документовала масакр преко 800 Срба, у Мариновом селу код Уљаника, чија тела су сахрањена у масовној гробници између Пакрачке Пољане и Мариновог села.

У извештају се процењује да постоји најмање 20 масовних гробница на локалитету Пакраца, са телима преко 2,500 српских цивила.

ПОБИЈЕНЕ СРПСКЕ СТАРЦЕ МЕРЧЕП ОПИСИВАО КАО „СНАЈПЕРИСТЕ“

На територији Госпића су Мерчеп и његови усташе починили такође масовне злочине према Србима, практично их елиминисући са тог локалитета. Амерички извори наводе да је само 11 српских села комплетно уништено у периоду од два дана, између 9-11 Септембра 1991.

Овде се наводи да је у једном дану- 16-ог Окотбра 1991, 150 Срба „ухапшено“ од стране Мерчепових трупа да би нестали „без трага и гласа“, од којих је откривено свега 24 тела. **Немачка штампа је након тог злочина забележила морбидно Мерчепово хвалисање- да су убили 150 „српских снајпериста“.**

У то време је на српском православном гробљу, поред тела 24 српска цивила, откривено и тело хрватског тужиоца из Госпића, који се супротствљао усташким злочинима Томислава Мерчепа.

Сама америчка амбасада у Загребу је 1994 известила надлежне у Вашингтону у поверљивој депеши, да хрватско министарство унутрашњих послова располаже са детаљним доказима Мерчепових злочина.

ЦИА: У ВУКОВАРУ МЕРЧЕПОВИ УСТАШЕ КЛАЛИ СРПСКУ НЕЈАЧ

О Вуковару се у овом документу не износи исувише података, али и они наведени су веома упечатљиво и снажно сведочанство бестијалности злочина Мерчепа и његових усташа.

Американци наводе да је на локалитету Вуковара откривено неколико масовних гробница (према документима УН-а) са побијеним српским цивилима- укључујући тела пет српских детета млађих од пет година, чији су вратови били пререзани камом.

ЦИА такође наводи да је чак и хрватски државни званичник из Вуковара, згранут тим злочинима, слао поверљива писма Туђману, оптужујући Мерчепа за масакре над Србима.

ИЗА МАСКЕ ХРВАТског НАЦИОНАЛИСТЕ МЕРЧЕПА- „ОБИЧАН“ РАЗБОЈНИК И ЛОПОВ

ЦИА у наставку документа наводи друге углавном појединачне злочине, од којих је најпознатији убиство и пљачка угледне **српске породице Зец** из Загреба. Овде се наводи да је Мерчеп иза политичког мотива, који је демонстриран у претећем писму породици Зец од стране Мерчеповог ХОС-а, сакривао стварни мотив- морбидно иживљавање и пљачку те угледне српске породице, чији је глава Михајло, успут био члан хрватског ХДЗ-а.

То убиство је послало снажну поруку малобројним, „модерној кроацији“ лојалним Србима, да нико неће бити поштеђен.

Такође сазнајемо да је у то време, у зиму 1991 киднапован и убијен заједно са 9 осталих Срба, угледни Србин **Милош Ивошевић**, у то време су Мерчепови усташе отели и убили још једног угледног Србина **Стевана Брајовића**.

Амерички ЦИА аналитичар посебно наглашава отмицу и убиство хрватице **Ине Зоричић- Нуић**, лидера ХДС-а, и то из „политичких“ разлога.

Оно чега се грозе и ови амерички обавештајни аналитичари, јесте саучешниство и прикривање тих усташких злочина од стране хрватске владе, које се по њима огледа у следећем:

-У случају убиства породице Зец, хрватски правосудни органи су се послужили „техничком грешком“ да би ослободили Мерчепове усташе који су починили ово гнусно дело.

-Овде се такође наглашава случај из Јанура 1992, када су хрватске власти уклониле Госпићког шефа полиције Ивана Векића који је истраживао „нестанак“ Срба у време дивљања Мерчепових усташа.

-Као пример хрватског државног лицемерја ЦИА аналитичар наводи аферу из Децембра 1993, када су неки поверљиви документи о Мерчеповим злочинима осванули у локалној штампи. Уместо да истражује Мерчепове злочине, хрватска влада је кренула у хајку на лица која су омогућила да ови документи буду доступни јавности.

ДВОЛИЧНОСТ ХРВАТСКЕ ВЛАДЕ У РАСВЕТЉАВАЊУ ЗЛОЧИНА ПРЕМА СРБИМА

У закључку амерички обавештајни аналитичар наглашава дволичност хрватске владе по питању рашчишћавања властите мрачне прошлости, и сумња у искреност Загреба да се суочи са својом прошлошћу и расветли сва злодела према Српском народу, почињена у овим задњим ратовима на територији Хрватске, и Босне и Херцеговине.

На крају бих искориситио ову прилику да поново јавно прозовем нашег „про-српског“ председника, да сваки пут пре него што

осети потребу да се „интимизира“ са својом „хрватском полубраћом“, испољи бар минимум критичног мишљења, сличном овом- какво су у овде наведеном документу, прилично убедљиво демонстрирали његови амерички ментори.

Тиме ће почети да примерено штити достојанство нације чији је за сада само „декларативни“ председник, а и спречити даље срозавање личног достојанства од кога, бар код већинске српске јавности, није преостало много...

„СОФА“: ДОКУМЕНТОВАНА ВЕЛЕИЗДАЈА СРПСКОГ РЕЖИМА

Пише: Миодраг Новаковић
15. јун 2011, ФБР

ТАДИЋ ПОТПИСАО “КАПИТУЛАЦИЈУ” 2006, И ТИМЕ ДЕ-ФАКТО ЛЕГАЛИЗОВАО НАТО ОКУПАЦИЈУ СРБИЈЕ!

УВОД

...Ако и овај истинити политички хорор сценарио који произилази из наслова овог чланка није довољан, онда треба нагласити да је тај чин легализован у Народној Скупштини Србије 2009, од стране скупштинске већине, чиме је она озаконила рушење уставног поретка Србије- и то у форми овог Закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе САД о заштити статуса и приступу и коришћењу војне инфраструктуре у Републици Србији. Све је то лепо заведено 29 маја 2009 у Службеном гласнику РС под ознаком 42-09.

У овом документу, који само на први поглед изгледа као један од многобројних формалних споразума Владе Србије и других страних земаља, кључна реч, овог политичког и државног „самоубиства“ Србије, је садржана у самом наслову документа: „о заштити статуса...“ Јер тај „статус“, америчке агресоре (читај НАТО), у пракси озаконјује у статусу окупатора, док Тадић без знања, и противно вољи већинског српског народа, озаконјује у Србији статус потпуне и безусловне капитулације, и то „без иједног испаљеног метка“.

Тадић све то ради одмах по доласку на власт у Србији, док се још није ни осушило мастило на хартији његове свечане председничке заклетве – у којој каже да ће штитити уставни поредак, територијални интегритет и војну неутралност државе

Србије. Сви смо ми задњих година били неми сведоци „начина“ на који је он чувао те наше свете уставне тековине. Сада, овај документ који је већ дуже у циркулацији али „испод радара“ и непознат широј српској јавности, представља крунски и веома материјализован доказ Тадићеве велеиздаје Српских националних интереса!

Иако сам ја писао доста на тему горњег, сада већ капитулантског Тадићевог режима, и могао бих овде да још доста „разглабам“, и наводим безбројне документе и друге форме сведочанстава, који би само учврстили теорију тог осведоченог Тадићевог велеиздајничког патерна- одлучио сам се да ипак упутим потенцијално заинтересоване читаоце да моје текстове који се надовезују на горњу тему, сами прегледају на ауторовом блогу: **Error! Hyperlink reference not valid.**, референца се налази у средњем стубцу насловне стране под садржајем блога. А сада ћемо прећи на анализу овог криминалног документа...

АНАЛИЗА ТАДИЋЕВОГ ЗАКОНА, КОЈИМ СЕ НАТО ОЗАКОЊУЈЕ КАО ОКУПАТОР...

Члан 1. Овај члан јасно упућује на то да се „припадници оружаних снага САД, цивилно особље Министарства одбране и сва имовина, опрема и средства Оружаних снага САД“- већ налазе на територији Србији!?

Како ћете касније сазнати, овај закон даје пун дипломатски имунитет окупатору, и забрањује српској држави и грађанима Србије да туже окупаторске америчке НАТО војнике, за било која кривична и прекршајна дела, укључујући најтежа попут: убистава и силовања... У овом члану се јасно наводи да одредбе тог закона о имунитету, важе не само за америчко војно особље, већ и за све њихове иностране „партнере“, укључујући запослене из суседних антисрпских, квазидржавних ентитета.

Овај члан такође дефинише надлежне органе за спровођење америчке НАТО окупације Србије: Министарство одбране Србије на челу са Шутановцем и америчко Министарство одбране.

Члан 2. Овај члан је кратак, али јасно указује да поред такозваног Програма међудржавног партнерства (читај окупације), овај „закон“ отвара сиву зону у форми „других активности“ НАТО

окупатора, које се овде не дефинишу, и самим тим дозвољавају НАТО окупаторима да раде некажњено и неконтролисано шта год хоће у нашој отаџбини. Такође овде се наводи веома понижавајућа и економски, по Србију, поражавајућа клаузула- да се окупаторима даје (бесплатно) право, следи цитат: „ на превоз, магацине и објекте за обуку“.

Приступ и коришћење ових објеката биће омогућени без икакве накнаде.“ Дакле не само да амерички окупатори имају право да вршљају војним возилима, ваздухопловима и речним пловилима по Србији, и да користе како им се „ћефне“ наше касарне, магацине и полигоне- него ће то радити на штету и грбачу, овог већ опљачканог до голе коже, народа- апсолутно без икакве накнаде!?

Члан 4. „Наш“ председник Тадић је дозволио америчким НАТО окупаторима да улазе, излазе и вршљају по нашој отаџбини, само са личним америчким документима и обичним путним налозима.

Овај члан наглашава да амерички НАТО окупатори имају право да се крећу слободно по Србији без икаквих рестрикција. Скандалозно!? Од наших обичних српских грађана са двојним држављанством, се захтева да се уредно пријаве полицији одмах по доласку у отаџбину- док се овим окупаторима што су нам унаказили отаџбину 1999, не само дозвољава да вршљају како хоће, већ се нашим органима забрањује и било каква контрола над њима.

Потом се нашим државним органима наређује да морају да прихвате америчке возачке дозволе, или чак уверења издата од америчких каубојских општина да амерички окупатори „знају да возе“, и ако ту није било доста националног понижења- нашим органима се забрањује да америчким НАТО окупаторима наплате било какве возачке и аутомобилске таксе и порезе. Дакле од Србије праве проститутку којој наређују да се подаје џабе!

Члан 5. Јесте кратак, али катастрофалан за наш национални суверенитет, и има потенцијал за веома тешке импликације по нашу колективну и личну безбедност у властитој земљи. Овим чланом се америчком особљу, дакле не само америчким НАТО оружаним снагама, већ свом америчком особљу, укључујући „партнере“ и њихово особље (врло вероватно из околних антисрпских ентитета) даје потпун дипломатски имунитет, како

то овај члан овде дословце наводи: „у складу са Бечком конвенцијом о дипломатским односима...“

Другим речима, ово значи, да када ови Тадићеви пријатељи, убију неког, силују нечије дете, или згазе нечију мајку на пешачком прелазу, наша полиција неће смети нити да их саслуша, а камоли да их ухапси. Наравно у таквим случајевима никада неће ни доћи до судског поступка пред нашим судовима! Истовремено, на другој страни наш однарођени режим нема никаквих проблема са против-уставним хапшењима и испоручивањима нелегалном хашком суду не само обичних српских грађана, већ и доказаних националних хероја попут Радована Караџића и Ратка Младића, да не спомињемо срамну испоруку комплетног бившег српског државног врха!?

Члан 6. Јесте такође кратак као и претходни, али истоветно „убитачан“. Њиме се америчким НАТО окупаторима даје право да вршљају по Србији у униформама војске САД, и да са собом носе оружје без икаквих рестрикција. И да понижење буде потпуно, у овом члану се наређује српским државним органима да пруже додатну безбедност и помоћ америчким НАТО окупаторима.

Шта то у пракси значи? Ако се рецимо, неки грађанин, или група грађана одлуче (хипотетички) да се наоружаном НАТО окупатору супроставе оружјем на територији Србије, што би уосталом било њихово уставно право и обавеза (нарочито у ситуацији када то сама држава не чини), дакле у таквом хипотетичком случају, овај Тадићев закон „наређује“ нашим полицијским и војним органима, да оружаном заштите НАТО окупаторе – другим речима да им помогну, ако треба, и у физичкој ликвидацији, ових (хипотетичких) наоружаних патриота. Опет другим речима, овај члан озаконљује потенцијална убиства српских грађана, не само од стране окупатора, већ и „наших“ српских државних органа!?

Члан 7. Овај члан наноси додатно понижење, нашој већ економски пониженој и унакаженој држави. Дакле овде се јасно каже да су амерички НАТО окупатори ослобођени плаћања свих пореза и дажбина које су важеће по српским законима (очигледно нису важеће за Тадићеве окупаторске пријатеље).

Али оно што је најопасније по наш национални интерес у овом члану, јесте да се америчким НАТО окупаторима овде даје зелено светло да могу да увозе и извозе из Србије, сва могућа средства,

опрему, укључујући борбена средства, попут наоружања, муниције, бојних отрова и оружја за масовно уништење...

Иако то све није појединачно именовано у овом члану, узимајући обзир да члан не поставља никакве рестрикције на увоз и извоз борбених средстава и технологије- такав закључак се логично намеће.

Такође веома опасан елемент овог члана јесте садржан у одредби да се српским државним органима забрањује било каква инспекција, царина или контрола „средстава и технологија“, које ови амерички окупатори, уз Тадићев благослов, имају право да унесу у Србију, ваздушним, речним или копненим путем. По мени потенцијално најстрашнији сценарио, те одредбе је у томе, што ови окупатори овом одредбом добијају одрешене руке да опљачкају и извезу наше национално благо, па чак и некажњено киднапују наше грађане, потпуно неометано од српских државних органа, којима је управо посао да тако нешто спрече...

Овај члан такође дозвољава неограничену употребу свих српских аеродрома, речних лука, и то потпуно бесплатно, уз изричиту забрану наплаћивања такси и дажбина. Америчким НАТО окупаторима не само да се дозвољава неограничени прелет ратном авијацијом кроз српски ваздушни простор, већ се од наших органа захтева да им за то пруже асистенцију у навигацији и коришћењу терминала и аеродрома- наравно све бесплатно. Истовремено се нашим државним органима изричито забрањује да обављају било какву инспекцију над „ваздухопловима, возилима и пловилима САД“!? Да ли се такве окупационе одредбе примењују било другде у свету, према било којој слободној и независној нацији? По мени, ово је најцрњи окупациони сценарио, који је, да зло буде горе, озаконила управо наша издајничка влада и такозвана „народна скупштина“!

Члан 8. Дефинише даљу примену овог „окупационог споразума“ у погледу других партнера америчког НАТО окупатора- и наглашава да у том погледу не постоје никаква ограничења за САД. Окупатору се дозвољава да све протоколе „употребе“ партнера и контрактора, као и релевантних материјала и опреме, спроводи искључиво по свом ћефу и „у складу са законима и прописима САД.“

Овде се опет наглашава да сва добра и услуге које користе окупатори не подлежу било каквим царинским санкцијама, порезима или дажбинама државе Србије. Ако и све ово није било довољно- окупатору се у наставку овог члана дају одрешене руке да по Србији гради властите објекте, и ту сврху доводи „иностране контракорере“, који се такође стављају изнад свих српских закона, и тек евентуално подлежу законима САД.

Можете ли да замислите тај сценарио да по Србији вршљају у форми “војних контрактора” САД, хрватске, шиптарске или бошњачке фирме, и да још буду стављене „изнад српских закона“.

Дакле, не само да је америчка оружана окупаторска НАТО сила, изузета од свих дажбина, царина, инспекција и рестрикција у увозу и извозу „добара“ и опреме, већ се то у овом члану примењује на „партнере“. Такође „партнери“ имају право да вршљају по Србији без пасоша, и да користе властите возачке дозволе и друга локална документа из матичних земаља. Ово би требало да буде веома забрињавајуће за све нас, ако нам је позната чињеница, да је у друге земље (за разлику од Србије, где је окупација прикривена) под отвореном америчком окупацијом, управо под маском „партнера“ увожена ЦИА агентура и војни котрактори- „пси рата“...

Члан 9. Ако се неко надао, да како идемо даље, нашег националног понижења ће бити мање, онда се грдно преварио. Девети члан, дефакто наређује Српској страни да се одрекне свих права на накнаду „у вези са штетом, губитком или уништењем имовине од друге Стране (НАТО окупатора), или услед повреде или смрти особља једне од Страна (овде није тешко закључити да се од законских санкција изузима само окупатор) насталих приликом обављања службених дужности у складу са овим споразумом.“ Овде се појављује још једна „црна рупа“ у овом споразуму- наиме нигде се не наводи које су то тачно „службене дужности“ америчког НАТО окупатора, које овај спроводи у „независној и слободној“ држави Србији!?

У наставку се, готово цинично, српском законодавству одузима надлежност над властитом територијом, уз образложење да је за евентуалну накнаду за материјалне или људске губитке, и могуће субсеквентне захтеве „трећих лица“ за накнаду, искључиво надлежно законодавство САД. Напомена- овде се искључиво

говори о материјалној одговорности. Како смо претходно показали и доказали, амерички НАТО окупатори и њихови партнери и контрактори су изузети од било какве кривичне или прекршајне одговорности за почињена (не)дела на територији Србије.

Члан 10. Понижењима нема краја. Овај члан децидирано наводи да амерички НАТО окупатори и њихови „партнери“ имају право да користе воду, струју и друге комуналије под истоветним условима који важе за Војску Србије. Другим речима, пошто су горе поменути трошкови наше војске субвенционирани од стране државе, овим чланом се дакле, наша, већ економски и финансијски опустошена држава, обавезује да субвенционира и горње трошкове америчких НАТО окупатора!?

У наставку се Србија обавезује да америчким НАТО окупаторима бесплатно уступи и државне радио фреквенције. На овај начин „наша“ држава не само да уступа бесплатно државне радио фреквенције, већ и тим чињењем омогућава америчким НАТО окупаторима да неометано пришлушкују, и када нађу за сходно онеспособе наше комуникације, својом супериорном технологијом!

Члан 13. Овај члан је веома произвољан, и практично даје „супериорност“ овом споразумом над свим другим сличним споразумима у будућности. Другим речима- ако на пример Србија одлучи да ступи у сличан „споразум“ са братском Русијом- овај „окупаторски споразум“ то изричито забрањује!?

Члан 14. Практично обезбеђује бесмртност овог окупаторског споразума, јер изричито каже да ће након истека периода од годину дана, уколико се исти не откаже дипломатским путем, наставити да се примењује аутоматски...

ЗАКЉУЧАК

Морам да признам, да сам се у тумачењу овог документа, као и много пута пре приликом анализа политичких докумената, и овде користио својом „способношћу“ читања између редова, те сам на тај начин и овом приликом покушао да презентујем читаоцима све могуће сценарије, који могу да произађу из овог, очигледно

озакоњеног америчког (НАТО) окупаторског статуса, уз веле-издајнички благослов „нашег“ председника Тадића.

Наравно, да се ова тиха америчка НАТО окупација одвија у Србији, још од капитулантског петооктобарског преврата пре више од једне деценије, и да је не само издајничком српском режиму, већ и НАТО окупатору јасно веома негативно расположење српског народа према НАТО-у- те су из истог разлога сво време те „тихе окупације“ одржавали низак профил... Али ето из овог документа сазнајемо црно на бело да је НАТО окупатор сво време био међу нама.

Овде је веома важно истаћи да је Тадић својим потписом на овај издајнички споразум прихватио у пракси „Рамбује ултиматум“ из 1999 који је Милошевић оправдано одбио, и који је био тако састављен да га ниједна суверена држава не би прихватила- и условљавао је физичку окупацију Србије од стране америчких (НАТО) трупа, коју је како овде видимо Тадић „аминовао“ 7 година касније...

Оно што нису успели да постигну бомбардовањем Србије 1999, као и све оно што је Милошевићев режим спречио „Кумановским споразумом „и сабсеквентном резолуцијом 1244 УН-а, у пракси је поништио Тадићев капитулантски режим. Иако је сва досадашња издаја Тадићевог режима добро документована и позната јавности, овај документ („окупаторски споразум“) је веома опипљив и недвосмислени доказ тога.

Његово обелодањивање у јавности, би по мени требало да иницира дипломатско поништавање такве озакоњене окупације и капитулације Србије (горњег инкриминисаног споразума), опозив председника Тадића, а потом и санкционисање свих других који су учествовали у овој (добро документованој) продаји националних интереса Србије, укључујући и све народне посланике, који су изгласали тај акт!

За све „неверне томе“ који и даље цокћу и врте главом, у наставку овог текста је оригиналан транскрипт тог „капитулацијског споразума“. Прочитајте га сами, и потом изведите властите закључке. Завршићу овај текст са, у данашње време веома актуелним, цитатом А. Шантића: „Волови јарам трпе а не људи – Бог је слободу дао за човјека!“... Људи ли смо, ил смо волови, браћо Срби?

ТРАНСКРИПТ „ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ СЈЕДИЊЕНИХ АМЕРИЧКИХ ДРЖАВА О ЗАШТИТИ СТАТУСА И ПРИСТУПУ И КОРИШЋЕЊУ ВОЈНЕ ИНФРАСТРУКТУРЕ У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ“:

Члан 1.

Потврђује се Споразум између Владе Републике Србије и Владе Сједињених Америчких Држава о заштити статуса и приступу и коришћењу војне инфраструктуре у Републици Србији, који је потписан у Вашингтону, 7. септембра 2006. године, у оригиналу на српском и енглеском језику.

Члан 2.

Текст Споразума у оригиналу на српском језику гласи: СПОРАЗУМ ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ и Владе Сједињених Америчких Држава о заштити статуса и приступу и коришћењу војне инфраструктуре у Републици Србији

Влада Републике Србије (у даљем тексту: Србија) и Влада Сједињених Америчких Држава (у даљем тексту: Сједињене Државе), у даљем тексту под заједничким називом: Стране, у жељи да закључе споразум о унапређењу сарадње у области одбране између Србије и Сједињених Држава, потврђујући да је ова сарадња заснована на потпуном поштовању суверенитета Страна и Повеље Уједињених нација, имајући у виду жељу Страна да поделе одговорност за подршку оним снагама Сједињених Држава које би могле да бораве у Републици Србији, у складу са овом сарадњом, и имајући у виду потребу за унапређењем заједничке безбедности, доприносом међународном миру и изградњом ближе сарадње, сагласиле су се о следећем:

Члан 1.

Дефиниције

1. Оружане снаге Сједињених Држава – ентитет кога чине припадници оружаних снага, цивилно особље Министарства одбране и сва имовина, опрема и средства Оружаних снага Сједињених Држава који се налазе у Републици Србији.
2. Особље Сједињених Држава – припадници Оружаних снага Сједињених Држава и цивилно особље Министарства одбране Сједињених Држава који би могли да привремено бораве у Републици Србији у складу са активностима које произилазе из овог споразума.
3. Партнери Сједињених Држава – компаније и фирме које нису регистроване у Републици Србији и њихови запослени који нису држављани Републике Србије, а који би на основу уговора са Министарством одбране Сједињених Држава могли привремено да бораве у Републици Србији у складу са активностима које произилазе из овог споразума.
4. Надлежни органи: за Србију: Министарство одбране Србије; за Сједињене Државе: Министарство одбране Сједињених Држава.

Члан 2.

Циљеви Споразума Србија ће омогућити Сједињеним Државама приступ и коришћење оних објеката, који би могли бити потребни за спровођење Програма међудржавног партнерства и других активности о којима Стране постигну сагласност, укључујући, али не ограничавајући се на превоз, магацине и објекте за обуку. Приступ и коришћење ових објеката биће омогућени без накнаде.

Члан 3.

Поштовање закона Особље Сједињених Држава се обавезује да поштује законе, прописе и обичаје Републике Србије, као и да се не меша у унутрашње ствари Републике Србије.

Члан 4.

Улазак, излазак, кретање и возачке дозволе

1. Особље Сједињених Држава може да улази у и да напушта Републику Србију са личним документима издатим од

Сједињених Држава и путним налозима за колективна и појединачна путовања.

2. У циљу спровођења овог споразума, особље Сједињених Држава има право на слободу кретања у Републици Србији.

3. Органи Републике Србије ће прихватити као пуноважне, без полагања возачког испита или обавезе плаћања такси, возачке дозволе или уверења за управљање возилима које су особљу Сједињених Држава издали одговарајући органи Сједињених Држава.

Члан 5.

Статус особља Сједињених Држава Статус особља Сједињених Држава биће еквивалентан статусу административног и техничког особља Амбасаде Сједињених Држава у складу са Бечком конвенцијом о дипломатским односима од 18. априла 1961. године.

Члан 6.

Ношење оружја и униформе Особље Сједињених Држава овлашћено је да носи униформу за време обављања службених дужности у вези са активностима у складу са овим споразумом и да носи оружје док је на дужности уколико је на то овлашћено сопственим наредбама. Стране ће сарађивати у предузимању неопходних мера ради пружања безбедности особљу Сједињених Држава и имовини у Републици Србији.

Члан 7.

Порези, царине и таксе

1. Оружане снаге Сједињених Држава и особље Сједињених Држава ослобођено је од плаћања пореза и других сличних дажбина које се примењују у Републици Србији. Оружане снаге Сједињених Држава и особље Сједињених Држава могу да увозе, извозе и користе у Републици Србији личну имовину, опрему, залихе, материјале, технологије, спроводе обуку и пружају услуге ради извршавања овог споразума. Такав увоз, извоз и коришћење биће изузети од поступака инспекције, дозвола, других ограничења, плаћања царина, пореза и других дажбина које се примењују у Републици Србији.

2. Пловила и ваздухоплови који су у власништву или којима управљају или служе искључиво за потребе Оружаних снага Сједињених Држава биће ослобођени плаћања аеродромских и лучких такси, такси за паркирање, накнада за лучку пилотажу и услуге лучких реморкера и других сличних такси у објектима који су у власништву и којима управља Република Србија. Ваздухоплови који су у власништву или којима управљају или служе искључиво за потребе Оружаних снага Сједињених Држава не подлежу плаћању такси за навигацију, прелет, коришћење терминала или сличних такси када су у Републици Србији. Оружане снаге Сједињених Држава платиће одговарајуће накнаде за тражене и пружене услуге у износу не мање повољном од оног који плаћа Војска Србије. Ваздухоплови, возила и пловила Сједињених Држава ће бити изузети од поступка инспекције.

Члан 8.

Уговори

1. За потребе спровођења овог споразума и техничких аранжмана Министарство одбране Сједињених Држава може да закључује уговоре који се односе на испоруку материјала, залиха и опреме, као и пружање услуга (укључујући и изградњу) у Републици Србији без ограничења у погледу избора партнера, добављача и лица која обезбеђују робу или пружају услуге.

Ови уговори се потражују, додељују и реализују у складу са законима и прописима Сједињених Држава. Набавке добара и вршење услуга у Републици Србији од стране или у име Сједињених Држава ради спровођења овог споразума не подлежу опорезивању, плаћању царина и сличних дажбина у Републици Србији.

2. Партнери Сједињених Држава биће изузети од плаћања пореза или сличних дажбина које се примењују у Републици Србији и могу да увозе, извозе и користе у Републици Србији личну имовину, опрему, залихе, материјале, технологију, спроводе обуку и пружају услуге које се односе на извршење уговора са Сједињеним Државама у складу са овим споразумом. Такав увоз, извоз и коришћење биће изузети од поступка одобрења, других ограничења, плаћања царина, пореза и других дажбина у Републици Србији.

3. Статус возачких дозвола партнера Сједињених Држава биће уподобљен статусу возачких дозвола особља Сједињених Држава, у складу са чланом 4. овог споразума.

4. Да би се олакшала имплементација овог члана, надлежни орган Сједињених Држава благовремено ће обавестити надлежни орган Србије о називима партнера са којима су закључени уговори, укључујући и датум њиховог истека.

Члан 9.

Захтеви за накнаду штете

1. Осим захтева за накнаду штете који произлазе из уговора, Стране се одричу права да подносе захтеве у вези са штетом, губитком или уништењем имовине друге Стране или услед повреде или смрти особља једне од Страна насталих приликом обављања службених дужности у складу са овим споразумом.

2. Захтеви трећих лица који се односе на штету или губитак које је проузроковало особље Сједињених Држава решаваће Сједињене Државе у складу са законима и прописима Сједињених Држава.

3. Захтеви за накнаду штете (осим захтева који произилазе из уговора) који се не реше у складу са ставом 2. овог члана могу се поднети надлежном суду Републике Србије.

Члан 10.

Комуналне услуге и комуникације

1. Оружане снаге и партнери Сједињених Држава могу користити воду, струју и друге јавне комуналне услуге под условима не мање повољним, укључујући цене и дажбине које важе за Војску Србије у сличним околностима, уколико другачије није договорено и њихови трошкови биће једнаки њиховом сразмерном учешћу у коришћењу датих комуналних услуга.

2. Србија је сагласна са могућношћу потребе да Оружане снаге Сједињених Држава користе радио-фреквенцијски спектар. Оружане снаге Сједињених Држава су овлашћене да управљају сопственим системима за телекомуникацију (на начин на који су телекомуникације дефинисане Уставом Међународне уније

за телекомуникације из 1992. године). Овај начин подразумева право на коришћење захтеваних средстава и услуга ради обезбеђења свих услова за управљање телекомуникационим системима и право на коришћење неопходног радио-фреквенцијског спектра у наведену сврху. Надлежни орган Сједињених Држава ће координирати са надлежним органом Србије употребу фреквенција од стране Оружаних снага Сједињених Држава. Оружане снаге Сједињених Држава имају право на бесплатно коришћење радио-фреквенцијског спектра.

Члан 11.

Технички аранжмани Стране и њихови надлежни органи могу да закључе детаљније техничке аранжмане ради спровођења одредаба овог споразума.

Члан 12.

Измене Овај споразум може бити измењен уз обострану писану сагласност Страна.

Члан 13.

Тумачење

1. Стране ће консултацијама или уколико је потребно дипломатским путем, решити било који спор у вези са применом или спровођењем овог споразума или техничких аранжмана и неће спорове уступати суду или трећим странама на решавање.

2. У случају да обе Стране у будућности постану чланице сличних споразума који садрже одредбе које су у супротности са одредбама овог споразума, примењиваће се одредбе овог споразума.

Члан 14.

Ступање на снагу, трајање и престанак Овај споразум ће се привремено примењивати од датума потписивања и ступиће на снагу даном пријема обавештења којим Србија дипломатским каналима обавештава Сједињене Државе да је у складу са својим националним законодавством спровела поступак који је неопходан за ступање на снагу Споразума. Овај споразум се закључује на почетни период од годину дана. Након истека наведеног периода, овај споразум ће наставити да се примењује,

осим ако га Стране не откажу дипломатским путем, у року од 180 дана од пријема писаног обавештења о намери отказивања.

Потврђујући ово, доле потписани са овлашћењима својих влада потписали су овај споразум.

Потписано у Вашингтону, 7. септембра 2006. године, у два истоветна примерка на српском и енглеском језику, при чему су оба текста подједнако аутентична.

За Владу Републике Србије председник Републике Србије Борис Тадић, с. р. државни, За Владу Сједињених Америчких Држава секретар Condoleeza Rice, с. р.

У СВЕТУ ШПИЈУНА: (ПРО)ЗАПАДНЕ (НЕ)ВЛАДИНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ... (1)

УПОТРЕБА ЗАПАДНИХ НВО У РАТНИМ ПОДРУЧЈИМА ЗА ОБАВЕШТАЈНЕ И ВОЈНЕ НАМЕНЕ..

*Пише: Миодраг Новаковић
5 јануар 2013, СРБски ФБРепортер*

Иза западних НВО се често- поред државних (“шпијунских”)- крију и крупни корпорацијски интереси- хуманитарни су у већини случајева само параван за њихове илегалне и криминалне активности...

COUNTERPUNSH: Тамо где Америка убија, Канада испомаже... Њих називају НВО (невладине организације), именом које у најмању руку дезинформише, али је вероватно боље рећи да је то лаж коју су лансирале западне обавештајне агенције...”

О правој позадини западних НВО можемо вероватно да највише сазнамо из канадских извора, због веће транспарентности рада њихове владе, парламента и других државних институција, као и због постојања „стварне“ парламентарне опозиције- него што је то случај, рецимо у њиховој суседној („полицијској”) држави САД, која често себе декларише као „највећу демократију на свету“...

Оно што карактерише западне (у овом конкретном случају- канадске) НВО, то је да су те организације још од **Корејског рата 50их година, касније у Вијетнаму, и ових дана у Ираку и Афганистану (наравно и код нас на Балкану) активно подржавале ратне напоре својих земаља.** Такође су често биле укључуне и у борбена и обавештајна дејства, али им то није била основна намена све до почетка 80их, прецизније све до **1984**, када је усвојена тзв. „Реганова доктрина“ у светлу све већег броја

катастрофалних обавештајно-субверзивних промашаја америчке ЦИА агенције- од којих су вероватно наупечатљивије биле: организација државног удара и убиства чилеанског председника Аљендеа, организација терористичког напада на кубански цивилни путнички авион и консеквентно масивно убиство преко стотину кубанских држављана, или рецимо катастрофални покушај ослобађања америчких талаца у Техеранској амбасади...

Листа илегалних, криминалних и „фелеричних“ потеза ЦИА и сродних западних агенција, у периоду такозваног „хладног рата“, је исувиша дугачка да бих је износио овде- али је сигурно била пресудна за „радикалну„ одлуку америчке и других западних влада, да из скоро свих потенцијално компромитујућих, и дубоко илегалних обавештајних операција повуку своје званичне обавештајне агенције, и у први план истуре такозване НВО. Чинећи то, обезбедили су да формално избегну званичну одговорност, или да у најгорем случају могу да је негирају много „безболније“ ...

О РЕГАНОВОЈ ДОКТРИНИ САМ ПИСАО ОПШИРНИЈЕ У СВОМ РАДУ „ПУКОВНИК РОБЕРТ ХЕЛВИ - КАКО СМО СРБИМА ПОДМЕТНУЛИ ОТПОР“:

РЕГАНОВА ДОКТРИНА И АМЕРИЧКИ- „НЕНАСИЛНИ“ ТЕРОРИЗАМ- 1984 је усвојена „Реганова доктрина“, којом се многе **ингеренције, до тада искључиво у домену ЦИА-е, пребацују на тзв. невладине организације**, у стварности параван агенције за ЦИА обавештајну организацију. Њихова основна карактеристика је била да, иако наводно независне, у стварности су биле **финансиране непосредно (или посредно) из буџета америчког конгреса и тајних фондова америчке владе**. У сврху, субверзивног рушења тадашње Југославије, и „кастрирања“ Србије као државе, још је у то време формирана Балканска Иницијатива при америчком Институту за Мир. Истовремено је формирана наводно „невладина“ организација (финансирана владиним парама) USAID, специјализована за субверзивно „ненасилно“ рушење система у другим земљама. На тај начин, у случају да „ствари крену погрешним путем“ (као што се то десило са ЦИА режираним пучем против демократски изабраног чилеанског председника Аљендеа), америчка влада је сада могла званично да „пере руке“, пошто су сав ризик и „бламажа“ за

евентуални неуспех операције били упућени на ове фантомске невладине организације са којима америчка влада званично „нема ништа“. Наравно, у периоду након тог самита, никло је још доста сличних параван (ЦИА) агенција (или фондација), попут: **OTI, NED, Carnegie foundation, SOROS(OSI- Open Society Institute), CANVAS** итд...)

Ипак у више јавних наступа и сами амерички званичници су директно или индиректно признали „војну апликацију“ (про)западних НВО. Из администрације Џорџа Буша „млађег“ су често наглашавали велику улогу НВО у својим ратним напорима у Афганистану и Ираку.

Непосредно по окупацији Ирака, председник **америчке „паравладине“ агенције USAID**, Ендрју Нециос (бивши директор World Vision) је јавно изјавио да су **НВО у Ираку „продужена рука“ америчке владе**, и директно је запретио свим НВО „контракторима“ да уколико одбију послушност његовој агенцији и врховној америчкој команди за Ирак (нарочито **у области медијске цензуре** коју је у Ираку увео Вашингтон одмах по окупацији те земље) да ће им он лично поцепати уговоре и обезбедити друге „партнере“ (у сврху остваривања америчких „ратних напора“ у Ираку)!

О правој намени западних НВО у Афганистану (непосредно пред инвазију те земље) је проговорио и тадашњи амерички државни секретар **Колин Пауел**: „**Веома озбиљно схватам улогу НВО, као једног од најмасовнијег дела наше војне силе, и као пуноправног члана нашег ратног тима!**“

Колико је била важна, пре свега **војно-обавештајна улога НВО у Афганистану**, најбоље сведочи њихов број. Од скромних пар десетина, које су ушле у Афганистан заједно са окупационим трупима пре више од деценије- **тамо данас оперише више од 2,500 (про)западних НВО.**

У априлу 2009, тадашњи специјални амерички изасланик за Афганистан и Пакистан, Ричард Холбрук је изјавио Associated Press-у, да америчка влада добија већину обавештајних информација са терена директно од тзв. „хуманитарних организација“.

Тесну војну сарадњу НВО и НАТО окупационих снага у Афганистану је документовао и канадски парламент, који је у свом извештају из 2007 документовао такву сарадњу „на терену“. Други извештај канадског парламента документује **„употребу“ канадских војних резервиста у оквиру НВО “Civil Military Cooperation (CIMIC)” на пословима „војног обезбеђења“ у Афганистану**. У овим извештајима се такође документује **употреба „паравојних“ НВО за тренинг канадских војника у војном центру за борбену обуку у Веинрајту у канадској провинцији Алберта!**

Иако сви ови подаци можда и нису нека тајна, и делимично су већ познати јавности (бар оној „стручној“)- сматрао сам да их је потребно овде обрадити мало темељније, да би се додатно демаскирао лажни хуманитарни карактер (про)западних НВО агенција.

На крају овог дела, навешћу пар конкретних примера војне (зло)употребе НВО у афганистанском ратном театру, који су јавно документовани 10 августа 2010 на страницама америчког магазина “Counterpunch”.

Канадски потпуковник Том Дусет, командант канадског „провинцијског реконструкционог тима“ у Афганистану, је назвао рад владине **НВО Canadian International Development Agency (CIDA) „веома корисним анти-герилским средством“**. Он је то додатно објаснио, да је уобичајена пракса рада те агенције (која се бави реконструкцијом и обновом цивилне инфраструктуре, која је претежно уништена управо од стране окупационих НАТО снага) да **за узврат за реконструкциону помоћ опустошеним афганистанским насељима, захтевају од локалног становништва обавештајне информације о Талибану и другој герили на терену**.

Counterpunch такође наводи један пример- када је након подметнуте бомбе под канадски војни конвој, **генерал Џонатан Венс у оближњем селу окупио све одрасле „мушке главе“ и директно им запретио ускраћивањем хуманитарне помоћи, у случају да герилци наставе са нападима у њиховом региону (без обзира на то да ли сами мештани тог села имају било какве везе са тим нападима)!? Све у стилу старе римске пословице - **Завади па владај (divide et impera)!****

У СВЕТУ ШПИЈУНА: (ПРО)ЗАПАДНЕ (НЕ)ВЛАДИНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ... (2)

„National Endowment for Democracy“ - НЕД

Пише: Миодраг Новаковић
16 јануар 2013, СРБски ФБРепортер

Ова организација себе приказује као „непрофитна задужбину“ која је посвећена ширењу и јачању демократије широм света?

Као што сам већ објаснио у првом наставку овог фељтона- овакве „параобавештајне“ институције, камуфлиране у одору хуманитарних НВО, су практично заживеле заједно са Регановом администрацијом почетком 80их.

Након серије катастрофалних промашаја (пропалих или демаскираних: атентата, државних удара, грађанских ратова исл.) и консеквентне међународне бламаже од стране америчких тајних и војних служби, пре свега озлоглашене ЦИА-е, амерички империјалисти су донели одлуку да све то сада раде закамуфлирано и „у рукавицама“.

Прва НВО која је добила своју двоструку улогу (хуманитарца и обавештајца) био је НЕД. Његов оснивач је био Ален Вајштајн, професор са Џорџтаун универзитета, који је такође био један од уредника у Вашингтон Посту, као и главни уредник Вашингтонске Четврти, у оквиру Џорџтаун центра за Стратегијске и интернационалне студије. Дакле, веома образован човек, нарочито у области „интернационалне стратегије“ и очигледно веома близак Вашингтонским круговима.

У оквиру Џорџтаун центра... господин Вајштајн је блиско сарађивао са ноторним Хенри Кисинџером и Збигњевом Бржезинским.

Иначе, господин Вајнштајн је 1991 сам отклонио сваку сумњу каква је била стварна делатност и сврха НЕД-а: **„Много тога што ми (НЕД) радимо данас, пре 25 година је тајно радила ЦИА“**

Да нико не би могао да званично демантује ову изјаву г. Вајнштајна, потрудио се први директор НЕД-а Карл Гершам, који је 1986 изјавио да је била велика грешка што је ЦИА директно учествовала у насилним и тајним променама режима широм света, и што је директно финансирала „демократске покрете“ у циљаним земљама.

Гершам је у том смислу изјавио дословце: „Никад нисмо требали такве ствари да радимо тајно. Било је недопустиво да се сазна да су разне демократске групе (широм света) директно подржаване од ЦИА-е. То смо схватили 60их година, и престали смо са таквом праксом. **Више нисмо били у стању да то радимо на тај начин (кроз ЦИА организацију) и зато смо створили НЕД.“**

Да ли је овом потребан било какав додатни коментар- да би разумели прави карактер параобавештајне НЕД организације?

Постоје безбројни примери присуства НЕД организације у данашњем политичком, државном и јавном животу Србије. Поред многих „приватних“ и западно финансираних НВО, иза којих стоји НЕД, ова организација тесно сарађује (и директно) са државним органима Србије, и у неким сегментима чак директно утиче на њихов рад, каналише (контролише) комуникације и информације. Није тешко закључити праве разлоге за такву активност.

Навешћу само један упечатљив пример једне такве „НВО“ која је под директним (финансијским) утицајем од стране НЕД-а, али и других „параобавештајних“ институција и западних амбасада-

Тако нешто можда најбоље документује **Пример „Отвореног парламента“** (<http://otvoreniparlament.rs/>), организације која се бави „каналисањем“ контаката и друге комуникације између грађана Србије и њихових представника (посланика и одбора) у Народној скупштини Србије.

Ако се погледа списак финансијера и донатора ове организације која наступа под звучном паролем „У служби народа“, приметимо да су главни спонзори овог пројекта: **УСАИД, Институт за одрживе заједнице (ИСЦ)**, Британска амбасада и НЕД (<http://otvoreniparlament.rs/o-nama/>)!?

Овде се ради о томе да се Отворени парламент појављује као парламентарна институција, којој грађани Србије, али и високи државни представници- народни посланици, председници скупштинских одбора и други, дефакто препуштају надзор над међусобном комуникацијом, и врло вероватно над веома осетљивим и приватним информацијама!?

Увидом у структуру, организацијску и финансијску, овог „Отвореног парламента“, није тешко закључити у чијим „фијокама“ завршавају ти подаци, поред оних којима су били изворно намењени.

Да се вратимо на НЕД (који је један од главних спонзора „Отвореног парламента“)...

НЕД се издваја од већине касније формираних парламентарних западних НВО, по томе што за њега постоји обимна документација (поред већ споменутих изјава његових челника)- увидом у коју се види јасна оперативна и финансијска спрега између те НВО и америчке владе.

Од 1983 су уредно забележена редовна финансијска средства која је **НЕД примао од стране Америчког конгреса, кроз институцију „Агенције за информативни фонд САД“** (<http://law.justia.com/cfr/title22/22-1.0.1.7.42.html>).

Интересантан је детаљ, да је НЕД у периоду 1983- 1984 био „обавештајно-субверзивно“ активан и у Француској, која је тада била независна од америчког утицаја и ван НАТО пакта. **НЕД је тада веома активно учествовао у финансирању у организовању десничарских покрета у Француској**, у циљу да их оспособи да се супротставе левичарским и социјалистичким групама, чије је утицај у Француској Републици био све израженији.

Такође, НЕД је учествовао у прљавим работама и у самој Америци. Забележено је да је директно финансирао (са 2,5 милиона долара) **Амерички институт за Слободни раднички покрет, који је у стварности био ЦИА-параван агенција**, са улогом саботирања организованих радничких синдиката. Ове активности су у Америци биле предмет више „конгресних истрага“ пошто је америчким законима ЦИА-и строго забрањено деловање унутар САД, али је на крају све „гурнуто под тепих“.

Ипак главна улога НЕД је била у дестабилизовању и промени страних режима. Постоји веома обимна документација о таквим активностима НЕД-а- у покушајима, али и у успешно изведеним, државним ударима- у Венецуели и на Хаитију, као и у многим другим страним земљама.

Може се слободно рећи да је у свим кризним жариштима где су биле ангазоване америчке и НАТО снаге, као претходница готово увек стизао НЕД.

Ја сам већ писао у мојој анализи „Пуковник Роберт Хелви- Како смо Србима подметнули Отпор“ о неким сегментима прљавог обавештајно-субверзивног рада (про)западних НВО (домаћих и страних). Ипак изворну документацију и аутентични аргумент је обезбедио сам НЕД.

НЕД је од 1988 био активно укључен (уз тесну сарадњу са Сорош фондацијом) у планирање „државног преврата“ у Србији (касније СР Југославији). Десет година касније, 1998 НЕД је јавно публикувао нека имена организација и појединаца у Србији које су директно спонзорисали у циљу промене политичког система у Србији.

НЕД у децембарском извештају из 1998 наводи да су финансирани: новине, радио и тв станице, куповином и снабдевањем са штампарском опремом, радио и тв одашиљачима и другом техником. У том извештају- **Конкретно наводе као „примаоце помоћи“: Нашу Борбу, Време, Данас, ТВ Неготин, Бету, Радио Б92, Асоцијацију независних електронских медија (АНЕМ) и друге.**

Такође наглашавају да су обезбеђивали бесплатно школовање у Америци за „талентоване новинаре“.

Из извештаја НЕД-а можемо да видимо да су- **Финансирали Центар за хуманитарно право (ХЛЦ), Центар за демократску задужбину који јетада водио Драгољуб Мићуновић, Београдски центар за људска права, Европски покрет Србије, и политичку партију Г-17, Анти-ратни центар у Београду (који је добио значајна средства, да би организовао протесте унутар Србије) и многе друге...**

У завршном пасусу овог извештаја су нагласили: „Западне организације требају да повећају директну подршку независним

медијима у Србији, Црној Гори и на Косову. Специјална брига треба да буде упућена подршци независних електронских медија попут Радија Б-92 и ТВ Негогина. Такође морамо да директно помогнемо формирање илегалних (тајних) штампарија и мрежа за ширење пропаганде“

Овде је уочљиво да се они у овом претходном пасусу отворено служе терминологијом шпијунских организација, директно сугеришући и планирајући илегалне и субверзивне активности уперене против државе Србије!

Chapter 36 of MI6: Тајни документ британске тајне службе који открива начин регрутовања српских новинара-шпијуна...

ФБР, 21. октобар 2013.

Пише: Миодраг Новаковић

CHAPTER 36 OF MI6:

Тајни документ британске тајне службе који открива начин регрутовања српских новинара-шпијуна...

УВОД

У наставку текста су обрађени неки делови тајног документа (британске државне тајне) под називом: „Chapter 36 of MI6“, који је процурео у јавност први пут у априлу 2001, потом уклоњен са интернета, па поново публикован у јуну 2004. Овај документ садржи компромитујуће податке по британску владу, као и у детаље описане тајне методе рада, имена агената, и прецизан опис „обавештајне технологије“ британске МИ6- из тог разлога је британска влада овај документ „цензорисала“ и уклањала са интернета, да би исти „контра-активностима“ „Анонимуса“ био рестауриран...

Из тог разлога ја сам се одлучио да не публикујем јавно интернет адресу овог фајла, да исти не би био поново уклоњен. У документу се такође садржи тајни подаци везани за рат у Босни, као и необориви докази о организовању атентата на покојног председника Слободана Милошевића, али и друге светске лидере, и многи други подаци... Ми ћемо се овде за сада ограничити на тему из наслова...

КАКО ДИСКРЕДИТОВАТИ КРИТИКЕ РАДА МИ6...

У овом делу документа се прецизирају упутства како се регрутују домаћи новинари за обавештајни рад, превасходно у циљу заштите МИ6 агенције...

Обавештајни оперативци се упућују да ступају у контакт са новинарима који се симпатишу са радом службе, врбују из за сарадњу, и да их затим инструкују да „техником“ румора и дезинформација дискредитују јавне критичаре рада МИ6.

Оперативци МИ6 се такође упућују да о својим сарадницима (доушницима) из редова новинара не говоре као о „шпијунима“ и наравно не откривају њихов идентитет, већ да у редовној комуникацији их описују као „асет“, „асистент“, или „спољни момак“..

МИ6 званичник Ричард Томлисон- који је почетком 90-их постао „шеф“ за МИ6 активности у бившој Југославији, са аспектом на Србији и регрутовању српских новинара „сарадника“ за обавештајни рад- наводи да су у исто време (90их) у Лондону регрутовали за шпијунски посао двојицу главних уредника (овде је важно напоменути да је у све ово била директно упућена британска влада, јер по правилима МИ6 није дозвољено да за сараднике регрутују главне уреднике националних медија, без потписа и личне сагласности британског премијера) водећих британских медија, као и више „редовних новинара“. Овде је аспект био на регрутовању оних који су говорили „српско-хрватски“ и имали своје везе на Балкану..

ПОСЕБАН АКЦЕНАТ НА РЕГРУТОВАЊУ ВОДЕЋИХ НОВИНАРА У ЗЕМЉИ И У ИНОСТРАНСТВУ

ОРИГИНАЛНИ ИЗВОД ИЗ ИЗВЕШТАЈА Chapter 36 of MI6:
„Новинари сваке националности су били посебно мета обраде од стране МИ6 на Балкану, јер су били доказано продуктивнији (шпијуни) од других извора- а нарочито пример (претпостављамо „продуктивности“) је био лидер албанске опозиције у Македонији. 1993, током патролирања границе између Македоније и Србије (КиМ) УН „плави шлемови“ су известили да је МИ6 користио ваздушне пошиљке (падобранима)

да би формирао „складишта оружја и муниције“ у граничном појасу Македоније, као део мреже „убачене гериле“...

Касније ћемо видети да је све то рађено у циљу стварања шпијунске мреже у земљама бивше Југославије... Иначе овде је интересантан детаљ, како је МИ6 „прескакао“ властита правила службе, која се односе на горе споменуту политику да ниједан главни уредник водећих медија не може да буде регрутован без сагласности премијера.. Наиме руководство МИ6 је инструкисало оперативце да анализирају и „предвиде“ водеће новинаре који ће у блиској будућности постати главни уредници, и на тај начин „прескоче“ канцеларију британског премијера.... Ови извори тврде да су у томе били веома успешни... Иначе те водеће „едиторе“ су плаћали унапред авансом од 100,000 фунти, отварали им рачуне у „оф-шор“ банкама и издавали им лажне пасоше да би могли да обављају илегалне активности у трећим земљама- попут Србије...

Интересантан је случај Доминика Лосона(сарадника МИ6), главног уредника „Спектатора“ (1990), и потом „Сандеј Дејли Телеграфа“ (1995), који када је раскринкан у јавности, то наравно негирао. Други независни медији му наравно нису поверовали, тим пре што су нашли „извор“ његовог регрутовања за МИ6. Наиме његова снајка (братовљева жена) Роза Монктон је радила у МИ6 од 1987 до 1996, да би у 1996 била послата као „дипломатски шпијун“ у Загреб, при британској амбасади, као такозвани Први секретар амбасаде за „политичка питања“... Није тешко закључити каквим се то „политичким питањима“ бавио(ла) овај оперативац МИ6 у време најжешћих ратних сукоба у Хрватској....

Agent D/813317 Richard Tomlinson, MI6 (од 1991..) стиже у Србију...

Један од водећих оперативаца, који додуше није говорио течно „српско-хрватски“, што је иначе предуслов за рад у страним земљама (да се зна језик „домаћина“), Ричард Томлисон се обрео у бившој Југославији, одмах по распаду исте.

По његовим тврдњама он је затекао очајну ситуацију у смислу недостатка обавештајних извора на терену- читај домаћих шпијуна... У том циљу МИ6 је формирао „Current Intelligence Group

(SIG)“, у наставку ЦИГ, која се показала веома успешна, јер је након тога у свега неколико месеци дошло до регрутације (за исту је био задужен такозвани МИ6 „Контролерат“) домаћих шпијуна из „високих ешалона“ војних кругова и водећих политичара (овде се ради о шпијунима из свих бивших југословенски република, са акцентом на Србију, Хрватску, Македонију и Словенију).

ШПИЈУНИ СУ МЕЂУ НАМА...

Томлисон је овде имао улогу „главног официра за идентификацију „асета“ из високих и интелектуалних кругова“. Оперативац Томлисон је према овом извештају провео шест месеци током 1993 путујући са лажним пасошем као новинар на релацији између четири републичке престонице: Љубљане, Загреба, Београда и Скопља...Према МИ6 то је био „опасан задатак“

Томлисон и наравно МИ6 су били нарочито заинтересовани за регрутацији угледних домаћих новинара, са нагласком на регрутовање Српских новинара (During 1993, as a ‘targeting officer’ within the Balkans Controllerate, whose job was to identify potential informants, Tomlinson spent a harrowing and dangerous six months travelling as a journalist to Belgrade, Skopje, Zagreb and Ljubljana, in the process recruiting a Serb journalists).

ПРЕВОД: Током 1993, као „регрутни официр“ у оквиру Балканског „Контролерата“ (Секције, или команде) чији је посао био да идентификује потенцијалне информанте (шпијуне), Томлисон је провео шест, мучних и опасних, месеци- путујући као новинар (лажни) на релацији: Београд, Скопље, Загреб и Љубљана, у процесу регрутовања Српских новинара (за шпијунски рад...

ДОКАЗИ О ВОЈНОЈ БРИТАНСКОЈ ПОДРШЦИ ТЕРОРИЗМУ НА КОСОВУ И У МАКЕДОНИЈИ

Извештај не наводи специфично и поименично новинаре који су тада били регрутовани за обавештајни рад (вероватно су те информације и данас под специјалном заштитом), али наводе за су за свој рад врбовали на пример једног водећег албанског опозиционог лидера у Македонији (93), да би нам исти извештај

наговестио праве разлоге тог врбовања, који су били шиптарска оружана побуна, која је потом уследила у Македонији. Овај извештај специфично наводи да су има такви шпијуни били потребни на терену, да би организовали тајно слање пошиљки са оружјем и муницијом, избацивање из авиона у граничном појасу Македоје и Србије(Косова), да би се то оружје потом пребацивало на КиМ, за потребе терористичке ОВК. Шта ће нам бољи доказ о британској умешаности у тероризам на КиМ.

Ево извода из тог извештаја који то (британску подршку тероризму на КиМ) документује: „Journalists of every nationality were a particular MI6 target in the Balkans, as they proved to be more productive than most other sources – and a leader of the Albanian opposition in Macedonia. In 1993, UN blue-helmeted troops started patrolling the borders of the Former Yugoslav Republic of Macedonia. According to sources, MI6 used air-drops in an operation to set up arms dumps on the border of Macedonia as part of a stay-behind network.“

Овде ћемо превести овај пасус јер у истом се јасно види да су енглези највише били заинтересовано за шпијуне из редова новинара (као „најпродуктивнијег“ соја)...Превод:

„Новинари сваке националности су били посебно мета обраде од стране МИ6 на Балкану, јер су били доказано продуктивнији (шпијуни) од других извора- а нарочито пример (претпостављамо „продуктивности“) је био лидер албанске опозиције у Македонији. 1993, током патролирања границе између Македоније и Србије (КиМ) УН „плави шлемови“ су известили да је МИ6 користио ваздушне пошиљке (падобранима) да би формирао „складишта оружја и муниције“ у граничном појасу Македоније, као део мреже „убачене гериле“...

ШПИЈУН „ГВОЗДЕНОВИЋ“

Посебно је пикантан детаљ из овог извештаја и з кога се види да је чест гост у Српској престоници у то време био британски „Тори“, члан парламента Џон Кенеди, који се у фајловима МИ6 водио као „Гвозденовић“, и у чијем кабинету је тајно радио МИ6 оперативац Харолд Елестон, иначе оригинално Естонац, и стручњак за Источну Европу (течно говори руски и друге

словенске језике). „Гвозденовић“ је званично лобирао за британску Конзервативну партију, Џона Мејџера.

Ово је интересантан случај, јер су та два МИБ агента радили практично један против другог. По овом извештају Српске службе су успеле да „купе“ Кенедија (Гвозденовића) и да преко њега шаљу директне донације за Мејџерову конзервативну партију (овај је касније прао руке, да није имао појма) ради „британске наклоности“.

Превртљиви „естонац“ Елестон је у међувремену извештавао и неке друге „шефове“ о овој афери, тако да је члан британског горњег дома Сер Колин Мек Кол оштро упозорио Џона Мејџера на „прљави новац“ коју му стиже од стране Милошевићевог режима...

ЗАКЉУЧАК

Ово је кратак „уреднички брифинг“ овог извештаја, који због своје обимности и „комплексности“ нисмо били у ситуацији да овде презентирамо у целости. Материјал је аутентичан, и ми ћемо се као редакција потрудити да вам у догледно време презентирамо цео извештај у виду репортерске обраде, или превода.... Иначе у поседу смо већег броја сличних докумената, који до сада нису јавно публиковани, или ако јесу, нису били учињени доступни широј јавности. Ми ћемо се потрудити да те „грешке“ исправимо, и учиним их доступним широј јавности.

Испред редакције ФБР, М. Новаковић

ИЗВОР: ФБР АРХИВА

*ДОДАТАК- СПИСАК МИ6 АГЕНТУРЕ - КОЈИ СУ
"СЛУЖБОВАЛИ" НА БАЛКАНУ:*

List of MI6 Officers Worldwide (Eastern Adriatic Countries)

David William Ashley: dob 1968; 02 Belgrade.

Nicholas John Barnes: dob 1972; 02 Tirana, 04 London.

Peter John William Black: dob 1946; 77 Kuwait, 80 Amman, 87 Dhaka, 96 Skopje, 00 London.

Timothy Gavin Bradley: dob 1959; 86 Kuwait, 96 Belgrade, 99 London.

Julian Nicholas Braithwaite: dob 1968; 95 Zagreb, 96 Belgrade, 02 Sarajevo, 04 Washington.

Stephen John Allan Brooking: dob 1964; 89 Peking, 94 Sarajevo, 98 Bangkok, 02 Kabul, 04 London.

George Benedict Joseph Pascal Busby: dob 1960; 89 Bonn, 92 Belgrade, 00 Vienna, 04 London.

Robert Pius Campbell: dob 1957; 84 Nairobi, 86 Belgrade, 92 Helsinki, 94 Skopje, 01 Bangkok, 03 Moscow.

Timothy David Clifton: dob 1960; 88 Luanda, 93 Belgrade.

Geoffrey Thomas Grey Collier: dob 1968; 93 Belgrade, 97 Dakar, 02 Ankara.

Anthony Campbell Crombie: dob 1956; 87 Havana, 94 Belgrade, 99 Moscow, 03 London.

James Anthony Dancer: dob 1975; 01 Belgrade.

Stephen Shane Evans: dob 1954; 98 Zagreb, 01 London. [Stephen Nicholas Evans previously named.]

Thomas Daniel Fearn: dob 1962; 92 Budapest, 01 Sarajevo.

- Keith William Green: dob 1964; 92 Buenos Aires, 98 Sarajevo, 03 Santiago, 04 Baghdad.
- Irena Guzelova: 01 Belgrade, 01 Skopje, 04 Sarajevo.
- Julian John Robert Clive Harston: dob 1942; 73 Hanoi, 75 Blantyre, 82 Lisbon, 84 Harare, 91 Geneva, 04 Belgrade.
- Martin Holifield: dob 1961; 86 Islamabad, 91 Kuwait, 97 Luanda, 02 Sarajevo, 03 London.
- William Lester Jackson-Houlston: dob 1952; 80 Brussels, 82 Buenos Aires, 90 Belgrade, 99 Hague, 03 Berne.
- Kate Knight-Sands: 00 Vienna, 04 Sarajevo.
- Gareth Geoffrey Lungley: dob 1971; 97 Tehran, 02 Zagreb.
- Julian Edmund Lyon: dob 1965; 99 Yerevan, 01 Belgrade.
- Geraldine Mary McCooey: dob 1973; 98 Nicosia, 04 Sarajevo.
- Anthony Leopold Colyer Monckton: dob 1960; 90 Geneva, 96 Zagreb, 98 Banja Luka, 01 Belgrade, 04 London.
- John Matthew O'Callaghan: dob 1966; 92 Santiago, 98 Moscow, 03 Stockholm, 04 Belgrade.
- Richard William Potter: dob 1960; 85 Riyadh, 90 Nicosia, 95 Sarajevo, 99 Skopje, 04 Amman.
- Charles Michael Campbell Reeve: dob 1971; 99 Banja Luka, 01 Zagreb, 02 Skopje.
- Janet Elizabeth Rogan: dob 1962; 89 Hong Kong, 91 Peking, 98 Sarajevo, 01 London.
- Caroline Frances Slaymaker (nee Grigg): dob 1964; 86 Dusseldorf, 88 Khartoum, 92 Addis-Ababa, 97 Bratislava, 01 Belgrade.
- Alistair Martin Sommerlad: dob 1965; 96 Lagos, 01 Sarajevo, 04 London.
- Thomas Andrew Oliver Southern: dob 1975; 02 Skopje, 03 Sarajevo.
- Nicholas Piers Turnbull: dob 1962; 04 Tirana.
- Laurence Jeremy Whitehead: dob 1961; 87 Jakarta, 95 Vienna, 99 Tirana, 02 London.
- Simon Jules Wilson: dob 1966; 91 Athens, 93 Zagreb, 99 New York, 02 Budapest.
- Daniel John Workman: dob 1978; 03 Belgrade.

MI6 Officers – Her Majesty’s Ambassadors

Jeremy John Durham Ashdown (Paddy Ashdown): dob 1941; 74 Geneva, 05 Sarajevo.

Robert William Barnett: dob 1954; 80 Kamakura, 81 Tokyo, 88 Bonn, 92 Dresden, 94 Sarajevo, 95 Bonn, 99 London.

Ian Cameron Cliff: dob 1952; 82 Khartoum, 90 New York, 96 Vienna, 01 Sarajevo.

Charles Graham Crawford: dob 1954; 81 Belgrade, 87 Cape Town, 93 Moscow, 96 Sarajevo, 01 Belgrade, 03 Warsaw.

Graham Stewart Hand: dob 1948; 82 Dakar, 87 Helsinki, 94 Lagos, 98 Sarajevo, 02 Algiers.

Bryan Hopkinson: dob 1956; 81 Kampala, 89 Lisbon, 95 Sarajevo.

Nicholas Robert Jarrold: dob 1946; 69 Hague, 72 Dakar, 79 Nairobi 89 Havana, 92 Brussels, 96 Riga, 00 Zagreb.

Richard Hugh Francis Jones: dob 1962; 86 Abu Dhabi, 94 Brussels, 03 Tirana.

David Maurice Landsman: dob 1963; 91 Athens, 97 Belgrade, 99 Banja Luka, 00 Belgrade, 01 Tirana, 03 London.

Hugh Roger Mortimer: dob 1949; 75 Rome, 78 Singapore, 83 New York, 91 Berlin, 97 Ankara, 01 Ljubljana.

Colin Andrew Munro: dob 1946; 71 Bonn, 73 Kuala Lumpur, 81 Bucharest, 87 East Berlin, 90 Frankfurt, 97 Zagreb, 01 Mostar, 03 Vienna.

John Charles Josslyn Ramsden: dob 1950; 76 Dakar, 79 Vienna, 80 Hanoi, 90 Berlin, 96 Geneva, 04 Zagreb.

Matthew John Rycroft: dob 1968; 90 Geneva, 91 Paris, 98 Washington, 05 Sarajevo.

Harcourt Andrew Pretorius Tesoriere: dob 1950; 76 Kabul, 79 Nairobi, 81 Abidjan, 87 Damascus, 96 Tirana, 98 Kabul, 02 Riga, 05 Algiers.

ДОКАЗИ: ПЛАЋЕНИ ЗАПАДНИ АГЕНТИ ИЗ БЕОГРАДА...

Миодраг Новаковић
21. октобар 2013.

СТРАТФОР- МЕДИЈСКО КРИЛО ЦИА

На страници 164 ове књиге је доступан текст са списком неколико новинара Б92 и Политике који су током 2009. потписали “уговор” са оперативцем “Стратфора”, који се у прилогу води под псеудонимом “Марко”.

Стратфор је иначе познат у добро обавештеним круговима као “медијско гласило ЦИА”, о чему сам ја својевремено писао у тексту под називом “Амерички задах смрти се шири европом”. У наставку је извод из тог чланка који се односи на стратфор, као и линк на цео чланак... иначе проверио сам аутентичност “фајла”, и он је лоциран на оригиналном сајту викиликса - тако да немамо разлога да сумњамо у кредибилитет ових података, више него што смо то радили за све друге јавно публиковане документе са викиликса... Иначе управо радим и на другим западним документима који директно подржавају ове податке, и они ће ускоро такође бити обелодањени нашој јавности... дакле није случајност да су управо доле наведени “новинари” познати у нашој јавност по својим анти-спрским ставовима...

Уредник М. Новаковић
29 фебруар 2012, ФБР

ОНО ШТО НЕ ЖЕЛЕ ДА ЗНАМО...

Оно што није познато широј јавности, је да се иза Стратфора(медијског крила ЦИА-према "Global Research"-у); Кога је на страницама овог магазина (Видовдана) споменуо уважени господин Калабић, у своме чланку „До последњег поданичког даха“; Литерално стоји организацијски и финансијски Америчка ЦИА. Стратфор је моћно америчко оруђе у пропагандно-психолошком рату против последњих независних земаља широм света, али истовремено служи и као медијски портал и интернет библиотека за ЦИА агенте и стране плаћенике широм света. Из тог разлога је потпун приступ овом сајту заштићен регистрацијом, „претплатом“ и лозинкама.

За Стратфор се путем стипендија и бесплатног тренинга врбују „расни“ интелектуалци, из горе споменутих независних нација, као и из „зависних“ попут Србије, али потенцијално нестабилних и у том смислу и даље предмету специјалних војно-обавештајно субверзивних операција Америчке државе. Најважнији услов за приступ овој фантомској организацији, поред употребљивог интелекта, је да тим појединцима патриотизам према властитим земљама „није јача страна“. Тако Стратфор унамљује њихов интелект за субверзивна дејства према углавном властитим земљама. Нормално ти појединци, пошто ЦИА улаже доста тренинга и пара у њихово оспособљавање, се сматрају употребљивим и за „више циљеве“, па се повремено користе и као „расадник кадрова“ и шаљу назад своје етничке државе; Где се употребљавају за успостављање и одржавање марионетских про-западних режима „којима се ништа не гади“, попут овог нашег Српског.

Када су у питању кадрови за „режиме којима се ништа не гади“, постоје и многе друге западне институције, кроз које је прошла већина данашњих, као и бивших, Српских политичких „петооктобарских“ кадрова. Те западне институције су скоро све полицијске и војне државне школе, углавном у окриљу САД, Велике Британије, Француске и Немачке, али такође и неки веома угледни универзитети и колеџи, попут: Војне Школе Америка, Масачеутс Универзитета, Оксфорда, Сорбоне, Гете Института, итд. Један од највише „обрађиваних“ Српских кадрова у западним режимским „школама“, је „наш“ дични министар

одбране Шутановац (опширније о Шутановцу на следећем линку: <http://www.vidovdan.org/component/content/article/37-politika/10876-pria-o-srpskom-kaliguli-i-konju-koji-je-postao-senator>). Разлог за то је прост- Србији у новом „европском поретку“ није дозвољено да има Одбрану, нарочито не у блиској будућности, када је предвиђена и физичка НАТО окупација наше отаџбине...

Спектар специјалних дејстава према независним земљама почиње (али и траје) са агенцијама попут Стратфора, али се ту не завршава; То посебно важи приликом припрема за оружану агресију, што смо видели за време илегалног и криминалног НАТО рата против наше отаџбине 1999-те године. Наша земља је у тим данима литерално била окружена медијским пропагандним електронским зидом; По Србији, а нарочито у Београду су се одједном појавили (али и „препородили“ они постојећи) такозвани независни медији. Поред кадровског појачања, којима је Енглески језик по правилу био бољи него Српски, у те медије су стизали и џакови „прљавих“ Америчких долара. После „ваздушног“ НАТО рата, одмах су вршене субверзивне припреме за насилну промену режима јединог демократски изабраног председника у Пост-Титовој Србији- „Српског Аљендеа“ Слободана Милошевића. „Наши“ омладинци „отпораши“(или како се „њихова браћа по улици“ популарно називају ових дана у Србији- „фашисти и силе мрака“), су обрађивани и финансијски подмазивани у Западним амбасадама; Разне НВО, такође пуне „прљавих“ америчких долара, и попуњене НеСрбима или „формалним Србима“- који се гаде свог „опаначког порекла“, почеле су да ничу као печурке после кише. Тако је у земљи Србији обезбеђен континуитет комунистичког једноумља, овај пут у форми „жуте демократије“...

Наравно, сви су „они“ и данас присутни на територији наше државе или боље речено остатка Српске државе, бестидно настављајући свој плаћенички посао „родоскрнављења“ и комадања „властите“ отаџбине...

Сва ова психолошко-пропагандна дејства, медијски ратови, „прање мозга“, наметање хедонистичког потрошачког менталитета, срозавање моралних вредности, брисање националног, верског и културног идентитета; Су најважнији спектар специјалних ратова против независних нација као што је

наша Српска (ово сам намерно рекао, јер иако наш режим није-
ми као Српски народ јесмо и остаћемо Независни...); Могу у
одређеној фази да прерасту и у прави атроцијски специјални рат
према Српском народу, у коме бојим се, овај наш однорођени
режим „коме се ништа не гади“ је више него спреман да учествује.

ИЗДАЈА НАЦИЈЕ: Или зашто је Борис подметнуо Србима „Сребренички геноцид“ ...

Пише: Миодраг Новаковић
24 јул 2012, СРБски ФБРепортер

МОСКОВСКА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЈА- ЗАШТО НЕ ТРЕБА ВЕРОВАТИ ХАГУ...

У Москви је 22. и 23. априла 2009. одржана научна расправа у организацији Руске Академије Наука- Института за Словенске студије, под називом: „Деловање Хашког трибунала (ICTY) за бившу Југославију- његови резултати, сфера и ефикасност деловања“. На тој конференцији је учествовао и „Сребренички Историјски пројекат“- невладина организација из Холандије...

На конференцији је учествовало више од 30 научника (историчара, правника, форензичких специјалиста, демографа и других стручњака) из Русије, Америке, Србије, Републике Српске, Бугарске, Велике Британије и Холандије. Они су урадили детаљну и стручну анализу рада Хашког трибунала, која је указала на пристраност и необјективност трибунала (посебно са аспектом на „Сребреницу“)- и дошли до следећих налаза:

- У раду трибунала је дошло до грубих кршења легалних (правних) принципа међународног законодавства
- Процедура у односу на окривљене (готово ексклузивно Србе) је грубо кршена
- Грубе повреде поступка током саслушања и давања исказа сведока и експерата
- Масовно коришћење „лажних сведока“ у процесу против Срба
- Злоупотреба и мисрепрезентација судских списа и доказних материјала
- Злоупотреба и „фалсификовање“ термина „геноцида“

- Игнорисање шиптарског тероризма на Косову и Метохији
- „Пропуст“ да се пред Трибунал , или друге надлежне судове, изведу терористи из редова „муџахединске паравојске“ и њихови спонзори (Босна и Херцеговина)
- Одбијање спровођења истраге, и заташкавање ратних и хуманитарних злочина НАТО алијансе током илегалног рата против Југославије, 1999

Најгрубље повреде судског поступка и легалних принципа су почињене у процесу против Слободана Милошевића и Војислава Шешеља. У ствари сам трибунал је у тим конкретним случајевима деловао више као „продужена рука“ НАТО агресије против Србије, него непристрасна међународна правна институција!?

У оба горња случаја (Милошевић, Шешељ) трибунал је прво илегално ухапсио „окривљене“, практично без икаквих чврстих доказа и правне основе- да би потом кренуо у „сакупљање“ и фабриковање доказа против њих. Током ове конференције у Москви, посебно је изражено мишљење, да је поступак против др Шешеља злоупотребљен са аспекта његових отворено „про-руских“ ставова- да би се евентуално претворио у „прикривени поступак против Русије“!?

Сама статистика Хашког трибунала, је била сведочанство дискриминације Срба и злоупотребе трибунала у политичке и друге сврхе (Србима је „одрезано“ 904 године робије((до почетка 2009))- Хрватима 171- Муслиманима 39- Шиптарима 19!?).

Ова научна конференција је указала на неке непобитне чињенице везано за наводни „геноцид“ над муслиманима у Сребреници-демографске анализе, форензички докази и други „егзактни“ налази до којих су дошли учесници конференције, су се знатно разликовали од оних „презентованих“ у Хашком трибуналу!? Трибунал је потпуно игнорисао тада презентоване доказе о припреми „пада Сребренице“ у режији муслиманских власти и неких водећих Западних земаља (темпирано повлачење 28 муслиманске дивизије, очи „пада“ Сребренце?)...

Конференција је посебно указала да су у процесу формирања и рада Хашког трибунала, практично поништени или грубо кршени сви легални принципи (међународног законодавства):

1. Трибунал је формиран у супротности са легалним принципима- конференција је извела снажне аргументе да је Хашки трибунал формиран супротно нормама међународног права и са неприкривеном политичком („победничком“) агендом...
2. У конкретним случајевима судског поступка против Крстића, Галића, Шешеља, Милошевића , и других Српских сужњева, је доказано да су поступак и сабсеквентне судске одлуке, били груба повреда међународног права и отворена дискриминација једне етничке групе (српске). За међународне стручњаке је посебно било узнемиравајуће то што су током тих поступака масовно коришћени лажни сведоци и фабриковани докази- и због тога су отворено изнели мишљење да је Хашки трибунал „де-факто“ сам себе дискредитовао као „међународну правну институцију“...
3. Дошло је до грубих и очигледних повреда међународног права- стварањем опасних преседана који ће у будућности практично „онемогућити“ стварање сличних „независних међународних институција“ (креирањем „атмосфере линча“ према одређеним етничким и другим групама)!
4. У светлу свега овог, конференција је дошла до закључка да Хашки трибунал „не заслужује више да постоји“ и да би га требало под хитно затворити, и спровести озбиљну истрагу о његовом раду! Овакав закључак, међународни експерти, учесници ове научне конференције у Москви, су поткрепили не само доказима да је у случају Хашког трибунала кршено међународно право, већ и властити статут и процедуре (трибунала), и у том смислу су се позвали на правни принцип „*Rebus Sic Stantibus*“, који „захтева“ хитну аболицију овог илегалног трибунала (**Rebus sic stantibus** (промењене околности) је могућност да једна уговорна страна тражи промену своје престације (давања, чињења, нечињења) и то услед наступања околности које угрожавају првобитну вољу уговорних страна, а нису се могле предвидети. Све у циљу да би се постигла еквиваленција узајамних давања. Коси се са начелом acta sunt servanda – Извор: Википедија).

Конференција је посебно захтевала хитну истрагу због пропуста да се процесуирају ратни и злочини против хуманости такозване „Ослободилачке војске Косова“- где је доказано да ј Хашко

тужилаштво намерно игнорисало и практично заташкавало злочине шиптарских „званичника“.

Такође је захтевана посебна истрага злоупотребе судског процеса и „фалсиковања“ доказа и сведока у случајевима Шешеља, Крстића, Галића, Крајишника, Милошевића и Мартића...

Захтевана је и појединачна одговорност судија, тужилаца и другог особља Хашког трибунала за „пропусте“ у раду трибунала?

Посебно је захтевана ревизија такозваног „Сребреничког геноцида“ над муслиманским цивилима и борцима- у светлу доказа који су недавно откривени (2009). Овде је посебно наглашен опасан преседан у процесу против генерала Р. Крстића, када је трибунал уврстио у оптужницу произвољни термин наводног „геноцида“ против сребреничких муслимана 1995, који је био потпуно правно и историјски неутемељен, односно без икакве „фактичке“ подлоге у форензичким и другим доказима. Овај преседан, према учесницима конференције је посебно „опасан“ јер је послужио као изговор трибуналу да 2007, и званично прогласи Србију „одговорном“ у контексту „Конвенције о геноциду“ из 1948!? **Касније, у наставку овог текста ћемо доказати какву „прљаву“ улогу у свему томе је одиграо, сада већ бивши, Српски председник Борис Тадић, и његов про- западни поданички режим....**

У закључку ове конференције је захтевана ревизија судских процеса, посебно са аспектом на „енормусно“ високе казне, против Српских хашких сужњева- и као контраст, „енормусно“ ниских казни, или ослобађајућих пресуда, када су у питању били хрвати, муслимани, или шиптари!?

Посебна истрага је захтевана у случајевима ратних злочина, и повреда хуманитарног и ратног права у периоду 1991-1999, са нагласком на „нападе“ на ЈНА колону у Добровољачкој, експлозије (сарајевске бомбашке нападе) у улици Васе Мишкина, и на пијаци Маркале, и другим „нерасветљеним“ случајевима...

КАКО ЈЕ БОРИС ТАДИЋ САБОТИРАО „ВЛАСТИТУ“ НАЦИЈУ

2010. угледни амерички аутор Џорџ Памфри је објавио анализу под насловом: „Сребренички масакр: Анализа и историја једне легенде“. Овај рад је веома значајан са аспекта политизације термина „геноцид“, и посебно као једна од наснажнијих (страних) и најаргументованијих оптужби против тадашњег Српског председника Бориса Тадића, и других режимских званичника- за дела издаје и жртвовања властитих националних интереса....

Већина нас се сећа, како је Тадићев режим у то време, подметнуо Српској скупштини „кукавичје јаје“ у виду наводног „Сребреничког геноцида“- захтевајући од Народне скупштине да практично прихвати „кривицу“ за наводни геноцид- изгласавањем издајничке резолуције, која ће касније послужити за масовну просекуцију Српских родољуба и националних хероја... Наравно, Борис Тадић је све то урадио по налогу својих „бриселско-вашингтонских газда“!

Посебно је поражавајуће, да су Борис Тадић и Српски парламент игнорисали апел(петицију), водећих страних интелектуалаца и угледних личности, углавном из Западних земаља- који су захтевали од парламента да не гласа за такву резолуцију, чак ни у „ублаженом облику“, где је термин „геноцид“, замењен термином „злочин“. Они су тада упозоравали да је резолуција и у тако „ублаженом облику“ прихватање колективне кривице целе Српске нације- наглашавајући чињеницу да Србија као држава није имала никаквог удела у тим догађајима, и да Српски парламент нема право да „проглашава кривицу“ босанских Срба- као ни да прихвата „колективну кривицу“ властите нације. Ти стручњаци су такође нагласили да је неразумно прихватати кривицу за „нешто“, што још није добило ни коначан судски епилог у самом Хашком трибуналу!? Тим пре што теорија наводног „геноцида“ у Сребреници- до сада није била поткрепљена никаквим научним фактима (овде можете преузети оригинални садржај те петиције: <http://inicijativagis.wordpress.com/?s=appel>)...

Господин Памфри посебно наглашава „контраверзну“ улогу Расима Љајића, тадашњег Министра у Тадићевој влади и председника Националног савета за сарадњу са Хашким

трибуналом- који се отворено залагао (и вршио притисак на парламент) да се усвоји резолуција о Сребреници. Цитирамо његове речи: „...важно је да усвоји резолуција о Сребреници, пре свега из моралних и политичких разлога!“ Управо у овом цитату, нам сам министар Љајић открива праве мотиве усвајања резолуције- „...ПОЛИТИЧКИХ РАЗЛОГА!“ Дакле овај издајнички поступак председника Тадића, тадашње Српске владе и Српског парламента, је био пре свега руковођен политичким мотивима- а не интересима правде и истине, о томе шта се у ствари догодило у Сребреници!?

Џорџ Памфри је упозорио да је усвајање такве резолуције од стране Српског парламента (по „наговору“ Бориса Тадића) произвело, не само негативне ефекте по Српску нацију- већ и да је произведен један опасан историјски преседан...

За њега је непојмљиво „наше“ колективно прихватање кривице за „злочин“ који није поткрепљен веродостојним форензичким и другим материјалним доказима, свдећи се искључиво на „ауто-инкриминацију“ Српског парламента базирану на (наметнутој) ПРЕТПОСТАВЦИ да се „нешто“ догодило. Како видимо ових дана, све те „сребреничке претпоставке“ и фантомске оптужбе, полако једна за другом падају у воду!

Ево цитата једног дела тог „апила“, који најбоље илуструје „информисаност упућене западне јавности“ у Сребренички случај: „Егзекуција муслиманских ратних заробљеника у јулу 1995 од стране босанских Српских снага, које су заузеле Сребреницу, представља ратни злочин, али не на оној скали (и не у форми наводног „геноцида“) како се то званично презентује светској јавности. Обавештени људи на Западу добро знају да Срби у Сребреници нису ликвидирали већи број муслимана (и та цифра данас, под светлом нових доказа пада у воду)- од броја Српских цивила, које су муслимани ликвидирали у претходне три године (92-95, у залеђу Сребренице)!“

Овај цитат је важан, јер показује да водећи независни Западни интелектуалци, упркос бесомучној медијској Западној пропаганди и пласирања мита о „сребреничком геноциду“, једноставно нису „купили“ ту причу...

КАКО ЈЕ ХАШКИ ТРИБУНАЛ ДИСКРЕДИТОВАО САМ СЕБЕ...

Овај докуменет аргументовано руши мит о наводном „геноциду“ у Сребреници, наводећи шест кључних аргумената против такве теорије:

1. Сами, и веома веродостојни муслимански извори оспоравају ту теорију. Индикативно је сведочење Хакије Мехољића, бившег председника муслиманске Социјал-демократске партије у Сребреници, и бившег сребреничког шефа полиције-који веома убедљиво сведочи о свесном жртвовању Сребренице од стране Алије Изетбеговића, а по „налогу“ тадашњег америчког председника Била Клинтона- „Да знаш, мени (Алији Изетбеговићу) је Бил Клинтон обећао (у априлу 1993) да ако се деси да четници уђу Сребреницу и том приликом „ликвидирају“ бар 5 хиљада муслимана, Америка ће ући у рат на нашој страни“...

Овај детаљ указује на то да је наводни Сребренички масакр, пажљиво планиран од стране босанско-муслиманског руководства и америчке владе, скоро две године пре пада Сребренице!?

2. Наводни „Сребренички геноцид“ се одиграо „симултано“ са стварним геноцидом који су „неоушашке“ хрватске трупе починиле почетком августа 1995 у Крајини, током „операције Олуја“. Тада је спроведено највеће етничко чишћење (Срба) у Европи, после Другог светског рата, у режији „неоушашке“ хрватске власти и уз активну воно-обавештајну подршку од стране САД. Управо да би прикрили своју улогу у тој геноцидној операцији „неоушашких“ хрватских власти, САД су у УН посредовањем ноторног „србомрзца“ амбасадорке Мадлен Олбрајт, користећи се монтираним „ваздушним“ фото снимцима наводног „геноцида“ у Сребреници над муслиманима од стране босанских Срба- уместо стављања на дневни ред стварног хрватског геноцида над крајишким Србима, наметнули агенду лажног „сребреничког геноцида“-спроведећи на тај начин својеврсну „политичку диверзију“!

Ево шта је тада тим поводом написао престижни „Њујорк Тајмс“: „Презентација (Сребренице) госпође Олбрајт се дешава и у време

када хиљаде српских цивила напуштају своје куће пред терором хрватских снага, које то чине уз отворену америчку подршку..."

Свесна, да је „Сребреница“ једна обична фабрикација, Олбрајтова је током говора у УН изјавила (она је већ тада припремала светску јавност на чињеницу да се наводни српски „геноцид“ у Сребреници никада неће материјализовати): „Ми ћемо посматрати Србе, да би их спречили да униште доказе о ономе што чине?“ Наравно, ни до данашњег дана, уз сво то „посматрање“ нису успели да произведу доказе који би поткрепили ту њихову „теорију геноцида“!

3. Оно што је мало познато нашој јавности, јесте неколико добро документованих случајева фабриковања, или прикривања доказа везаних за наводни „сребренички геноцид“, од стране неких водећих Западних медија и новинара...

У време хрватске „неоушастке“ операције „Олуја“, новинар „Хришћанског научног монитора“, Дејвид Род, који је у то време био лоциран у Загребу, написао је „фиктиван“ извештај из Сребренице, наводно документујући српске злочине, иако није био ни присутан у време извршења тих наводних злочина у Сребреници (сво време је провео у Загребу, у удобној хотелској соби). Род је тврдио да је био присутан масовним егзекуцијама, заседама, да је видео силне лешеве. Овде је био само један „мали проблем“ - да би илустровао своје „доказе“ господин Род се користио архивским снимцима, догађаја и ратних злочина, који нису имали везе са Сребреницом. Он, као искусан новинар, није успео да обезбеди никакав фото, тонски, или видео запис наводних масакра у Сребреници - чак ни поуздане сведоке!? Ипак то све није сметало водећим Западним медијима да пренесу ту његову „причу“! И тако је кренуо још један, у низу других, процеса демонизације Срба... Оно што је иронично у целој овој причи, за овај новинарски плагијат на тему „Сребренице“, Дејвид Род је чак добио и „Пулицерову награду“ - Два месеца након наводног масакра, он је ипак отишао у Сребреницу, где је ухваћен од стране припадника ВРС, приликом покушаја „шпијунирања“ у корист муслимана, и протеран из те области...

Оно што се такође скрива од Западне и светске јавности, јесте чињеница да је након објављивања сателитских фото снимака

наводних масовних гробница муслимана, које је Мадлен Олбрајт презентовала у УН- једна велика група водећих Западних новинара из ЦБС, ББЦ и ЦНН, и других агенција, њих 24 укупно, кренула у потрагу за „масовним гробницама“, пратећи координате из извештаја Олбрајтове. Резултат њихове претраге је био негативан, односно нису успели да пронађу ниједну „масовну гробницу“ упркос „сателитским снимцима“ и прецизним координатама. Наравно, већ претпостављате да са таквим налазима нису никада изашли у јавност. Једноставно, све је заташкано- толико о „објективности“ водећих западних медија...

4. Два месеца након пада Сребренице, 13 септембра 1995, међународни Црвени Крст (Анђело Гнедингер) је водио „независну истрагу“ на локацији Сребренице, и том приликом ВРС му је омогућила приступ 200 заробљених муслимана- истовремено је од муслиманских босанских власти добио „потврду“ да је у Сребреници нестало око 5.000 муслимана, за које му је речено да је један део нашао уточиште у централној Босни.

Оно што је проблематично око овог извештаја Црвеног Крста, јесте чињеница да (према писању „Њујорк Тајмса“- 15 септембар 1995)- Црвени Крст напрасно мења „причу“ и практично утростручава цифру несталих или убијених муслимана, овај пут тврдећи да је нестало око 10.000, да за 5.000 имају „доказе“ да су „просто нестали“, и да се Срби „заробили“ 3.000 мушкараца!? Поред очигледне „игре бројевима“(користе се искључиво заокружене цифре у хиљадама- што је озбиљна индикација фалсификата)- овде пада у очи да је за свега два дана број несталих муслимана у главама званичника Црвеног Крста напрасно дуплиран!?

Дакле поред Западних медија, очигледно да су и неке међународне, наводно неутралне, организације, фалсификовале своје извештаје.

Када смо већ код медија, ево шта је „Њујорк Тајмс“ извештавао непосредно по паду Сребренице, у свом чланку од 18 јула 1995: „...нешто између 3 до 4 хиљаде босанским муслимана-мушкараца, које су УН званичници водили као нестале, су у ствари успели да се пробију на територију под контролом босанске владе.“

Такође лондонски „Тајмс“ је 2 августа 1995 известио: „...хиљаде несталих босанских муслиманских војника из Сребренице, за које се тврдило да су жртве наводног стрељања од стране Срба, сада су безбедни у североисточној области Тузле. И Црвени Крст из Женеве је прву пут објавио јуче, да је из својих извора у Босни да су око 2.000 припадника трупа босанске владе сада у зони северно од Тузле. Они су напустили Сребреницу, не обавештавајући о томе, чак ни своје најближе- додао је представник Црвеног Крста, наглашавајући- да они то нису могли да верификују, јер босанске власти нису дозволиле Црвеном Крсту приступ избеглим сребреничким војницима у рејону Тузле.“

Из свега овог наведеног у овом пасусу, очигледно је да су не само неки водећи Западни медији, него и наводно неутралне међународне организације, учествовале у фабрикације наводних доказа и наводно несталих муслимана, наводног „сребреничког геноцида“!?

5. Хашки трибунал је одмах по паду Сребренице уврстио у свој „антисрпски репертоар“ и нове фантомске оптужбе за злочине против хуманости и наводног „геноцида“- да би одмах потом и подигао нове оптужнице против ратног руководства босанских Срба, који су тренутно илегално утамничени у затворској јединици „Шевенген“ при трибуналу. Индикативно је да су те оптужбе подигнуте на основу медијских извештаја и пропагандних политичких говора Западних представника, пре свега у Савету Безбедности УН- а не на основу веродостојних форензичких и других фактичких доказа (јер такви очигледно и не постоје)!?

Једна од кључних „фабрикација“ наводних српских злочина у Сребреници је дошла у виду „крунског сведока“ Драгана Ердемовића, припадника фантомске јединице „Шкорпиони“ (о којима се све зна, осим ко им је „газда“), хрвата коме је „запала“ част да докаже српске „злочине“.

Сам процес како је Ердемовић врбован за Хаг је у најмању руку чудан, као и све околности које су пратиле суђења у којима је учествовао овај хашки „крунски сведок“, и по властитом „признању“ масовни убица муслимана за „рачун Срба“- и на крају

оно што је најчудније, њему и осталим припадницима Шкорпиона, Хаг је волшебно и великодушно опростио сва почињена злодела. Касније ћемо и видети зашто...

Ових дана(месеци) на случај „Шкорпиона“ је бачено ново светло, у виду сведочења француског обавештајца, мајора Н. Н.- пребега, који је недавно добио политички азил у Белорусији, у замену за кофер пун тајних докумената- између осталих и оних који доказују да су иза наводног масакра муслимана у Сребреници стајале Западне службе!? Оно што нас овде интересује, то је чињеница коју је документовао овај француски мајор, да је иза Шкорпиона (којима је припадао и Ердемовић) стајала француска обавештајна служба ДРМ.

Ердемовић је један од ретких ратних злочинаца, који је својеручно ликвидирао више стотина муслимана (према властитом сведочењу) да је затражио уточиште у Хашком трибуналу, који управо гони „такве као што је он“? И, оно што је чудније- за тако монструозне злочине, Хашки трибунал га је практично „унапред помиловао“- очигледно да би „купио“ његово сведочење, противи свих оних Срба, за које има „зафале“ докази!? Опет у хашкој инструментализацији Ердемовића кључју улогу су играли неки Западни медији. Прво га је „преузео“ амерички АБЦ, да би потом „предали“ Ле Фигару, који је лансирао причу о злочинима наводно Српских „Шкорпиона“ (за које се касније установило, да уопште нису Српски, штавише већина припадника нису чак ни „технички“ Срби!? Ердемовић, који је лажно сведочио у Хагу против више Српских заточеника, и кога је веома ефикасно демаскирао бивши(и покојни) председник Милошевић- је за властите злочине формално осуђен на 10 година, да би му се волшебно та казна смањила на пар година (практично период његовог сведочења у Хагу), да би данас уживао слободу и пуну заштиту (уз материјалну „бригу“) у једној од северно-европских земаља...

Опште је позната чињеница да је Ердемовићево сведочанство раскринкано не само од стране Милошевића, али и осталих оптуженика (или њихових адвоката), већ пре свега од њега самог. Наиме, његово сведочанство о броју убијених и временском оквиру у коме се то десило, може да уђе у анале научне фантастике. Он је наиме устврдио да је његова група од десетак плаћеника, за 5 сати стрељала 1.200 муслимана на фарми

Брањево, у групама од 10(120 група?), које су до стратишта (од аутобуса) корачале пар стотина метара(у једном правцу). По тој „рачуници“ за једну групу заробљеника је било „довољно“ 2,5 минута да буде спроведена стратиште и погубљена- што је и теоретски немогуће. Наравно Хашки трибунал је игнорисао ову нелогичност. И не само то, Хашки трибунал је прихватио његову тврдњу да је на фарми Брањево стрељано 1.200 муслимана, иако је ексхумација на тој локацији открила само 153 тела (од којих вероватно нису сви ни муслимани)!? Из свега овог је очигледно да је Ердемовић из своје улоге плаћеника Шкорпиона, сасвим „елегантано“ прешао у улогу „плаћеника“ Хашког трибунала...

Ипак највећи доказ пристраности и корупције која влада у Хашком трибуналу, јесте чињеница да унаточ овако „бомбастом“ признању и „доказима“ од стране Ердемовића о злочинима наводне српске паравојне формације „Шкорпиони“- Хашко тужилаштво (и трибунал) одбило да подигне оптужницу против других припадника те формације- иако је (бар по њиховим стандардима) Ердемовић предочио обилне доказе о њиховим злочинима... Шта то (и кога) прикрива „непристрасни“ Хашки трибунал?

Командант Шкорпиона који је руководио наводним егзекуцијама муслимана Милорад Пелемиш је и даље на слободи, кажу у Београду.

Можда најбоља илустрација зашто се „ратним злочинцима“ из формације Шкорпиони дозвољава да живе некажењно на слободи, јесте случај Марка Бошкића, бившег „Шкорпиона“, који живи у Америци као имигрант, где је недавно хапшен због „лагања имиграционим властима“. Наиме, о чему се овде ради- када је Бошкић рутински приведен од стране имиграционих власти након што су сазнали да је прикрио своју „ратничку прошлост“, он је такође рутински саслушан од стране америчке службе безбедности- ФБИ. Током саслушања он је признао учешће у Шкорпионима, и признао да су инкримисаног дана на фарми Брањево ликвидирали групу муслимана- једино је оспорио Ердемовићеву „астрономску цифру“ сводећи број убијених на „више десетина“, и тиме је сасвим довољно дискредитовао сведочење Ердемовића(који је очигледно ту цифру по потреби надувавао ради „геноцидних потреба“ Хашког тужилаштва).

ФБИ је те нове доказе предочио Хашком трибуналу- и шта се онда десило: Хашки трибунал, уместо да захтева његово изручење, великодушно га „поклања“ американцима. Наравно, све то из простог разлога, да његово сведочење не би угрозило већ климаву позицију њиховог „крунског лажног сведока“ Ердемовића...

6. Можда највећа неправда и фабрикација доказа од стране Хашког тужилаштва је учињена у случају генерала Радислава Крстића, који је осуђен на вишедеценијску робију (46 година- више него било који Хитлеров нациста) за наводни „геноцид“ у Сребреници, иако је чак и у судници доказано, да он није чак ни био присутан у Сребреници, у време наводног „геноцида“. Доказе за ту неправду нам нехотице презентују сами Западни медији. Наиме он је осуђен за „масакр“ 7.000 муслимана у Сребреници- то је цифра која му се приписује у оптужници. Проблем са овом цифром је у томе, што у време доношења пресуде, према писању „Њујорк Тајмса“(3 август 2001) у Сребреници је ексхумирано свега 2.028 тела, и наводно је установљена локација за још 2.500 тела. Дакле ако на ову прву цифру од 2.028 убијених додамо и ових наводних 2.500- добијамо цифру од 4.528- дакле ни близу бројке од 7.000 убијених, које је Хашки трибунал унео у судске списе, „приписао“ их генералу Крстићу, и потом га осудио на вишедеценијску робију у суровим енглеским казаматима, где је већ било покушаја његовог убиства од стране радикалних муслимана. Овде се поставља, пре свега легално и етичко питање о карактеру Хашког трибунала- какав је то суд, који доноси пресуде на основу претпоставки (политичких и медијских), а не на основу егзактних чињеница(које у овом случају очигледно и не постоје)!?

„СРЕБРЕНИЧКА САМО-ИНКРИМИНАЦИЈА“ СРПСКОГ ПАРЛАМЕНТА ОТВАРА ПУТ ЗА НОВЕ ЗАПАДНЕ ИНТЕРВЕНЦИЈЕ У СРБИЈИ?

Дакле да се вратимо на Тадићеву издајничку „сребреничку резолуцију“ коју је усвојио тадашњи (такође) издајнички Српски парламент. У време усвајања те резолуције, Хашки трибунал није успео „де-факто“ ни у једном судском процесу да докаже чак ни

кривицу босанских Срба за наводни „геноцид“. Такође, чак ни у таквим фантомским процесима против босанских Срба, ни једном судском одлуком није имплицирана Југославија, или Србија. Онда, по ком то основу су Борис Тадић, Срска влада и парламент, наметнулу властитом народу „колективну кривицу“, за нешто што се „легално“ није чак ни десило, и које, ако се и неким чудом накнадно „легално деси“- опет неће имати никакве (легалне) везе, нити легалне импликације по Српску државу?

У томе и јесте поента- Пошто Србију није могуће „легално имплицирати“ у такозваном највећем злочину столећа, онда је то потребно урадити политички, да би могло да се настави некажњено и неометано са комадањем наше отаџбине. Ту онда поново долазе до изражаја типови попут Бориса Тадића, Расима Љајића и других „прозападних“ слугу и послушника, којима је задатак да се Српској нацији наметне стигма „геноцидног народа“ (иако је Српски народ историјски одувек био жртва туђих геноцида, а сам никад починилац, па ни у овим последњим сукобима)- и онда потом некажњено докрајчи. Онима, који не верују овим мојим речима, можда ни угледним светским перима на које се овде позивам, и које сам овде цитирао- нека само погледају шта се данас дешава у Војводини, Рашкој, Тимоку, Прешеву-или како се у Србији решава ромско питање- и све ће вам верујем бити јасно. Нама Србима Запад никада није био, нити ће бити „пријатељ“- што пре то схватимо то боље.

На крају, да бих илустровао тврдњу да нам се крвави грађански рат 1991 и субсеквентни распад Југославије није десио случајно, цитираћу овде речи тадашњег немачког министра одбране Руперта Шульца(иначе врхунског експерта уставног права), на „војној и бизнис конференцији“ у Немачкој, у септембру 1991-који се тада отворено zaloжио за уништење Југославије:

„... југословенски конфликт има свој пан-европски значај... Ми верујемо да су принципи наслеђа (нових граница у Европи) Другог светског рата превазиђени (он овде мисли на уједињење две Немачке и пун немачки суверенитет).. Али и даље морамо да превазиђемо консеквенце Првог светског рата, које су вештачка творевина- попут Југославије. Ја сматрам да морамо одмах да признамо Словенију и Хрватску као независне државе. И када се то деси, онда ћемо успети да интернационализујемо Југословенски конфликт, који онда више неће бити њихов домаћи

проблем. Онда ће за нас бити могућа и директна спољна интервенција!“

(На жалост наш нови председник Томислав Николић и даље верује- бар тако јавно изјављује- да је Србији данас највећи „пријатељ“ Немачка?)

Овај последњи пасус, не само да нам објашњава неке, верујем за већину читалаца, непознате детаље распада Југославије- него нам и омогућује да схватимо разлоге за политизацију наводног „сребреничког геноцида“ и „само-инкриминацију“ Српске нације подметнуту од стране разних (анти-српских) политичких уљеза, попут Бориса Тадића, Расима Љајића, али и многих других. Таква „само-инкриминација“ не само да добро служи као оправдање за све прошле злочине наших „сусједа“ и њихових НАТО спонзора над српским народом на балканским просторима- већ и ствара погодно тле за будуће „спољне интервенције“ унутар Србије...

ПРЕВОДИ...

ЋИНЋИЋ – КВИСЛИНГ ИЗ БЕОГРАДА

*Пише: Нил Кларк, Гардијан
Превод: Миодраг Новаковић
ФБР, 25 март 2011*

(Овај текст о Зорану Ћинђићу је први пут објављен у Гардијану 14. марта 2003.)

Са свих страна стижу почести убијеном српском председнику, председник Буш предводи у похвалама за његов „снажан руководећи пример“, док га канадска влада уздиже као „гласника демократије“, а Тони Блер се диви његовој енергији коју је посветио „реформисању Србије“.

Посмртнице у западним новинама га готово једногласно називају бившим студентским лидером који је храбро водио побуну против тиранина-диктатора, да би коначно успео да преусмери своју земљу ка новој демократској ери.

Али иза ове „CNN“ верзије светске историје, стварна каријера Зорана Ћинђића изгледа доста другачије. За све оне који се данас уједињују против Западне „доктрине смене режима“ важно је да запамте да Ирак није прва земља где су Америка и остале Западне земље спровеле промену режима који се није уклапао у њихове стратешке циљеве. Пре три године је „дошао ред“ на југословенског председника Слободана Милошевића.

У својој недавно објављеној биографији Милошевића, Адам ЛеБор открива како је Америка напунила цегере српске опозиције са 70 милиона долара, приликом организовања пуча против Милошевића 2000-те. По личном наређењу Мадлен Олбрајт, посебно је формирано, у оквиру америчке владе „Субверзивно одељење за Југославију“, да би се бавило организовањем „спонтаног дешавања народа“, које ће евентуално резултирати у рушење Милошевићевог режима.

У исто време, постоје докази да су организоване криминалне групе, под контролом Зорана Ћинђића и надзором америчких обавештајних служби, извршиле серију атентата против кључних

сарадника председника Милошевића, попут министра одбране Павла Булатовића и Жике Петровића, директора ЈАТ-а.

Када су коначно „Слобо“ и његови социјалисти свргнути са власти, Америка је почела са „реформом“ владе у Београду онако како је то најбоље служило америчким интересима. Новог председника Коштуницу, „сви“ су дочекали са букетима цвећа, али Зоран Ђинђић- „човек америчке владе“, је био тај који је контролисао полуге власти- и у томе сигурно није разочарао своје Вашингтонске спонзоре.

Први приоритет му је био да почне програм „економске реформе“- у ствари спровођења „новог економског светског поретка“ распродајом „будзашто“ државних ресурса Југославије западним корпорацијама. Тада је још увек, преко 70,000 Југословенских предузећа било у друштвеном власништву, и већина је била под управом радника и руководећих комитета, са свега 5% приватног капитала. По закону нико није могао да прода више од 40% имовине предузећа, 60% је остајало увек под контролом радника.

Ђинђић је кренуо убрзаном акцијом да измени те законе, тако да је велика распродаја државних ресурса ускоро могла да почне. Након две године, у току којих су хиљаде друштвених предузећа распродате у бесцење, углавном корпорацијама из Западних земаља које су учествовале у бомбардовању Југославије 1999, (у форми извештаја Светске Банке) почели су да стижу хвалоспеви Ђиђићу и његовом „укључивању међународних банки у српски приватизациони процес“.

Али овде нису били у питању само национални ресурси за које је Ђинђић добио наређења да их распрода. Дошло је време да се и Милошевић лично уклони, и то за награду од 100 милиона долара; без обзира што је уклањање Милошевића представљало легално киднаповање и директно кршење важећих југословенских закона- чак су у ту сврху послали у Београд авион Британског ратног ваздухопловства да пребаци Милошевића у амерички финансиран суд у Хагу, где му је суђено у монтираном процесу.

Када такав „човек“ (Ђинђић) распрода националне ресурсе своје државе, свог бившег председника и своје најјаче политичке противнике, шта му је друго преостало да прода? Своју земљу? У јануару ове године, Ђинђић је управо то и урадио. Упркос

противљењу већине грађана своје земље, западни „весник демократије“ је поступио по налогу „међународне заједнице“, и након 74 година постојања, је избрисао државу Југославију са политичке мапе света. Стратешки гол такве акције је било успостављање шаке слабих и завађених западних протектората, што је под Зораном Ђинђићем успешно остварено.

Понекад, и најбоље извршени планови могу да подбаце. Упркос Западним изливима жалости- за Ђинђићем ће у Србији туговати само мањина. За велику већину Срба он ће остати упамћен као велеиздајник који се „обогатио“ распродајом властите земље, и то онима који су против те земље водили тако дивљачки рат, пре свега неколико година. Ђинђићеве „хваљене“ реформе су једино успеле да доведу до повећања цена свих комуналија, незапослености преко 30%, паду зарада преко 20% и резултирале су у то да данас две трећине Срба живе испод границе сиромаштва.

Још увек је нејасно ко је испалио хитац који је усмртио Ђинђића. Највероватније да је и то била подземна мафијашка операција; његове везе са подземљем су му коначно дошле главе. Али, ма колико то звучи сурово, данас је пуно оних у Србији који би драге воље повукли „тај обарач“. Приликом моје задње посете Београду, био сам запрепашћен, не само са поражавајућом економском кризом, него и са нивоом мржње према Ђинђићу, коју је скоро свако отворено показивао у контакту са мном. Ђинђићева је популарност у то време, према статистичким истраживањима, пала испод 10%.

Лекција коју можемо да научимо на примеру Србије, а која важи за Западне „организаторе“ промена режима широм света, је веома проста. Ви можете да ломите народну вољу нехуманим санкцијама, да их засипате бомбама. Можете чак, ако желите, да силом рушите њихове владе које вам не одговарају, и да им након тога наметнете вашу вољу доводећи на власт једног Хамида Карзаиа, генерала Томи Франкса, или да поставите Зорана Ђинђића да имитира „царског конзула“. Али немојте да се заносите, да можете да натерате те понижене народе, да свим тим „царским конзулима“, на крају за „све то“ још и одају пошту.

Превод: Миодраг Новаковић

СРЕБРЕНИЧКИ „КРУНСКИ СВЕДОК“- ПОРАЖАВАЈУЋА ИСТИНА О ХАШКОМ ТРИБУНАЛУ!

13 јануар 2011. Едвард С. Херман

Превод: Миодраг Новаковић

Анализа књиге о Сребреници, Герминала Чивикова (оригинал на немачком: „Der Kronzeuge“, 2009, превод Џона Лофланда): „Кључни Сведок- поражавајуће чињенице о Међународном кривичном суду за бившу Југославију“:

Ова књига доказује „да Трибунал не поступа у складу са традиционалним међународним правом“ - то је пре свега политичка, а не правна институција, која има своју зацртану политичку улогу. Ово није први стручни рад који се обрачунава са Трибуналом- Лофландова властита књига „Травести“ у издању „Плута“, 2006, и књига Мајкла Мандела „Како је Америка прошла некажњено са убијањем“, у издању „Плута“, 2004, су такође веома снажне критике Трибунала.

Али ова Чивикова књига је уникатна у свом веома интензивом и изузетно ефикасном фокусу на само једног сведока: Дражена Ердемовића, као и на хашке тужиоце и судије који су се бавили овим сведоком. Ердемовић је био кључни сведок тужилаштва, једини у свим суђењима разним српским војним и цивилним актерима конфликта, који је у ствари „својевољно“ потврдио своје учешће у масакрима босанских муслиманских заробљеника. Због тога је од великог значаја и интереса то што је Чивиков овде био у стању да веома убедљиво докаже да је овај „кључни“ сведок обичан шарлатан, лажов и плаћеник, и да су хашки тужиоци и судије ефективно учествовали у завери, тако што су дозволили да екстремно дубиозни и контрадикторни наводи овог „сведока“, буду прихваћени у суду без верификације, и поштеног и неутралног унакрсног испитивања.

Ердемовић је био члан јединице „Десети диверзантски одред“ при армији босанских Срба, тима од осам људи, за који је тврдио да је стрељао 1,200 босанских муслиманских заробљеника на газдинству Брањево северно од Сребренице, у Босни, 16-ог Јула 1995.

Ердемовић је признао да је лично убио између 70-100 заробљеника. Иницијално је био ухапшен од стране Југословенских власти 3. марта 1996, и одмах оптужен за ратне злочине, да би под притиском Америке био испоручен Хашком трибуналу, по тадашњој тврдњи хашких званичника- само привремено, а у стварности је „задржан“ за стално.

Након тога је био оптужен, процесирао и осуђен на три и по године затвора за своје злочине. То је била необично блага казна за некога ко је сам признао убиство „стотињак“ људи, али много оштрија него што је он сам очекивао када је пристао да сведочи у Хагу- очекујући комплетан имунитет, што произилази и његовог интервјуа новинару „Ле Фигара“ Реноу Жирарду („Босна: Признање ратног злочинца“, „Ле Фигаро“ 8 Март 1996). Он је тврдио да је имао споразум са Хашким трибуналом: „...да ће му за узврат за сведочење бити омогућено да се усели у неку од западних земаља са својом породицом; И да ће наступити као сведок, а не као оптужени, као и да ће на тај начин избећи било какву казну!“

Но, због његовог „јавног“ хапшења, веома озбиљне оптужнице, и створеног публицитета у Југославији, било је потребно осудити га на „неку“ казну да би се „сачувао“ кредибилитет Хашког трибунала. По одслужењу своје казне, завршио је на непознатој локацији као „заштићени сведок“ Хашког трибунала. Али, чак и пре завршетка свог суђења и пресуде од 3,5 године, он је кренуо са својом улогом „врхунског сведока“ у Хашким (Америчким и НАТО) процесима над оптуженим Србима. Појавио се на пет таквих суђења, и од самог почетка су његове изјаве биле прихваћене као „абсолютна истина“ од стране тужиоца, судија и водећих западних медија.

Једна од најупечатљивијих карактеристика Ердемовићевог случаја јесте чињеница, да иако је именовано седам особа које су извршавале убиства заједно са њим, као и два претпостављена у ланцу команде, који су или наређивали, или пропустили да спрече извршење злочина, нико од њих није никада приведен у

Хаг као оптужени за та убиства, или да би посведочио о Ердемовићевим наводима. Ти „саучесници- убице“ су наставили да живе мирно, на дохват руке Хашког трибунала, и у оквиру „његове“ јурисдикције, али потпуно неузнемиравани од те институције, или било какве друге правне јурисдикције, или „примене владавине права“, како би то било нормално за очекивати у овако „озбиљном случају“.

Командант његове јединице, Милорад Пелемиш, за кога Ердемовић тврди да је издавао наређења за убиства, јасно је ставио до знања, у свом интервјуу београдским новинама у Новембру 2005, да хашки истражитељи никада нису направили покушај да га саслушају. Он сам, никада није осетио потребу да се сакрива, већ је живео неузнемиравано нормалан породичан живот са својом женом и децом, у Београду.

...Нити су хашки истражитељи „губили време“ око Бране Гојковића, обичног војника у том „тиму убица“, за кога је Ердемовић тврдио да је био следећи до Пелемиша у ланцу команде (тврдња која је званично ушла у хашке судске документе, а да је нико није додатно образложио или доказао- нити Ердемовић, нити тужиоци, нити судије!?). Чивиков овде указује, да су у току ових пет различитих судских процеса у којима је сведочио „врхунски сведок“ Ердемовић, судије само једном упитале тужиоце да ли су икада повели истрагу против ових других, јавно именованих „убица“.

Тада су хашки тужиоци уверавали судије (још давне 1996), да су и други били „предмет истраге“, да би ето након 14 година ми овде сазнали да канцеларија хашког тужилаштва, још увек није саслушала ниједног- јединог од њих!? И од тада (од 1996 године) хашки судије се више никад нису враћали назад на ту „неугодну тему“.

Ако су тих седам убица ликвидирали стотине људи, према Ердемовићевом сведочанству, а знамо да су тужиоци и судије то сведочанство прихватили као истинито, зашто су онда те убице све до сада остали ван домашаја правде?

Овде једна ствар постаје одмах кристално јасна, а то је да Хашки трибунал није основан да би делио непристрасну правду- да би таква „непристрасност“ ишла чак до таквих екстрема, који су резултирали у избегавање и саботирање хапшења свих

непосредних извршиоца масовног убиства босанских муслимана-у једном тако озбиљном случају, који је сам Хашки трибунал чак назвао „геноцидом“.

Дакле, „игнорисање“ саучесника „у злочину“ (њихово неизвођење пред суд) у овом случају, снажно сугерише да су хашки тужиоци и судије били ангажовани у политичком пројекту: Заштите „врхунског сведока“ - сведока који је био спреман „да каже све оно што Хашки трибунал буде захтевао од њега да каже; Као и у обструкцији или спречавању изношења било каквих других доказа који би могли да угрозе кредибилитет овог „врхунског сведока“.

Чивиков овде указује, да је Ердемовић једини пут био изложен озбиљном унакрсном испитивању, када је био саслушаван од стране председника Милошевића, у току његовог (Милошевићевог) маратонског суђења. И Чивиков потом успешно доказује, да је председавајући у том случају: Ричард Меј, чинио све у својој (неограниченој) моћи да спречи Милошевића да раскринка Ердемовића и јавно оспори његов (непостојећи) кредибилитет.

У Априлу 2004, босански Хрват Марко Бошкић је ухапшен у Пибодију, држава Масачетс, САД, због саобраћајног удеса у пијаном стању. Америчка полиција је убрзо открила у својим досијеима да је Бошкић био члан Ердемовићевог „тима убица“ на локацији газдинства Брањево, што је он (Бошкић) сам признао у току истраге у Америци; Али оно што је било чудно, и што су открили новинари при Хашком трибуналу, јесте да трибунал није имао намеру да захтева екстрадицију тог осумњиченог ратног злочинца и убице по властитом признању. Представник за штампу Хашког тужилаштва је изјавио у Августу 2004, да тужиоц неће захтевати екстрадицију Бошкића, зато што има обавезу да се бави „крупнијом рибом“.

Дакле, убиство стотина људи, као део „удруженог злочиначког подухвата“ (у убиству 1,200 људи), не указује Хашком трибуналу на „крупнију рибу“. То је уствари једна велика и ноторна лаж, када знамо за десетине других хашких процеса против Срба-За убиства у много мањој размери; Или чак и само због обичног пребијања; Као и за чињеницу да се Хашки трибунал већ годинама „храни“ само „ситном рибом“ из редова Срба... У стварности, први случај који је „дошао“ у Хаг, је био против

Србина Душка Тадића 1996, који је био оптужен за десетине „убистава“; тај случај је евентуално био окончан због недостатка доказа, ослободивши Тадића свих оптужби за убиства, да би га судије потом осудили на 20 година робије због „пребијања“ заточеника!?

И други већи број Срба је добијао вишегодишње затворске казне, не због убијања људи, већ због физичког малтретирања, или једино због „пасивности“, или због пропуштања примене свог командног ауторитета у спречавању кривичних дела (на пример: Драголић Прчак, 5 година; Милојица Кос, 6 година; Млађо Радић, 20 година... између осталих).

Чињеница је да се у хашким архивама највише налазе досијеи „ситних риба“ из редова Срба, док „крупне рибе“ из других етничких група углавном пролазе некажњено.

Из тог разлога, Бошкићев случај не сме да се сврста у категорију не-интересантних „ситних риба“. Пре ће бити, да се перфектно уклапа у патерн „пропушта“ Хашког трибунала- да се пред суд изведу Пелемиш или било који други од седам јавно идентификованих учесника у масакру над муслиманским заточеницима.

Чивикова веома убедљива хипотеза, јесте да је то само још једна манифестација „заштите“ „кључног сведока“, чије веома „подобно“ (политички) сведочење, Хашки трибунал жели да заштити од било каквих јавних изазова у судници.

За њих вероватно, „ситна риба“ попут Бошкића има потенцијал да угрози хашки „сребренички политички пројекат“.

Чивиков овде наглашава упадљиви контраст- између веома алармирајуће и агресивне акције Хашког трибунала и америчких власти у екстрадицији и трансферу Ердемовића у Хаг, у Марту 1996- и ове веома упадљиве „стидљивости“ да се Ердемовићеви саучесници у убиствима, чак само саслушају. Очигледно, да је он (Ердемовић) био виђен као човек кога могу да искористе као средство за постизање циља (не правног, већ политичког), и од тада- па све до сада, Хашком трибуналу ништа више није „свето“!

Још једна упадљива карактеристика „хашке употребе“ Ердемовића, је његово коришћење као „кључног сведока“, чак и

када је био проглашен ментално неурачунљивим, и то непосредно уочи изрицања његове пресуде.

Одмах након Ердемовићевог првог признања кривице 31-ог Маја 1996, он је (27-ог Јуна 1996) оглашен од стране судија неспособним за саслушање у току завршнице судског процеса-изрицања пресуде, из разлога што су га психијатри дијагнозовали са „пост-трауматским менталним обољењем“ и ментално неурачунљивим да јавно сведочи пред судом- доктори су тада инсистирали да се он поново прегледа за 6 до 9 месеци, пре било каквог учешћа у судском процесу.

Али већ 5-ог Јула, једва недељу дана након тог лекарског закључка, Ердемовић је изведен као „кључни сведок“ у прелиминарном јавном процесу, да би „публицирао“ и „учврстио“ постојеће оптужбе против Радована Караџића и Ратка Младића.

Тај судски процес српским босанским лидерима је био права „циркуска представа“. Два главна хашка бегунца су још увек били на слободи, тако да нису могли да представљају сами себе, нити су тамо били присутни њихови адвокати. Једини присутни, „радећи“ пуном паром, су били хашки тужиоци и судије- Исти они судије који су Ердемовића прогласили ментално неурачунљивим за било какво сведочење, сада су га „угурали“ на клупу за сведоке, без икакве медицинске документације која би легално оправдала такав поступак!?

Врхунац цинизма и судске нелегалности се огледао у следећем чину- Када је, приликом тог „циркуског поступка“, председавајући судија Клод Џорда објаснио да је Ердемовићев посебан судски поступак (у фази изрицања пресуде) одложен због Ердемовићеве менталне неурачунљивости- и то по његовим следећим речима: „... зато што смо захтевали додатну медицинску документацију,“- сакривајући од јавности чињеницу да је Ердемовић од стране доктора оглашен ментално неурачунљивим за било какво сведочење (не само у свом поступку)!

Али Џордина „послушничка улога“ у том политичком пројекту иде много „дубље“- он не само да је дозволио Тужиоцу да изведе пре суд особу, управо декларисану ментално неурачунљивом (читају лудака- примедба преводиоца), већ то чини непосредно, пре него што је том (по властитом признању) масовном убици, изречена пресуда у посебном суђењу- но Џорда је овде отишао чак

и „корак даље“: „стављајући до знања Ердемовићу, док је овај седео на клупи за сведоке у фантомском процесу Караџићу и Младићу, да ће му приликом изрицања казне у властитом поступку, бити узето у обзир то како је овде сведочио овде у улози „врхунског сведока“.“

Дакле цео овај судски поступак се базирао на основу непотврђеног и непровереног (и непроверљивог) сведочанства једног болесног човека и масовног убице, кога је очекивао посебан судски поступак и изрицање казне (није чудо да је Ердемовић у таквој „хашкој трговини“ добио само три и по године за убиство стотину људи, док је Србин Душко Тадић добио 20 година робије за „обично пребијање“ заточеника - примедба преводиоца) - да би непосредно након тог „судског циркуса“ (у коме је главни клоун био Ердемовић) били издати налози за хапшење Караџића и Младића.

Оно, за шта су овде „припремали“ Ердемовића, у функцији спровођења политичког програма Хашког трибунала, је било то-да им он помогне да исконструишу цео „случај“ који би доказао линију команде између њега и његових саучесника у убиству на газдинству Браћево и врховне команде босанских Срба, на пример: Караџића и Младића, и пожељно Милошевића. Он (Ердемовић) је ту за њих (Хашки трибунал) обавио веома „траљав посао“, не успевши да докаже непосредно учешће тих лидера, нити да су чак имали било каква сазнања о тој „казненој стрељачкој експедицији“, једино што је успео, је било то да упорно „понавља“, и то неутемељено, да су локални команданти били под директном контролом централне команде босанских Срба.

Ердемовић је тврдио да је непосредну команду приликом те операције масовног убиства, имао обичан војник Бране Гојковић, уз напомену да је у „тиму“ био присутан и један поручник, да би потом убацио у своје сведочанство мистериозног и безименог потпуковника, који је по њему одвео јединицу на место извршења „масовног злочина“, и потом их напустио!?

Ердемовић потом није сигуран да ли је стрељање наредио Пелемиш или тај безимени потпуковник. Затим је тврдио да је Пуковник Петар Шалпура, обавештајни официр армије босанских Срба, имао директну одговорност за тај масакр. Он се колебао око

праве улоге и ауторитета Гојковића, понекад га називајући „командантом“ са великим овлашћењима, понекад само обичним „посредником“.

Ердемовић је за себе тврдио да није имао никаква овлашћења и да је био присиљен да учествује у убиствима, али Чивиков овде веома успешно доказује, да је у то време Ердемовић био у чину заставника, и да се у ту јединицу укључио добровољно; Да би упркос свему томе тврдио да је над њиме и поручником Францом Косом у време спровођења овог „крвавог бизниса“ шефовао обичан војник Гојковић“. Таква „линија команде“, према Ердемовићу, је просто невероватна!

Чивиков доказује да су тужилаштво и судије ишли до екстрема (и у томе били веома успешни) да би спречили било какво негирање и преиспитивање Ердемовићевих невероватних, контрадикторних и веома често очигледно лажних тврдњи о „ланцу команде“. Овде је најважније навести њихово (Хашког трибунала) одбијање да пред судско веће позову бар једну од тих „ситних риба“- саучесника у масовном убиству и „надређених“ команданата, који су могли да разјасне многе „дискутабилне чињенице“. Уместо да на „клару за сведоке“ изведу Ердемовићевог „шефа“, поручника Пелемиша, или Пелемишевог „шефа“, пуковника Петра Шалпуру, Хашки трибунал се задовољио да се „заустави“ на ментално неурачунљивом, и демобилисаном заставнику, који је веома невешто покушавао да „повеже конце“- управо онако како је то ишло у прилог политичког пројекта Хашког трибунала.

Ердемовић и већи број његових колега из „Десетог диверзантског одреда“ су очигледно били плаћеници- да би након окончања балканских ратова завршили служећи под Французима у Африци. Сам Ердемовић је једно време служио у босанској муслиманској армији, потом је прешао у хрватску војску, да би евентуално приступио војсци босанских Срба. Оригинално је школован као бравар, али у тој професији није никада радио. За њега је војна плаћеничка служба, а посебно (професионална) улога „врхунског хашког сведока“ очигледно била много више исплатива- док је истовремено сво време понављао за себе, током суђења у Хашком трибуналу, да је он био добар човек, да је мрзео рат, и да је био натеран, противно својој вољи, да учествује у масовном убиству

на газдинству Брањево, и да је на крају признао те злочине због гриже своје савести...

И хашки судије су му „поверовали“, никада у њему нису видели ратног плаћеника- убицу, упркос томе што је служио у свим трим зараћеним босанским армијама- и не само то, Хашки трибунал се „надљудским напорима“ потрудио да елиминише било ког другог сведока, који би могао да евентуално демаскира „врхунског сведока“ Ердемовића.

Ипак нису успели да избегну пар „неугодних“ сведока у овом поступку: пуковник Шалпура, сведок одбране у процесу Благовићу и Јокићу, је негирао да је имао било какав ауторитет и команду над „Десетим диверзантским одредом“, и пред судом је изнео убедљив доказ да је овај „тим убица“ био на „службеном допусту“ 16-ог Јула 1995 када су учествовали у масовном стрељању муслиманских заробљеника;

Драган Тодоровић, сведок тужилаштва у поступку против Поповића, и официр Дринског Корпуса армије босанских Срба, је такође потврдио да је овај „тим убица“ био на званичном допусту у време убистава, и да је поручник Кос, а не војник Гојковић задужио убице са наоружањем које је коришћено за извршење злочина, и да се тада Ердемовић добровољно придружио тој јединици, као и чињеницу да га нико није на то присиљавао.

Са изузетком тих „неугодних сведока“ , тужиоци и судије су успели да избаце из судских списа (читај: фалсификују доказе- примедба преводиоца) да је Ердемовићева јединица у време када је извршила злочин на газдинству Брањево, била на званичном службеном допусту у трајању од 10 дана, дакле није била у редовној служби. Хашки тужиоци и судије су такође успешно прикрили чињеницу, која је била заведена у судске списе током иницијалних саслушања Ердемовића, да су он и његови колеге за своју улогу на том ратишту, примили велику количину злата, око 12 килограма- „за своју лојалну службу“. Та исплата, која сугерише „плаћеничку службу“, а не редовну плату од стране армије босанских Срба, никада није истраживана од стране тужилаштва или судија, ни у једном поступку у коме је учествовао Ердемовић, и једино је био предмет пропитивања (покушаја) од

стране Милошевића, који је у том покушају био сурово лимитиран од стране судије Ричарда Меја.

Чињенице: да су чланови овог одреда били на службеном одсуству у време извршења злочина 16-ог Јула 1995, као и каснији налази Француске тајне службе о вези између Пелемиша и неколико његових колега из „Десетог диверзантског одреда“ са субсеквентним регрутовањем за плаћеничку војну службу у Заиру да би се тамо борили у рату на страни Мобутуовог режима- су веома сугестивне!

Такође је веома сугестивна чињеница: да је ово масовно убиство заробљеника било веома штетно за ратне циљеве босанских Срба, али да је зато било екстремно корисно за прикривене НАТО планове. Овде је очигледно да је Хашки трибунал, који је у служби НАТО земаља, намерно избегавао да истражи сва ова легитимна питања и све друге релевантне везе, који су се наметнули у току овог (фантомског) процеса.

Оваква „заштита“ Ердемовића, и веома очигледан успех Хашког трибунала и НАТО-а, да се овакво проблематично сведочанство прихвати током пет различитих судских процеса против Срба у Хагу, је у великој мери заслуга медија, који су у Америци и Великој Британији прихватили овај фантомски процес по принципу „здрово за готово“, слепо пратећи партијску линију (за додатно истраживање овог случаја, погледајте: Едвард С. Херман и Дејвид Петерсон, „Марлиз Симонс о Југословенском трибуналу: Студија тоталног пропагандног сервиса“, ЗНЕТ, 2004).

То није био случај не само са водећим медијима, већ и са такозваним левичарским и дисидентским медијима, са јединим изузетком „3 Магазина“ у САД, који је објављивао редовне критичке анализе рада Хашког трибунала (посебно издвајамо ауторе: Мандела, Лофланда и Џонстона).

Герминал Чивиков овде посебно указује на једну упадљиву аномалију која је уведена у званична хашка документа, а то је: да је наводно Ердемовићев тим ликвидирао 1,200 муслиманских заробљеника, и то у групама од по десет људи, у временском термину од пет сати, што би практично значило да за је за ликвидацију сваке групе било дозвољено мање од три минута- укључујући њихово извођење из аутобуса, одвођење на место стрељања, њихово стрељање, проверу да ли су ликвидирани и

уклањање лешева (једном речју „научна фантастика“). Такође постоје сведочанства, да је током извршења тих радњи било (на страни оптуженог и његових саучесника) конзумирања алкохола, свађе и „пијаног тетурања“ на том локалитету. Како то да онда тужиоци и судије нису никада поставили питање временског оквира у коме је наводно извршен овај масовни злочин? Зашто на моменте тужиоци говоре само о „стотинама“ убијених на газдинству Браћево? Да ли то има везе са чињеницом да је на том локалитету откривено свега 200 лешева, док не постоји (нити је направљен покушај да се начини) ваздушни снимак (еријални фото) са циљем откривања „масовних гробница“ или доказа откопавања и уклањања лешева, са тог локалитета?

Чивиков наводи следеће: „Дакле, убијених негде између 100 и 900? Тај недостатак сазнања, инцидентно, неће касније спречити судије, да неколико месеци касније надувају ту цифру на 1,200, у свом напрасном „расуђивању“, без обзира што нису постојали никакви докази за то- нити у то време, нити у садашње- чак и у супротности са исказима њиховог „врхунског сведока“ Ердемовића.“ Треба поново да се запитамо, зашто онда нису позвали или привели било ког другог учесника у тим злочинима, да би пред судом дискутовали и појаснили те цифре?

Било би веома интересантно сазнати, шта су хашки тужиоци и судије, дискутовали иза затворених врата, конфронтирани и збуњени Ердемовићевим фантомским бројевима, ланцем командовања, улогама, лажима и контрадикцијама. Вероватно су хашки „учесници“ дискутовали те небулозне податке, да би се потом и они и медији заједно, пре очима јавности једноставно правили „лудим“ на све то. Овде нам је данас потребнији, више него икада, неки нови „Викиликс“, да би се позабавио овом Ердемовићевом пародијом- и обелоданио истину, „Викиликс“ који би изазвао хаос и ломњаву на тренутном Караџићевом процесу, као и у процесу актуелне оптужнице и потере за Младићем.

Али тај циљ ће постићи и овај Чивиков „Сребренички врхунски сведок“, само ако успе да добије у медијима, као и код шире јавности, заслужену пажњу!

Професор Едвард С. Херман
Global Research, January 10, 2011

Превод: Миодраг Новаковић

ЗАТАШКАНА ТРГОВИНА ОРГАНИМА НА КиМ

УНМИК ИЗВЕШТАЈ „СКХ103“ - СРБЕ СУ КОМАДАЛИ ЖИВЕ...

*Анализа и превод: Миодраг Новаковић
29. јануар 2011*

НАПОМЕНА АУТОРА (ПРЕВОДИОЦА):

Аутор је у посед овог извештаја УН-а (Хашког трибунала), који документује судбину преко 300 отетих Срба на Косову, дошао у децембру 2010 године, када је извештај посредством сајта www.press.com први пут обелодањен нашој јавности, али само у енглеској верзији, тако да је аутор урадио први превод овог документа са енглеског на српски језик, који је потом преузет од више домаћих „патриотских“ сајтова (аутор је објавио овај извештај у целини, у својој недавно публикованој књизи „УСТАЈ БРЕ СРБИНЕ“).

Упркос значају и актуелности овог документа, исти је упорно заташкаван од стране режима и режимски контролисаних главних медија, све док се није појавио у преведеној верзији на више алтернативних српских медија. Ипак и после тога овај извештај није привукао довољно, не само медијске (водећих медија), већ и званичне „лажње“, ради покретања поступка за процесуирање шиптарских ратних злочинаца и злочинаца против хуманости.

Увидом у извештај се јасно види да исти садржи све елементе за подношење кривичних пријава против извршилаца ових недела, њихових налогодаваца и помагача, али пре свега одговорних челника терористичке ОВК, чија је одговорност по принципу „командне одговорности“ непобитно утврђена у извештају.

Подсећам, да се по истом принципу недавно судило целом бившем српском државном руководству, и избегавање процесуирања шиптарских злочинаца по истом принципу, би било најгрубље игнорисање универзалног принципа једнакости пред законом. Са тог аспекта закона и принципијелности српска држава је потпуно подбацила- бар када су у питању српске жртве.

Извештај је урађен веома професионално и непобитно документује отмице, злостављања, силовања и убиства отетих Срба, али и припадника других (углавном словенских) националности, од стране шиптарских терориста и њихових ОВК лидера. У извештају се прецизно идентификује један број жртава, места и начина извршења злочина, као и пар десетина непосредних извршилаца злочина.

Такође се идентификују њихови налогодавци. Посебну тежину овом извештају, поред идентификовања једног броја умешаних руководилаца ОВК, дају и индикације о директној умешаности западних и НАТО званичника у ова тешка кривична дела, или бар њихову прећутну сагласност.

Ове индикације је потврдио и документовао швајцарски тужилац Дик Марти у свом прошлогодишњем извештају Европском Савету. Са становишта доказивања свих горе наведених тешких кривичних дела- са изузећем продаје људских органа, које вероватно захтева још додатне истражне радње и форензичке доказе- овај извештај садржи практично све елементе за подношење кривичних пријава. Разлози зашто то није урађено од 2003, када је извештај комплетиран па до данашњих времена, су чисто политичке природе.

Оно што практично чини Хашки трибунал (тужилаштво) саучесником у овом монструозном злочину над отетим Србима јесте чињеница да су у време писања овог извештаја, према поузданим изворима у Албанији још увек постојали живи Српски заточеници. Хашки трибунал и НАТО окупатори не само да нису ништа учинили да их ослободе, већ су суспендовали ову истрагу, да би потом накнадно у трибуналу уништили и све форензичке доказе прикупљене са локације Бурел и других локација у Северној Албанији...

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК

(У наставку су изводи из “Хронологије злочина над косметским србима” аутора М. Новаковића, који бацају додатно светло на овај случај)

НОВИНАР МОНТГОМЕРИ САЧУВАО КОПИЈЕ ДОКАЗА КОЈЕ ЈЕ ХАГ НАМЕРНО УНИШТИО НА ЛОКАЦИЈИ „ЖУТЕ КУЋЕ“ У БУРЕЛУ...

У априлу 2009, ББС је емитовао документарни филм „Нестали на Косову“ (линк: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7990451.stm>), у режији угледног новинара Мајкла Монтгомерија. Господин Монтгомери се, од мартовског погрома 2004 на Косову, интензивно бави сакупљањем доказа о албанским злочинима над Србима, и његова новинарска истрага је управо та које је покренула „траљаву“ УН истрагу на локацији ноторне „Жуте куће“ (да би и он сам евентуално постао „активни члан те истраге“).

Његов документарцац зато има посебну тежину, јер садржи изворне видео доказе који су званично заведени као доказни материјал Хашког тужилаштва (да би ти видео, као и други форензички докази касније били намерно уништени од стране антисрпске Хашке институције).

Наравно господин Монтгомери је сачувао своје копије видео исказа више заштићених хашких сведока, као и видео копије форензичких доказа са локације „Жуте куће“, и потом, због личног убеђења да су ти докази намерно уништени да би се заташкали злочини над Србима и сакрила за Запад „неугодна истина“, одлучио да их овим кратким али веома снажним документарним филмом учини доступним светској јавности.

Колико је та документарцац постао „неугодна истина“ за многе западне политичаре, најбољи доказ је чињеница, да је упркос изузетној гледаности емитован само два пута у Априлу 2009, и после тога више никад (овде говоримо о БиБиСију).

У видео прилогу су приказани искази двојице заштићених хашких сведока и једне заштићене жртве албанске националности, али је такође наведено да постоје бројни други заштићени сведоци и неколико преживелих жртава- нажалост међу њима ниједна српска жртва!

Тај видео запис недвосмислено доказује да су српски цивили и ратни заробљеници, били киднаповани од стране Тачијеве ОВК, и у једној компликованој и „скупој“ операцији пребацивани у

Албанију. Пошто се радило углавном о сиромашним српским цивилима за које никада није тражен озбиљан откуп (осим пар појединачних директних уцена српским породицама од стране нижих ОВК „кадрова“, где је одређена сума новца изнуђена, али до откупа и примопредаје талаца никада није дошло, јер то никада није ни било на „распореду“ тих „другоразредних“ разбојника), и пошто се радило о ратним заробљеницима, углавном младим српским војницима, безначајне или никакве обавештајне вредности, поставља се једно врло логично питање:

Зашто су ти јадни људи шверцовани у Албанију таквом компликованом и ризичном операцијом? Јер ако су шиптарски терористи желели да их муче и физички ликвидирају, то су могли да учине без много ризика на безбројним локацијама унутар Косова.

Једини логичан одговор на такво питање који се сам намеће, јесте: мрачне намере тих шиптарских крволока и њихових западних савезника да учине „нешто нечасно“ са њиховим телима. Ако ту нису били у питању сатанистички обреди жртвовања тих мученика Блеру, Клинтону, Солани, Кушнеру и осталим западним девијантима, онда опет једини логичан закључак, и сурова истина чији нам се хорор сценарио управо презентује од стране највишег легалног органа Европе, и који ова Мартијева истрага документује безбројним материјалним доказим, индицијама и сведочанствима очевидаца, јесте:

„Крађа“ људских органа, за „девијантно“ западно и блискоисточно тржиште. Управо док је овај текст у припреми, неки медији тврде да су у овој мучној крађи људских органа учествовали и војни лекари из састава окупационих НАТО трупа на Косову.

АУСТРАЛИЈСКИ ХИРУРГ ЈУРИШЕВИЋ - ЦЕЛАТ ОВК, „ПРИСУТАН“ НА ЛОКАЦИЈИ КУКЕШ У ВРЕМЕ УБИЈАЊА ЗАТОЧЕНИКА И КРАЂЕ ОРГАНА

У сваком случају, добро је документован случај аустралијског хирурга хрватског порекла Др Крега Јуришевића, који је јавно признао да је пришао ОВК, и потом свој „стетоскоп“ заменио за оружје, где је по властитом признању поред оружане борбе у оквиру ОВК, лично убијао српске рањенике да би им (његовим речима) „скраћивао муке“.

Поред убијања заробљених Срба, Др Јуришевић је активно сарађивао са западним обавештајним службама у току НАТО рата, и под маском доктора хуманитарца шпијунирао српске трупе. По његовом хвалисању био је одговоран за навођење НАТО авиона на српске циљеве, којом приликом је убијено преко 400 Срба.

Али оно што је индикативно за ову истрагу (напомена ово је део ауторове „истраге“) је то да је дотични Јуришевић боравио у Априлу 1999-те на локацији Кукеш (локацији тајног затвора у коме су држани и убијани Срби којима су „одстрањивани“ органи) у Албанији, и да је тамо према његовим речима био сведок неких „аномалија“ у локалној болници која је била под контролом извесног доктора- команданта ОВК (претпостављам да се овде ради о Др Шаипу Муји). Др Крег Јуришевић данас живи и ради у аустралијском граду Аделаиди, где је запошљен као кардиоторациони хирург у Краљевској Аделаида Болници.

Ми се овде надамо да су ови подаци доступни како нашим српским истражним органима, тако и Мартијевој истрази- јер овде је веома важна улога Др Јуришевића не само као ратног злочинца, већ пре свега као, потенцијално једног од кључних сведока у овој монструозној афери.

ПРЕВОД ИЗВЕШТАЈА СКХ103:

Шаље: Емон Смит

Шеф мисије Скопље и Приштина

Број факса: 8942

Референца: РП-79-03

Прима: Патрик Лопез Терес

Шеф одељења за истраге

Факс: 8586

Напомена: На захтев Патрика Л. Тереса

Датум: 30 октобар 2003

**ПРЕДМЕТ: САДРЖАЈ ПОСЕТЕ ШЕФА ОДЕЉЕЊА ЗА ИСТРАГЕ И
ЊЕГОВОГ САСТАНКА СА ДИРЕКТОРОМ ОДЕЉЕЊА ЗА ПРАВДУ
УНМИК-а**

Патрик,

Након посете 23 октобра 2003, срео сам се јуче у вечерњим сатима (29 октобар) са Полом Кофијем, Директором Одељења Правде (ДОП) УНМИК-а. Уз извештај прилажем следеће:

а) Предмет Албаније Обележен као Анекс „А“

У прилогу је материјал примљен од ДОП у вези истог. Фотографије ће бити приложене накнадно.

б) Ратни Злочини, досијеи-Истражне радње-УНМИК Обележен као Анекс „Б“

У прилогу је ажурирани списак

ц) Информација о УНМИК хапшењима (РЗ) Обележен као Анекс „Ц“

У прилогу је Захтев за спровођење истраге

У потпису је: Лопез Терес

Истражно одељење Хашког Трибунала

03 новембар 2003

ПОВЕРЉИВ МАТЕРИЈАЛ

ОВА ИНФОРМАЦИЈА НИЈЕ ЗА ЈАВНОСТ
ИНФОРМАЦИЈА ЈЕ ПРЕДМЕТ НОВИНАРСКЕ ДИСКРЕЦИЈЕ

УКРАТКО:

Почевши средином 1999 (могуће и нешто раније), између 100 и 300 људи су киднаповани и пребачени камионима и комбијима у илегалне затворе у области северноалбанских градова Кукеш и Тропоје. Већина тих људи су били српски мушкарци са Косова, заробљени између Јуна и Октобра 1999. Почевши у Августу 1999, неки од тих заробљеника (24-100) су пребачени из северне Албаније у „помоћне“ илегалне затворе (приватне куће и напуштене индустријске комплексе) у средњој Албанији, углавном у близини вароши Бурел, неких 110 км југозападно од Кукеша.

Заробљеници су такође пребачени у илегалне затворе у близини Пешкопија, око 50 км источно од Бурела.

Заробљеници су одведени у централну Албанију, где су потом поново пребацивани у малим групама, у приватну кућу јужно од Бурела, која је била преуређена као импровизирана клиника. Тамо је коришћена медицинска опрема и медицинско особље за вађење органа из тела заробљеника, који би потом „умирали“. Њихова тела су сахрањена у непосредној близини. Извађени органи су транспортовани на Ринас аеродром у близини Тиране (неких 75 км југозападно од Бурела) одакле су авионима испоручивани у иностранство.

Остали заробљеници (поред Срба) који су довођени у ту „клинику“ (и ликвидирани ради органа) су биле у мањем броју, жене са Косова, из Албаније и Источне Европе. Задња испорука заробљеника на локацији те куће-клинике је забележена у пролеће, или рано лето 2000.

Поред заробљеника који су довођени у Албанију живи, један неутврђен број лешева српских цивила убијених на Косову је транспортован у Албанију и закопан на тајним локацијама.

Овај уводник је базиран на интервјуу са осам сведока, сви редом су Албанци са Косова и из Црне Горе, који су служили у ОВК.

Четири сведока су директно учествовали у транспорту најмање 90 етничких Срба и других у илегалне затворе у северној и централној Албанији. Тројица од њих, су испоручивали заробљенике у кућу-клинику јужно од Бурела, два сведока тврде да су учествовали у транспорту делова тела и органа на аеродром Ринас у близини Тиране. Ниједан од њих није присуствовао „медицинским“ операцијама.

Према свим нашим сазнањима, сви транспорти и „хируршке“ процедуре су извршаване са знањем и директним учешћем средњих и виших официра ОВК, као и лекара са Косова и из иностранства. Ту операцију су активно подржавали људи из састава Албанске тајне полиције, под контролом у то време, бившег премијера Салиша Берише.

ЛОКАЦИЈА „КЛИНИКЕ“

Кућа, где су органи били одстрањивани из тела жртава се налази тачно 14.58 км јужно од Бурела, са следећим координатама: 41.32.49 Н и 20.00.19 Е. Кућа се налази у засеоку Куртеши, који се налази 6 км западно од главног друма који спаја Бурел и Клош. Раскрсница са које се одваја земљани пут за Куртеш је 8.57 км јужно од првог моста јужно од Бурела.

СВЕДОЦИ

Наши извори су захтевали да не буду идентификовани, те их овде идентификујемо као „бројеве“:

1. Етнички албанац из југозападнoг Косова који је служио као возач и ниже рангирани борац ОВК у време рата. Он тврди да је директно учествовао у транспорту заробљеника са Косова и других лица, у илегалне затворе у северној и централној Албанији.
2. Етнички албанац са северозападнoг Косова који се прикључио ОВК 1998 и служио је као ниже рангирани борац и возач. Такође је директно учествовао у транспорту заробљеника са Косова и других лица, у илегалне затворе

- у северној и централној Албанији, и у закопавању људских лешева у близини куће-клинике јужно од Бурела.
3. Етнички албанац са северозапада Косова који је био возач и стражар при главном штабу ОВК за време рата. Директно је учествовао у транспорту заробљеника са Косова и других илегалних затвора у северној и централној Албанији, као и у сакривању и закопавању лешева у близини куће-клинике јужно од Бурела.
 4. Етнички албанац из Црне Горе. Служио је у ОВК као командир вода. Директно је учествовао у закопавању српских цивила на Косову и у транспорту заробљеника са Косова у северну Албанију.
 5. Етнички албанац са Косова који је био логистички оперативац на средњем нивоу при ОВК. Поседује директно знање о транспорту заробљеника са Косова у северну и централну Албанију. Његова директна улога у свему томе још није потпуно разјашњена.
 6. Етнички албанац из Призрена који је био ухапшен од стране ОВК и оптужен за сарадњу са српским властима. Био је заточен заједно са својим братом у ОВК бази у Кукешу. Евентуално је био ослобођен и вратио се у Призрен по окончању ратам (његов брат је умро у заточеништву ОВК у логору Кукеш). #6 је видео српске заробљенике у логору Кукеш, где је сазнао да ОВК неке србе пребацује у Бурел.
 7. Етнички албанац из Црне Горе који је служио као обичан војник у ОВК. Видео је косовске србе заточене у разним илегалним затворима у северној Албанији.
 8. Етнички албанац католик који је служио под доскорашњим командантом Дринијем. Сазнао је из других извора о транспорту заробљеника са Косова у северну Албанију.

ЖРТВЕ:

Приложена листа садржи имена неких заробљеника који су транспортовани живи у Албанију:

1. Властимир Стевановић. Виђен на Косову од стране сведока #2 и #1, у групи срба транспортованих из једног села код

- Суве Реке у Албанију, крајем Јула или почетком Августа 1999.
2. Драган Јаћимовић. Виђен на Косову од стране сведока #2, у истој групи срба транспортованих из села код Суве Реке у Албанију, крајем Јула или почетком Августа 1999.
 3. Златко Антић. Виђен на Косову од стране сведока #2, у групи срба транспортованих са локације код Призрена у Албанију, у Јулу или Августу 1999. Сведок #1 тврди да је његов пријатељ видео Антића у тој групи заробљених срба, али да верује да је Антић убијен пре него што је стигао у Албанију.
 4. Синиша Витошевић. Виђен је од стране сведока #7 у илегалном затвору код Тропоја, крајем Јула или почетком Августа 1999.
 5. Градимир Мајмаревић. Виђен је од стране сведока #7 у илегалном затвору код Тропоја крајем Јула или почетком Августа 1999.
 6. Драгољуб Славковић, Виђен је од стране сведока #7 у илегалном затвору близу Тропоја, крајем Јула или почетком Августа 1999.
 7. Младен Васић, Виђен је од стране сведока #7 у илегалном затвору близу Тропоја, крајем Јула или почетком Августа 1999.
 8. Милета Ђукић. Виђен је од стране сведока #7, у илегалном затвору код Тропоја, крајем Јула или Августа 1999.
 9. Пера Ристић. Виђен је од стране #7, у илегалном затвору код Тропоја, крајем Јула или Августа 1999.
 10. Слађана Фан. Виђена је од стране пријатеља сведока #1, у илегалном затвору у Пешкопију, у Септембру или Октобру 1999. Сведок #1 тврди да је жена која се уклапа у њен опис била заточена у Албанији и да верује да је одведена у кућу-клинику јужно од Бурела.

НАПОМЕНА:

Већина сведока су давали само кратке одговоре и покушавали су да умање своју улогу у специфичним операцијама. То се дешавало између осталог и из страха да би детаљније информације могле да открију њихов идентитет. У сваком случају четири сведока који су

директно учествовали у транспорту заробљеника су нам дали аутентична сведочанства.

СВЕДОК #2

Овај сведок се сећа свог учешћа у три транспорта заробљеника и људских лешева са Косова у северну Албанију, и два транспорта заробљеника у кућу-клинику у централној Албанији.

„Мој први транспорт са Косова је био око 20 Јула, други је био око 23 Јула, и задњи је био почетком Августа. Ујутро, 20-ог Јула (један дан пре или после) био сам у једној вароши близу мога села, источно од Пећи. Дошао сам да се јавим свом претпостављеном ПА.

Он ми казао да му је РЗ наредио да пронађе возача за један посао. Познавао сам ту групу (ганг) као опасну, и били су познати по убијању Срба у Пашином селу. У то време у нашој вароши није било живих Срба. Речено ми је да ћу возити камион из Пећи у Призрен. ПА ми је наредио да извршим тај задатак, држим језик за зубима и заборавим све што видим, и да ћу једино тако моћи да доживим дубоку старост. Био сам задужен са прашњавим и прљавим камионом САБ, који је позади имао контајнер са замрзивачем који није радио. Возио сам од Пећи до Призрена, око 80км.

Вожња је трајала око сат и по. Једини који је био са мном у камиону је био ПА. По доласку у Призрен наредио ми је да наставим према Сувој Реци. Возио сам неких 15 минута. Прошли смо Љутоглав да бисмо се зауставили после једног километра. Љутоглав је између Суве Реке и Призрена. Ту сам онда скренуо десно, ту је била једна велика кућа са три спрата, одмах са десне стране.

Скренуо сам десно и наставио неких 100 до 200 метара. Тамо је било око 30 заробљеника, укључујући једну жену, чекали су нас заједно са 10 војника ОВК. Заробљеници су очигледно морали да дуго марширају. Били су прашњави и прљави, неки од њих крвави. Атмосфера је била нормална, и иницијално сам мислио да ћемо их разменити за наше борце.

Један војник ОВК је „саслушавао“ неколико заробљених Срба. Један од њих је био Драган Јаћимовић из Шилова, стар око 40 година. Шилово се налази код Гњилана. Остали Срби су били из Ратимља, Оћеруше и Гњилана. Натерали смо их да се укрцају у камион.

Возио сам одатле до Призрена. ПА је сишао у Призрену и друга двојица припадника ОВК су ми се придружили у кабини где су остали цео пут. Били су у цивилу. Имали смо такође „дискретну“ пратњу од стране 4 припадника ОВК у аутомобилу марке „голф2“. Један од ОВК бораца који је био са мном у кабини је био веома непријатан. Када сам га упитао где идемо, казао ми је да зачепим и возим.

Када смо напустили Призрен, морао сам да станем зато што је једно од возила имало проблем са гумом.

У близини главног пута сам приметио другу групу од 15 заробљених Срба. Испред њих је ишао полако „дип“ са војницима ОВК у њему. Четири или пет ОВК војника је ходало са Србима. Ту су застали да запале цигарете.

Тада сам препознао заробљеног Властимира Стевановића из Призрена. Он је радио као келнер у Дому Армије у Призрену. Био је мршав, стар око 30 година. Неколико Срба су носили униформе. Речено ми је да су они били заробљени припадници МУП-а и Војске. Упитао сам једног ОВК војника шта ће бити са њима. Казао ми је да ће сећи дрва у Албанији. Та група је сишла са главног пута и пешке прешла у Албанију преко планине Паштрик.

Наставили смо нашу вожњу у Кукеш. Прешли смо границу на Морини. Саобраћај је био веома густ и нико нас није заустављао на граници. Избеглице су се враћале назад, и било је много камиона који су ишли у оба правца. Стигли см у Кукеш око 4 поподне. Вожња је трајала око сат и по. Када смо стигли у Кукеш наставили смо другим путем ка северу и тамо смо испоручили Србе. Потом смо се вратили у Призрен.“

23 ЈУЛ

„Поново иста два ОВК војника, који су били са мном у кабинџ на претходном задатку. Иста рута, исти камион. Овај пут смо се одвезли даље од претходне локације на путу за Суву Руку. Стигли смо на неких 15 км пре улаза у Суву Реку, где смо скренули лево на сеоски пут.

Тамо нас је сачекала ОВК банда под вођством Исмета Таре. Овај пут сам видео лешеве умотане у сиву војничку ћебад. Могао сам да осетим мирис свеже људске крви, тако да сам знао да су недавно убијени. Међу њима је било и жена, али већина су били мушкарци. Ту су утоварили лешеве у камион.

Непријатан ОВК сувозач ми је казао, пошто су лешевџ убачени у камион: „Погледај их добро. Мој брат је завршио у Трепчи..“ (верује се да су тела неких албанаца убијених од стране српских снага уништавана у Трепчином индустријском комплексу). Ту су сипали прашак „капори“ који се користе за дезинфекцију и елиминацију непријатних мириса. Потом поново истим путем за Кукеш.

Стигли смо око 12:30. Овај пут сам скренуо ка југу. Верујем да су лешевџ у камиону припадали људима из околине Суве Реке, Ѓљилана и Ораховца. Када сам стигао на дестинацију видео сам Енвера Цоколија из ШИК-а(обавештајне службе ОВК). Он је до 1991 радио у српском МУП-у у Приштини. Војници ОВК који су нас пратили у „голфу2“ су истоварили камион.

Поново су користили маске и рукавице. Тамо је било већ ископано око 15 јама. Убацивали су по два леша у једну јаму. Требало нам је око сат и по да то обавимо. Локација је била веома удаљена. Изгледало је као негде у Афганистану, једино је овде било више дрвећа. Потом смо се вратили у Призрен, из Прирена смо продужили у Пећ где сам вратио камион истим „људима“ који су ме са њим задужили.

По повратку из Албаније, непријатан сувозач ми је казао да ће остати са мном у вези.“
АВГУСТ 2 или 3

„Било је око 10 или 11 ујутро. Нисам сигуран тачно, али је било пре поднева. Непрајатан „сувозач“ ме је поново звао. Нисам сигуран одакле, али знам да он није из Пећи. Казао ми да морам да транспортујем „товар“. Отишао сам у Капишницу у Пећи.

Тамо је био један стари „мерцедес“ камион са карго фрижидером. Био је већ утоварен и имао је катанац и ланце на задњим вратима. Иста пратња је и овај пут била у „голфу2“, и иста два ОВК припадника су били са мном у кабини. Овај пут сам возио до Морине и потом до Тропоје. Требало нам је сат и 45 минута од Пећи до Тропоје. У Морини је падала кишица. Иста процедура као и пре. Све добро организовано.

Гробови су већ били ископани. Требало нам је сат и по да све завршимо. Овај пут је мени било теже зато што је локација била високо на планини са великим успонима и стрминама, и било ми је доста тешко да извезем камион на врх те локације. Тамо су нас сачекала три човека. У овом случају нисам знао колико је лешева убачено у ископане јаме. Сво време сам седио у камиону.“

Сведок „2“ је изјавио да је две задње испоруке имао на локацији куће-клинике јужно од Бурела. Прва испорука је била у Октобру 1999. Одвезао је 4 или 5 Срба из Кукеша у „кућу“ јужно од Бурела и испоручио их је човеку по имену Бесим Вокши (оперативцу ОВК под надимком „Кинез“).

Сведок је описао кућу као традиционалну и прилично велику, подељену у две секције. Описао је да се налази на крају сеоског тешко приступачног пута, неких 20 минута вожње од главног пута за Бурел. Казао је да је кућа била офарбана у светло жуту боју, и да њен власник није припадао истом клану, као остали житељи села. Заробљеници су држани у шупи иза куће. Друга испорука је била у Мају или почетком Јуна 2000.

Сведок је тада превезао око 20 жена („славенског“ говорног подручја из Источне Европе и бивших земаља СССР-а) са локације у северној Албанији у једну кућу северно од Бурела. Сведок се присећа да камион није имао прозоре и готово непостојећу вентилацију, тако да када су отворили задња

врата, неколико девојака су биле без свести, скоро угушене, тако да су морали да их изнесу из камиона.

Ту су искрцали камион. Пет жена су биле издвојене из групе и одвежене у ноторну (жуту) „кућу“ јужно од Бурела. Сведок је потом изјавио да је касније добио задатак да прати возило, у коме су транспортовани делови људских тела и унутрашњи органи, до аеродрома Ринас код Тиране.

По повратку у „кућу“ му је наређено да помогне у закопавању, или премештању људских остатака који су били у црним мртвачким врећама.

Дао нам је додатан опис „куће“ и преко мобилног телефона нас је наводио да стигнемо на ту локацију. Када смо му касније показали фотографије десет различитих кућа, сведок је позитивно идентификовао инкриминисану „кућу“. Изјавио је да су људски остаци били закопани на више локација око „куће“, као и на оближњем гробљу.

Сведок #2 је нестао у области Клине у Марту 2003. Члан његове породице нам је казао да верује да је убијен због неплаћених дугова!? Његова породица није пронашла његово тело, нити је пријавила његов нестанак косовским властима из страха од освете. Из тог разлога нисмо успели да од њега добијемо пун опис испорука заробљеника на локацији „куће-клинике“.

СВЕДОК #1

Овај човек се сећа учешћа у испоруци заробљеника са Косова у северну Албанију, и најмање пет испорука заробљеника на локације приватних кућа у централној Албанији.

„Учествовао сам у транспорту заробљеника средином Августа 1999.

Неки људи из ОВК су ме тада позвали. Дуговао сам им нешто, и морао сам да радим све што ми кажу. Добро познајем све руте у Албанији, јер сам претходно тамо превозио „проститутке“ са Косова и из Македоније. Мој командант ми је рекао да пошто познајем те путеве, онда ја треба да возим.

Средином Августа су ме послали у Криву Реку. Када сам стигао, речено ми је да морам да пребацам неке људе у Албанију. Тамо сам их преузео- четири мушкарца Србина. Било је већ касно поподне, и кренули смо за Призрен. Возили смо се у „фолскваген“ комбију. Са мном у кабини је био један тип, друга двојица су били позади са Србима чије су руке биле везане на леђима и за зид комбија.

Иза нас су били тројица припадника ОВК возећи се у ескорт возилу. Познавао сам их од раније за време заједничког службовања у ОВК. Нисам знао ко су заробљени Срби. Били су старости између 25 до 35 година. Судећи по изгледу и одећи били су сељаци. Било нам је забрањено да са њима разговарамо, али су нас у току пута заробљени Срби стално питали где их водимо. Стражари који су били позади са њима, стално су их „ућуткивали“. Казали су им да ућуте или ће их пребити- „Водимо вас да сечете дрва и радите на сеоском газдинству.“ (био је одговор).

У Призрену нам је наређено да не смемо да бијемо заробљенике, већ да их третирамо добро. То је за мене било први пут да чујем тако нешто, и изненадило ме је, пошто нам је увек пре тога било дозвољено да их пребијамо (Србе) и да им ломимо руке и ноге како нам се прохте.

У делу Призрена, где смо преспавали је било пуно жена „проститутки“. Заробљенике смо држали у посебној соби. Следећи дан смо отишли у Албанију. Били смо у униформама. Прешли смо границу на Морини, тамо је била гомила људи, избеглице који су се враћали, тако да смо прошли без икаквих проблема. Стигли смо у Кукеш, где нисмо остали дуго, и кренули смо потом за место Бићај.

Тамо смо се зауставили и били смо сачекани од стране двојице типова тамне боје коже, вероватно Арапа. Нисам сигуран које су националности били. Они су се укрцали у комби, и наставили смо да возимо ка југу. Тако смо стигли у Бурел. У Бурелу смо преноћили. Тамо је било још више људи попут наших заробљеника, жена и мушкараца Срба. Сви на том једном месту.

Ти мушкарци и жене Срби су били затворени у некој врсти шупе-магацина. Ми смо отишли у другу кућу да преспавамо. Нисам сигуран колико је било заробљеника у том „магацину“, али по гласовима које сам чуо, рекао бих да их је било између 6 и 10. Јасно сам чуо како причају на српском језику.

Следећег дана смо их одвезли (заробљене Србе) у кућу југозападно од Бурела, у Фуше Крује. Пре тога смо предали једном доктору торбу са црном фасциклом, мислим да су ту били неки документи. Након тога приликом свих испорука смо предавали „докторима“ акт-ташне или фасцикле са пратећим документима, који су долазили заједно са заробљеницима које смо испоручивали.

Када смо стигли била је ноћ, и већ је неколико типова чекало на нас. Тамо је био један Албански доктор: Ђамил, он је „прегледао“ заробљене Србе, посебно је загледао област абдомена, и пропитивао нас да ли смо их тукли. Ту смо се „мало шалили“ на рачун Срба. Потом су одвели негде те Србе, а ја сам отишао у посебну кућу где сам преспавао, да бих се следећи дан вратио на Косово.

Друга испорука је била у Новембру или Децембру 1999. Налазио сам се у Бурелу, након испоруке „неких жена“. Овај пут сам возио

„мерцедесов“ комби. У њега су укрцали четворицу заробљених Срба.

Сви су били млади мушкарци у доброј форми. У пратњи овог траснпорта су били још двојица припадника ОВК. Одвезли смо се до „куће“ јужно од Бурела. Након 20 минута вожње од Бурела се прелазио мост након кога је био сеоски земљани пут.

ЖУТА КУЋА

Пут је водио низ реку. Возили смо све до краја тог пута где се налазила стара светло жута кућа. У кући су се налазили неки мушкарци и два доктора (тако су их називали ови мушкарци). Један доктор је био Арап, а други Албанац кога су звали Др Адмир. Заробљени Срби су били веома „нервозни“. Извели смо их из комбија и одвели у помоћну зграду (магацин) иза главне куће.

Трећа испорука је била пролеће 2000. Поново сам се нашао у Бурелу, где сам преузео двоје Срба, мушкарца и жену. Она је била млада и говорила је српски. Срби су били очајни и уплашени. У једном моменту мушкарац нас је молио да их убијемо одмах по кратком поступку,

„Ми не желимо да будемо сечени на комаде,“ говорио нам је. Одвезли смо их у исту „кућу“ јужно од Бурела, отприлике у предвечерје тог дана.

Када сам извршио своју прву испоруку у Бурел, прво о чему сам размишљао је било, зашто их тамо прегледају и ваде им узорке крви. Већ сам раније био чуо да од заробљеника узимају узорке крви. Све ме је то збуњивало. Зашто?

Већ после треће испоруке било ми је јасно да се тамо нешто друго дешавало. Када сам ушао случајно у главну собу „куће“ јужно од Бурела, да бих добио чашу воде, био сам изненађен како је тамо било чисто и осећао се веома јак медицински мирис. Одмах ме је то подсетило „отужни мирис“ болнице и изазвало ми мучнину.

Желео сам што пре да изађем одатле. Тада ми је пало на памет како је ово била једина „кућа“ где сам само испоручивао заробљенике, а никада их преузимао!? У то време сам такође све

чешће чуо друге припаднике ОВК како причају о људским органима, бубрезима, и испорукама пошиљки из ове „куће“ на аеродром.

Четврта испорука је била негде крајем Маја или почетком Јуна 2000. У Бурелу ми је СС наредио да одем са још једним пратиоцем у Мирдите (регион у Албанији на око 30 км северно од Бурела) да покупим две жене и да их спроведем у „кућу“ северно од Бурела где смо држали „проститутке“ и заробљене Србе.

То је било на периферији и место је било „затворено попут логора“ (вероватно у стилу хацијенде- примедба преводиоца), са две куће, једна у стилу велике штале, друга старија кућа. Тамо сам једном видео једног доктора, мислим да је био Арапин, и он се „бринуо“ о заробљеним мушкарцима.

Покупили смо девојке и испоручили их у „кућу“ истог дана. Тада сам први пут сазнао да су у „кући“ северно од Бурела имали ултра-звучни скенер. Преспavaо сам на другом месту и следећи дан сам се вратио у „кућу“ северно од Бурела, и тада ми је наређено да возим заробљенике- два српска мушкараца и три жене. Мушкарци су били доведени са друге локације код Пешкопија.

Жене су биле из Источне Европе. Испоручили смо их у јужну „кућу-клинику“ После тога сам сазнао од пријатеља, који је такође био „возач“ да су и две друге девојке из Мирдите одведене у ту „кућу-клинику“, да би- како је он то описао биле коришћене за „резервне делове!“

Сећам се да сам био веома тужан, зато што су девојке биле Албанке. И биле су веома младе. Први пут нисам знао шта се дешавало, други пут сам помислио да је то све повезано са „проституцијом“ (читалаштво овде мора да зна да је овај термин који се користи у извештају „проституција“ веома дискутабилан, јер се ради о тзв. „присилној проституцији“ која је спроведена над киднапованим и уцењеним младим женама, углавном из „православних“ европских земаља- примедба аутора).

Тек трећи пут када сам схватио „шта“ се у ствари тамо дешава, био сам ужаснут, хтео сам да побегнем негде. Моји саборци који су

учествовали у томе су били добри војници, али су ме овде разочарали. Мислио сам да су се борили у рату, али ово што су чинили није имало никакве везе са ратом.

После те задње испоруке, казао сам им да сам се разболео. У ствари устину сам се осећао „болестан“, али сам мом команданту казао да сам добио упалу плућа и да ћу морати да идем на лечење.“

Тај сведок је извршио још неколико других испорука српских заробљеника од Пешкопија у област Бурела. Казао нам је да је након неких „разговора“ сазнао да су његове сумње биле оправдане.

Он је разговарао са другим саборцима из ОВК који су учествовали у сличним „испорукама“, и који су вршили друге „испоруке“ од локације „куће-клинике“ до аеродрома Ринас, и то касно ноћу, или у цик зоре.

Сведок нам је описао да су њихова возила користила задњи помоћни улаз на аеродром (Овде имамо разлога да верујемо да сведок прикрива властиту улогу у тим испорукама на аеродром).

Ми смо сведоку показали фотографије осам различитих и неповезаних кућа из Албаније. Он је без грешке идентификовао инкриминисану кућу јужно од Бурела, и потврдио је да је то била локација где је извршио највише „испорука“ киднапованих особа, и где је видео „импровизовану клинику“.

Зачудио се када је видео да је кућа („жута кућа“) била префарбана у бело (једна старија фотографија исте куће до које смо ми сами „дошли“ приказује исту кућу у светло-жутој боји). Он нам је потврдио да верује да су људски остаци закопавани иза куће и на оближњем гробљу.

СВЕДОК #4

Овај мушкарац је учествовао у закопавању српских цивила убијених у области Ђаковице. Такође је учествовао у најмање три транспорта заробљеника са Косова у северну Албанију.

„По завршетку рата свуда је била освета. Након тога „они“ су почели да пребацују заробљене људе далеко у Бићај и друга места у Албанији. Такође у то време су камиони пуни медицинске опреме и материјала из Приштине, Ђаковице и Призрена пребацивани у Албанију. Одвели су читаву једну групу заробљених (живих) људи из Призрена, преко границе на Врмици, и то главним путем.

Друга група је пребачена преко планине Паштрик у Тропоју. Тамо није било нормалног пута, практично стаза једва ширине једног возила.

Мени су наредили људи из јединице Џавида Елшанија (Сведок нам је навео да је Елшани командовао 128 специјалном јединицом ОВК, чији „борци“ су носили црне униформе) да учествујем у тим транспортима.

Послали су нас у Кукеш, па потом у Бићај. Тада смо наређење примили нас четворица, али тамо су били и други. У првој групи заробљеника је било између 15 до 20 људи, све мушкарци. Били су здрави и снажни, старости од двадесетих до четрдесетих година.

Били су то обични српски цивили. Сељаци. Прва група је била из Зоћишта, Ораховца, Мусутишта (село код Суве Реке), Љубижде и Ратимља. Камион који смо користили је био „обичан камион“ са фрижидерским каргоом позади. Није имао никакав „ер кондишенинг“ нити вентилацију.

Помислио сам да ће бити убијени, али су нам дали строга наређења да не смемо да их повредимо, и да им дамо храну и воду.

Све је то било након осветничких убистава крајем Јула и почетком Августа.

Испред нас су ишла два возила да би спречила да нас било ко заустави. Али то нико није ни покушао. Седео сам до возача. До границе смо стигли брзо, за 40 минута. Али пут на Албанској страни је био лош и требало нам је два сата да стигнемо у Бићај.

Одвезли смо се до куће на периферији села. Тамо је била друга група Албанских мушкараца (по начину описивања овде се ради о Албанским држављанима- примедба преводиоца) који су киднаповане Србе одвели у кућу.

Тамо је био један човек кога су сви ословљавали са „доктор“. Он је био албанац са Косова. „Људи“ у кући су нам поново запретили да заробљеници не смеју да се малтретирају.

Други транспорт се одиграо 4 или 5 дана касније. Тада смо имали 20 до 25 заробљених мушкараца, углавном из Ораховца или Ђаковице.

Њих смо „преузели“ усред бела дана у близини ауто-школе у Призрену. Како возите левом страном, према Албанији, ауто-школа се налази на левој страни и те заробљене мушкарце смо покупили на тој локацији.

Камион је већ чекао, када сам тамо стигао. Мушкарци су били истог доба, здрави. Нисам препознао никога од њих. У камиону је било мрачно. Упутили смо се према граници, овај пут смо користили споредан друм кроз Насек преко планине Паштрик. Близу границе предали смо заробљене мушкарце другој групи која их је одвезла у Албанију, у Тропоје.

Након тога, нису ме више користили за транспорте, али ја сам сазнао од других да су ти „транспорти“ настављени, бар до краја 1999. Трудиле су се да не користе сувише дуго исту групу људи из ОВК за транспорте са Косова.

Сведок нам је казао да је касније посетио илегални затвор близу Кукеша где су били заточени други Срби. Тада му је речено од стране претпостављених да се неки од заробљеника пребацују у централну

Албанију. Тада је сазнао да се од заробљеника узимају лабораторијски узорци мокраће и крви. Тада му је више „нижих оперативаца“ казало да користе Србе за органе и да су екстракције (читај касапљење) обављане негде у централној Албанији.

СВЕДОК #3

Овај човек није желео да буде специфичан у опису своје удела у транспорту Срба у Албанију, али је навео да је као возач и стражар био послат најмање три пута у област Бурела у 1999 и 2000, где су држани заточени Срби у Албанији.

Сведок је описао један „излет“ где је возио претпостављеног оперативца ОВК до куће јужно од Бурела. Његов претпостављени је там надзирао закопавање и премештање људских остатака који су били у црним мртвачким врећама.

Сведок је из возила посматрао како је око 20 људских лешева закопано на малом гробљу на око један километар од те куће. Сведок је идентификовао тог оперативца ОВК као Бесима Вокшија.

Показали смо сведоку 10 различитих кућа из различитих делова Албаније, и он је без потешкоћа идентификовао инкриминисану кућу као и други сведоци пре њега. Чак је навео да је инкриминисана кућа, која је на фотографији офарбана у бело, пре тога била жуте боје.

У НАСТАВКУ СЛЕДИ ПРЕВОД РУКОПИСА - ПОРУКЕ КОЈА ЈЕ ПРЕТХОДИЛА ТОПОГРАФСКОЈ МАПИ, НА КОЈОЈ СУ УБЕЛЕЖЕНЕ ИНКРИМИНИСАНЕ ЛОКАЦИЈЕ СА ПРЕЦИЗНИМ КООРДИНАТАМА. ПРВО ИДЕ ПРЕВОД, И У НАСТАВКУ „ИМИЦ“ МАПЕ:

*„Писмо албанском официру за везу
Прослеђена информација (некоме - нечитко)
У Тирани“*

*„.....највероватније (нечитак део), ДОЈ (иницијали)
Те се придружити у истрази, што је добро“
„Биће обезбеђена подршка“*

У нечитком делу се наводи да су нека лица која су осуђена, предата Албанији.

„Екстрадиција: Бегунци- још није постигнут договор о екстрадицији.“

„Та ствар је лично презентована Л.П.В.

П.Ф.Ц. треба да дискутује те ствари у Тирани“

Клинт:

„Као што видите, неке од ових описа је тешко пратити. Биће кључно за нашег иследника да тај материјал проучава тесно са мапом.

Морам да нађем начин да ти доставим детаље са локације #3. Наш иследник сада вероватно има и друге локације.

Сведок „Н“ поседује лично знање о неколико испорука у Албанију. Он је био возач.

Локација #1: Тропоје

Масовне гробнице (више њих). Траспорт се одиграо око 2-ог Августа, 1999. Тела су доведена из области Пећи.

Како возиш из Тропоја, отприлике један километар, или 2-3 минута вожње, скренеш десно према Хошају. Прођеш мост и наставиш ка северу. Прођеш Гостуран, настављајући према северу, и мало касније, када прођеш два извора са десне стране и пут постане стрм са кривинама продужиш према Маји и Шкелзениту. Тамо где се завршава вијугав пут, при крају, имаш тропска стабла, па наставиш вијугав пут где има нешто зимзелених стабала, али веома ретких.

Сада када прођеш следећу кривину скренеш десно на шумски пут. Испред се пружа дијагонално део планине који се простире од Тропоја директно у правцу северо-запада. Важно је да возиш окол високе стене, све кроз зимзелену шуму, када се ту зауставиш видећеш „понорницу“- поток који нестаје у земљи.

Ту је пут веома стрм. Постоји више бочних путева са десне стране, када прођеш кривину. Мислим да скрећеш на трећи, или четврти. Али немој да будеш збуњен. Мораш да заобиђеш стену и да угледаш „понорницу“. Ако се промашио тај пут, врати се на

претходни, јер само један од њих заобилази високу стену. Дакле када угледаш речицу, настави да возиш пратећи њен ток.

Вози све до краја, где речица понире. Зараван се налази у средини између завршетка „понорнице“ и обронка планине на тој страни. Са заравни ћеш угледати велике стене и путић који води између њих и обронка планине, право све до, и преко врха. Гледајући одозго са платоа угледаћеш речицу.

Од те речице до масовне гробнице је ваздушна даљина око 50 метара, али када будеш возио прећи ћеш око 100 метара. Вози све до краја платоа, где почињу стене. То је локација. Настави колико год можеш са возилом до краја путића и онда си на правом месту. Ту почни ископавања.

Када смо ми били тамо видели смо мало жбуње на платоу. Та локација је отприлике на 1600 то 1700 м надморске висине (тако је бар према нашој мапи).“

Локација #2. Кукеш:

„Ту су довожена тела из области Суве Реке. „Н“ је видео тела умотана у сиву војничку ћебад. Углавном су били мушкарци, неколико жена. Тела су била утоварена и посута „капорит“ прашком да сузбију смрад. Ти вози до Кукеша, онда скрени јужно до села Нанга, пре Бићаја. После скрени лево до Маје и Гјалице. Немој да идеш у Бићај.

Пут је прилично раван, али убрзо постаје веома стрм. Ми смо се возили кроз шуму- шумским путем, који на местима није био лош. Ту има веома високих стабала. Сведок је уз пут описивао заробљенички логор који је претходно био лоциран на другој страни планине у близини извора речице која отиче у Косово.

Тај логор је био око 50 метара ниже од тог извора. Већина заробљеника у том логору су били према овом сведоку припадници МУП Србије и Војске Југославије, који су претходно држани у селу Жижа на Косову, а у Албанију су пребачени почетком Јула. Они су морали да секу дрва. У том логору се

налазило око десет барака. Заробљеницима су дата албанска имена.

После гласина да је локација логора компромитована, заробљеници су пребачени на другу страну планине, где је направљен већи логор, у који су довођени и други Срби у већем броју. Милири ми је казао да су неки присиљавани да раде до смрти, били су закопавани у близини места, где је он „избацивао свој карго“.

Он је такође навео да је логор постао нека врста припремне „ваздушне бање“ за оне Србе који су изабрани да буду „орган-донори“. Наставили смо да возимо кроз шуму све док нисмо угледали извор. Скренули смо са камионима десно и низбрдо неких 50 метара, где се налазило огромно сломљено „тропско“ дрво, које је обележавало улаз у шуму.

Сведок каже да су овде стали на 10 метара од тог сломљеног стабла, зато што је било сувише стрмо, и да су потом носили српске лешеве низ падину у шуму. Тамо их је чекао Енвер Цоколи из обавештајне службе (ШИК). Било је ископано 15 великих јама. Убацивали су по два леша у једну јаму. Требало им је сат и по да заврше посао.

Место је било удаљено и и подсећало на Авганистан, једино је овде било дрвећа. Јаме-гробнице су биле сакривене иза обода шуме, улазећи у шуму од 2 до 15 метара дубоко, у правој линији. Јаме су биле доста плитке, тако да се поред земље на њих набацивали лишће и сломљене гране. Приметио сам у околини тог логора жбунове дивљих јагода.“

Локација #3, Фуше-Круја:

„Не поседујем никакве забелешке о овој локацији, и доставићу вам их касније“ (приложена је мапа)“

Напомена преводиоца:

Следи преписка(УНМИК) између „Хозеа“, и претпостављам горе споменутог „Клинта“, са којим почиње ова секција извештаја. Преписка је означена као „веома поверљива“-

„Хозе:

Напуштам Сан Франциско, по распореду, у понедељак, 16 Јуна. Тако да ћу стићи у Подгорицу у среду ујутро. Имам намеру да одем са мојим иследником на локацију код Бурела, да би обележио ГПС координате, и надам се, да ћу идентификовати и другу локације у близини инкриминисане куће.

Такође се надам да ћу самаризовати ствари са „3“, па ћу потом да наставим на Косово, вероватно до недеље. Из Београда ћу наставити до Париза, и потом до Америке, у петак, 27 Јуна.

Ово пишем, да би ти укратко изложио доказе које смо скупили у задњих годину дана, а који се тичу судбине несталих Срба и других који су киднаповани или „нестали“ на Косову и у Албанији.

Наравно, комплетна слика о томе шта се прецизно десило тим људима, када и зашто, још није потпуно уобличена. Али имамо више (углавном заштићеног идентитета) сведока који су изјавили следеће:

1. Између 50 и 300 људи су држани заточени од стране отмичара са строгим везама са ОВК, на локацијама у близини Тропоја и Кукеша(Бићаја). Ти људи су углавном били Срби са Косова. Према истим изворима, неки од заточеника су били још увек живи и заточени у Албанији све до краја лета 2000. Ова информација је базирана на основу изјава ових сведока:

Три човека (ниже рангирани припадници ОВК) су потврдили учешће у транспорту Срба са Косова у Албанију, у најмање шест различитих прилика, почевши у Јуну 1999. Два сведока су такође пребацивали мање групе заробљеника са локација у северној Албанији у дезигниране куће у близини Бурела, у централној Албанији.

Други сведок, такође обичан војник ОВК је пријавио да је видео заточене Србе на локацији у близин Тропоја, у лето 1999. Он нам је дао имена четири Срба, која сам ја већ навео у извештају.

Други обичан оперативац ОВК описао је Србе заточене у селу на косовској страни границе на путу за Тропоје. Он је изјавио, да му је по повратку у то село и септембру 1999, да су већина тих Срба пребачени у Албанију.

Један косовски албанац који је био заточен у бази ОВК у Кукушу, је изјавио да је видео тамо три српска цивила који су потом пребачени у Бурел. (Напомена преводиоца: у месту Бурел је постојао албански затвор опремљен са медицинском клиником- тај затвор је коришћен као команда ОВК и индикативно је да је Тачијев блиски сарадник лекар Др Шаип Муља ту имао своју „канцеларију“ - на тој локацији у време када су Србима насилно одстрањивани унутрашњи органи боравио је и аустралијски хирург Крег Јуришевић који се са оружјем борио на страни ОВК, и који се сам хвалио у аустралијским медијима како је рањеним Србима прекинуо муке метком из ватреног оружја- веома чудне и подударачуће околности)

Један бивши виши официр ОВК такође нам је потврдио постојање илегалних затвора у северној и централној Албанији.

2. Три сведока који су учествовали у транспорту заробљених Срба са Косова у Албанију су изјавили како су примили чудно наређење, да не смеју да повреду заробљенике, што се пре никада није дешавало. Нарочито им је скренута пажња да не смеју да ударају заробљенике у абдомен и торсо оружјем или било каквим чврстим предметима. Двојица сведока су изјавила да су по испоруци Срба у заробљеничке логоре, они (Срби) били прегледани за модрице, да би се установило да нису физички малтретирани.
3. Срби који су одвођени живи у Албанију су већином били мушкарци цивили старости између 25 и 50 година. Један од сведока је једном приликом видео у транспорту једну српску жену, која је са другима одведена у Бурел у централној Албанији. Други сведок и овај претходни су описали заточене, заједно са Србима, „проститутке“ из Албаније и других земаља, у логорима у централној Албанији.

4. Три сведока су описали два албанска доктора (ја сам вам доставио њихова имена) који су били присутни у илегалним затворима у северној и централној Албанији. Њихова прецизна улога није разјашњена, али су два сведока навели да су они и најмање још један доктор Арапин прегледали заробљенике и осталима издавали наређења. Сведоци такође изјављују да су доктори вршили медицинска тестирања на заробљеницима, али кажу да нису лично присуствовали тим радњама. Два сведока су нам такође потврдила да су над заробљеницима рађена ултразвучна медицинска испитивања.

5. Два сведока, двојица од три пратиоца на транспорту заробљених Срба, су описали вожњу заробљеника из илегалног затвора код Кукеша (Бићај) до друге локације у Бурелу. Они су детаљно описали кућу где су заточеници одвођени. Трећи сведок, виши официр ОВК нам је дао скоро идентичан опис те куће. Један од пратилаца, кога ћу овде назвати „М“ нас је навео прецизно да нађемо ту кућу, која се потпуно уклапала у овај опис. Тада смо фотографисали инкриминисану кућу и показали другом сведоку „А“ заједно са 10 других сличних кућа. „А“ је идентификовао инкриминисану кућу, као локацију где је вршио испоруке заробљених Срба крајем лета 1999, па све до краја лета 2000.

„М“ и „А“, које смо срели кроз различите изворе, и не познају један другог, су обојица изјавили да је инкриминисана кућа код Бурела била опремљена медицинском опремом, која је коришћена за екстракцију органа из тела заточених Срба. „М“ је такође изјавио да му је то потврђено и од других који су били на тој локацији, док нам је „А“ описао главну просторију у кући и снажан „болнички“ мирис, за који верује да је био анестетик.

Трећи сведок, бивши виши официр ОВК нам је описао како је та импровизирана клиника, коришћењем медицинске опреме украдене из болница и клиника са Косова, успостављена у централној Албанији, да би се потом користила за екстракцију људских органа из тела заточених Срба. Ипак, тај сведок нам није

потврдио тачну локацију „куће-клинике“, упркос томе што је дао добар физички опис области где се кућа налазила.

Три сведока су навела да су људски органи вожени на аеродром Ринас код Тиране, неких два сата вожње од инкриминисане куће, и потом авионом у Истанбул. Сведок „А“ је превозио људске органе на аеродром најмање једанпут, али је одбио да нам открије специфичне детаље о томе. Ти сведоци су такође потврдили да су људски остаци закопавани иза куће и још пар локација у близини.

Сви наши сведоци су изјавили да је ова „операција“ била организована од стране средње ранжираних и виших функционера ОВК. Ипак, свега пар сведока су се усудили да именују те функционере који су били присутни када су заробљеници прикупљани на Косову.

Једно од имена које се појавило је био Исмет Тара из Ораховца. Један од пратиоца је потврдио да је Тара био присутан бар у једној прилици када су Срби заробљавани и пребацивани у Албанију. На крају крајева, било је доста других сведока који су именовали скоро све оне који су учествовали у овој „операцији“.

6. Три сведока су потврдили да су видели медицинска документа са здравственим детаљима неколико заробљеника. Један сведок, виши официр ОВК је потврдио да су ти документи били кључни у „трговини органима“ и да су коришћени да би се парирали „донори“ са клијентима-пацијентима ван земље.
7. Три сведока су такође описали како су лешеве Срба пребацивани са Косова у Албанију, да би се сакрили докази о убијању цивила. Један од тих сведока је лично учествовао у тим радњама.“

КРАЈ ШИФРОВАНЕ ПОРУКЕ

Сведок „Н“

„Ја сам обавио три испоруке. Прву 20 Јула, онда 23 Јула и задња је била 2 или 3 Август.“

Преподне 20 Јула сам се нашао у близини Клине, која је удаљена 30км од Пећи. Тамо сам се јавио мом претпостављеном Петриту Агушолију. ПА ми је казао да се он распитивао преко Решада Зајмија за возача за „неки“ посао.

Та група ми је била позната од раније као веома опасна, и били су познати по убиству Срба у Пашином селу. У то време у Клини више нису постојали Срби. Речено ми је да ћу возити камион од Пећи до Призрена. Он ми је казао да само урадим све што ми се каже, да држим моја уста затворена и да по завршетку заборавим све шта сам радио, и да ћу једино тако моћи да доживим „дубоку старост“.

Задужили су ме са старим и прашњавим СААБ-ом. Замрзивач-карго позади није радио. Возио сам од Пећи до Призрена око 80км. Вожња је трајала око сат и по. ПА је био једини сам мном у камиону. По доласку у Призрен казао ми је се упутим ка Сувој Реци. Возио сам 15 минута. Прошли смо Љутоглав, и 1км после Љутоглава смо сишли с пута.

Љутоглав је између Суве Реке и Призрена. Километар после Љутоглава сам скренуо десно. Са десне стране се налазила кућа са три спрата, ту сам скренуо десно и наставио неких 100 до 200 метара. Ту сам угледао 30 заробљених Срба, међу њима једна жена. Чекали су под стражом 10 војника ОВК.

Заробљеници су очигледно били изложени дугом маршу. Били су прашњави и прљави, неки су били крвави. Атмосфера је била нормална, тако да ми је у почетку изгледало да ћемо их само заменити за наше људе. Један од припадника ОВК је саслушавао Србе. Један Србин је изјавио да се зове Драган Јоћимовић из Шилова. Био је око 40.

Шилово се налази код Гњилана. Други Срби су били из Ратимља, Оћеруше и Гњилана. Ту је било неколико људи са истим презименом Костић из Ратимља. Натерали су их да се укрцају у камион. Возио сам назад до Призрена. Петрит се изашао у Призрену. Двојица припадника ОВК су били са мном у кабини сво време. Били су у цивилу.

Имали смо „дискретну“ пратњу у „голфу2“ у коме су била четворица припадника ОВК. Петрит је био обучен као цивил. Један од пратилаца ОВК у кабини је био веома непријатан. Питао сам за одредиште. Наредио ми је да уђутим и да возим.

Одвезли смо се до Кукеша. Требало ми је сат и по да стигнем у Кукеш. Прешли смо границу на Морини. Саобраћај је био густ и нико нас није зауставио на граници. Избеглице су се враћали назад, и пуно камиона је ишло у оба правца. Али како сам напуштао Призрен морао сам да се зауставим, имали смо проблем са једном гумом.

Тада је поред нас прошло 15 заробљених Срба. Они су крчили пут испред себе кроз жбуње.

Иза њих је полако ишао Пицгауер џип са припадницима ОВК унутра. Четири или пет војника ОВК је корачало полако заједно са њима. Ту су се зауставили да запале. Међу заробљеним Србима сам препознао Властимира Стевановића из Призрена.

Био је мршав, око тридесет. Неки Срби су носили униформе. Речено ми је да су то заробљени припадници МУП-а и Војске. Питао сам једног борца ОВК шта ће урадити са њима. Казао ми је да ће сећи дрва у Албанији. Та група је скренула десно од главног пута и прешла у Албанију преко планине Паштрик.

Ми смо стигли у Кукеш око 4 поподне. Када смо стигли у Кукеш, наставили смо другим путем и скренули према северу, и тамо сам испоручио Србе. Потом смо се одвезли назад у Призрен.

23 Јул, 9-10 сати преподне

Поново са двојицом истих припадника ОВК у камиону. Иста рута, исти камион. Овај пут смо се одвезли даље од прошле локације на путу за Суву Реку. Дошли смо на неких километар и по од улаза у Суву Реку. Ту сам скренуо лево на неки сеоски пут. Тамо нас је чекао озлоглашени „генг“ Исмета Таре, из Суве Реке. Овај пут сам видео лешеве умотане у сиву војничку ћебад.

Могао сам да осетим мирис свеже крви, тако да сам знао да су недавно убијени. Било је ту оба пола, али углавном мушкарци. Убацили су лешеве у камион. Посули су их прашком „Капорит“

који је коришћен за дезинфекцију и пригушивање „мириса“. Затим истом рутом до Кукеша.

Око 12:30. Овај пут сам скренуо ка југу. Лешеви Срба су били углавном из Суве Реке, Гњилана и Ораховца. Када сам стигао на дестинацију угледао сам Енвера Цоколија из „ШИК-а“. Он је све до 1991 био при српском МУП-у у Приштини.

Цоколи је био десна рука Башкиму Газидеди. Башким је био шеф ШИК(шиптарска обавештајна служба) у време Берише. Пратиоци из „голфа2“ су истоварили камион. Користили су поново маске и рукавице. Тамо је било већ 15 ископаних већих јама. Убацивали су по два леша у једну јаму. Требало нам је сат и по да све завршимо.

Место је било веома удаљено и подсећало је на Авганистан, осим што је овде било дрвећа. Потом смо се вратили у Призрен, а из Призрена см продужили у Пећ, где сам вратио камион људима који су ме задужили са њим.

Непријатни сувозач из ОВК, у време када смо убацивали српске лешеве у камион код Суве Реке, ми је казао: „Добро погледај ове. Мој брат је завршио у Трепчи.“ Након повратка из Албаније, непријатни сувозач ми је рекао да ћемо остати у контакту.

2 или 3 Август

„Било је око 10 или 11 сати преподне. Нисам сигуран. У сваком случају знам да је било пре поднева. Назвао је „непријатни сувозач“. Не знам одакле је он, али сам сигуран да није из Пећи. Казао ми је да имамо „товар“ за транспорт.

Стигао сам у Капишницу у Пећи. Тамо је био стари камион мерцедес са фрижидер-каргом. Био је већ „натоварен“ са ланцима и катанцима на задњим вратима. Исти тим нас је пратио у „голфу2“, и иста два типа у кабинџи.

Овај пут сам возио до Морине, па потом до Тропоје. Требало нам је сат и 45 минута од Пећи до Тропоје. У Морини је падала слаба киша. Иста процедура као и пре. Све је било добро организовано. Грбови већ ископани.

Требало нам је сат и по да све завршимо. Овај пут за мене је било теже, зато што је локација била вишље у планини, са наглим успоном и имао сам проблема да извезем камион. Тамо су нас чекала три типа. Овај пут нисам знао колико је тела закопано. Сво време сам седео у кабини.

Особа из ШИК-а (задужен за сакривање српских лешева) овај пут, локални мафијаш из Дибре или Пешкопија(исто место), није био на локацији, али знам да је то био Самури Амре. То знам сигурно, јер смо обавили седам „испурука“ заједно у Албанију.

„Н“ нам је казао да је четири друге „испуруке“ обавио његов брат. Питао сам га како је знао имена људи из ШИК-а. Каже да је чуо двојицу од њих у кабини како дискутују кадровима из ШИК-а, и да је чуо да тренутни шеф ШИК-а Фатош Клоши није имао појма о овим операцијама.

СВЕДОЦИ „П“ и „Ц“

„Према „П“, а ја верујем да му се може веровати, ништа не може да се деси у јужном Косову без одобрења Пећког и Призренског клана, ништа што је у вези са организованим криминалом (наркотици, цигарете, оружје, „праће новца“ итд).

Према „П“, Даут Харадинај и Наим Маљоку су били лично задужени за Пећ, Баковицу и све на доле до Јуника, а линија поделе се простирала од Метохијске котлине до Малишева. Он је казао да је Маљоку веома моћан и скоро раван Рамушу Харадинају.

Он је финансирао и прошверцовао много оружја пре и за време рата. Углавном се бавио наркотицима.

У другом сектору који чине Призрен, Сува Река, Ораховац, Урошевац и део Малешевске општине, постоји друга група, независна, али и даље под контролом Рамуша и Даута Харадинаја. Локални вође су били Ислам Кастрати, Шићури Ђељај и Џавид Елшани. Елшани је из села Пиране, код Призрена, док су Кастрати и Ђељај из самог Призрена.

У Урошевцу је био официр ОВК по имену Насер, који је ову другу групу „снабдевао“ са заробљеним Србима из своје области. „П“ није могао да се сети његовог презимена. Он нам је казао да је ОВК из његове зоне „куповала“ Србе из северних општина такође.

Даут Харадинај имао команду над ОВК базама код Тропоје још од 1998. „П“ је боравио тамо често и лично комуницирао са Даутом и Рамушем, али углавном са Даутом. Чак и у време бомбардовања неки заробљени Срби су довођени тамо, али су главне „испоруке“ почеле одмах по завршетку рата.

Као што су нам и други сведоци изјавили, „П“ нам је такође казао да су Рамуш и Даут наредили локалним командантима ОВК да се суздрже од освете над Србима почетком Јула 1999- У другу руку одмах су почели да организују киднаповања Срба и њихове депортације у северну Албанију.

Наставили су и даље са егзекуцијама и осветама над Србима, али је то сада било под бољом „контролом“. Рамуш је лично наредио свим локалним командантима да га известе ако заробе Србе. У Ђаковици је највећи део овог посла обављан уз помоћ Џафера и Ђена Пожеге и извесног Насера, који је пре рата био вулканизер.

У области Призрена, Џавид Елшани из села Пиране је био веома активан у „хватању“ живих Срба. Изузетно је уживао да их мучи. Био је шеф војне полиције ОВК. Они су носили црне униформе са ОВК ознакама. „Ц“ нам је потврдио ово исто- казао је да је Елшани рођен у веома сиромашној породици, и је да први пут убио у својој раној младости.

Убио је и доста српских полицајаца, пре ескалације рата, и много више српских цивила, такође и албанце који су били осумњичени за сарадњу са српским властима. Био је бескрупулозан и побио је чак неке своје блиске сараднике, због тога што су га прешли за мање количине наркотика, вредних свега пар хиљада долара. „П“ нам је казао да су Џавид и Даут Харадинај били веома блиски.

Елшани је водио заробљенички логор у селу Насек код Призрена, и такође је организовао два логора за заробљене Србе у северној Албанији. Један се налазио у Бићају, јужно од Кукеша, а други је

био на планини источно од Бићаја- то је наша друга локација, где нам је „Н“ казао да је био заробљенички логор у близини масовне гробнице.

„Ц“ нам је потврдио да је Елшани организовао „смештај“ за Србе и набављао храну из Албаније. Елшани је тесно сарађивао са клановима Кастрати и Ђељај из Призрена.

Ислам Кастрати је власник ресторана „Скендерберг“ у Душанову.

Ислам је бивши полицајац при српском МУП-у. Он је вођа клана. „Ц“ нам је изјавио да нико није могао да отвори било који бизнис у региону Призрена без његовог благослва. Други чланови тог клана су Даут, познат као Даћи, који је према „П“ и „Ц“ сексуални манијак, потом Фадиљ који је тежак пијанац и често борави у Елбасану у Албанији, Ређеп и пар осталих, чијих имена „П“ није могао да се сети. Они су у одличним односима са Рамушем и Даутом Харадинајем.

Други Ђељај клан је близак са Исламом. Шићури Ђељај је тренер фудбалског тима „Лирија“ и власник ресторана „Млини“ на путу за Брезовицу, у близини Призрена. Његов брат се зове Феим. Према „Ц“ и „П“, Шићури је веома интелегентан и понаша се као Исламов ађутант. У стварности он је Исламов мозак.

Интересантно је да су све ти кланови Елшани, Ђељај и Кастрати пореклом из истог племена из северне Албаније. Име тог племена је Љума. Кастратијеви и Ђељаји су у крвном сродству, док Елшани са њима није у директном сродству, али је пореклом из истог племена, и он са ова друга два клана одржава одличне односе већ деценијама. Сва три клана су тешко упетљана у илегален послове наркотика, проституције, „рекетирања“, уцена идр.

„П“ ми је такође навео нека друга имена везана за сличне „бизнис активности“. Споменуо је извесног ОВК Даута Лауша из Суве Реке који је учествовао у киднаповању Срба.

Овде такође мора да се наведе, да ми је „П“ казао да је половина клана Харадинаја и Маљоку живе на другој страни границе у области Тропоје. Даут у Рамуш, али посебно Даут, имају веома добре везе са Блиским Истоком и Турском. Многи исламски

фундаменталисти су се управо придружили ОВК у базама Тропоје и Кукеш, пре и и току рата.

„П“ ми је казао да су многи заробљени Срби били присиљени да раде на једној фарми, у време када је он боравио тамо. Он ми је такође казао су имали наређење да уклањају српске лешеве са специфичних локација, и да их пребаце у Албанију да би се прикрили докази. У јесен 1999 ОВК је почела да користи много више планинске стазе и путеве, као и корита река да би пребацивали српске лешеве или заробљенике у Албанију, зато што је постало теже и ризичније прелазити границу нормалним путем.

„Ц“ је коначно директно именовано једну особу укључену у трговину људским органима: Алију Љујаја из Елбасана, који је био истом „бизнису“ и имао добре везе у Турској и још неким блискоисточним земљама. Он је „њима“ доносио новац који је добијао за продате органе. Ко су то „они“, упитао сам га? Па, Џавид... и неколико других. Тај Џавид нема душу, и није ме брига да вам одам његово име у вези овог „бизниса“.

Потом смо упитали „П“ нешто више о Алији Љујају. Он је одмах одговорио да га је лично познавао, и да је он рођак Ислама Кастратија и Шићури Ђељаја, као и одличан друг Даута Харадинаја.

„П“ ми је казао да су користили пуно „регрута“ после рата да обављају прљаве послове за ОВК, попут ископавања и преноса лешева у Албанију, а неке су присиљавали да убијају Србе и албанске дезертере, и плус многи су претходно дуговали новац „за заштиту“, те су на овај начин били присиљени да исплате дуг за „албанску ствар“.

„На тај начин су сви били на неки начин умешани у прљаве послове, и након тога за њих није више било излаза.“

„Ц“ ми је казао да су многи Срби били довођени високо у планине „да би им се поправила крвна слика“. Давана им је добра храна, имали су интензиван активности радећи на фармама и секући дрва.

После неког времена, када би стигле поруџбине за људске органе, одводили су их у Бурел где су „чекали“ на „операцију“! Дан пре „операције“ су одвођени у Фуше-Крује, или боље речено на оближњи „ранч“, источно од вароши. Након што би из њих „повадили све што је вредело“, били су „бачени“ тамо.

Дакле, све те масовне гробнице тамо су на приватном земљишту. Он нам је такође споменуо да је у близини вароши било неко гробље, али без више детаља. Коначно нам је потврдио да је Елшани био дубоко умешан у тај „бизнис“. Када сам га упитао за Ђељаје и Кастратије, он је одговорио „До ђавола, срање... Логистика,... Назваћу вас поново касније.“

„Ц“ је казао да су од првих двоје Срба „узели“ само два бубрега, и потом их убили (касапили их живе- примедба преводиоца)! Тада је било важно направити продор на „тржишту“.

Касније су постали много „успешнији“ и зарађивали су до 45,000 америчких долара по жртви. Највећа испорука у иностранство је била, када су одједном искасапили пет Срба, и потом њихове делове тела директно пребацили на аеродром.

Он нам је казао да су тада „зарадили“ читаво богатство. Друге „испоруке“ су углавном биле након „комадања“ два или три Срба одједном. Он нам је казао да је Даут Харадинај долазио више пута у Тирану да би се уверио како иде „бизнис“, и да се једном приликом посвађао са једном „породицом“ из Фуше-Крује, али се све напрасно „утишало“. Он нам је казао да је Рамуш такође долазио у Тирану више пута.

Адис није могао ништа да нам потврди о директном умешаности у овај „бизнис“, али је нагласио да је он то морао да зна, пошто је све препустио свом брату Дауту. Такође нам је рекао да је у саму трговину органима била укључена мања група људи.

Локални команданти ОВК су имали обавезу да своје заробљенике изруче Елшанију и Дауту Харадинају, док возачи и пратиоци транспорта нису добијали скоро ништа у новцу.

Он ми је казао такође да испоручивали људске органе редовно између понедељка и среде- на комерцијалним летовима за Истанбул.

Он је такође рекао да је капацитет тих путничких авиона био 70-80 путника. „Б“ нам је потврдио редовну испоруку на јутарњем лету, понедељком за Истанбул. Није много причао о другим детаљима, осим што је додао да су „операције“ (комадање Срба) биле такође рађене у Бурелу, који је на око два сата вожње од аеродрома, и да је постојао заробљенички логор за Србе у Круји у централној Албанији, где су они „чекали“ на „операцију“ у Фуше-Крује „клинци“.

„Ц“ ми је казао да на аеродрому Ринас нису имали никаквих проблема. Запошљенима на аеродрому су даване паре да „зажмуре“, иста прича на аеродрому Истанбул.

Овде је важно напоменути да су Фуше-Крују комплетно колонизовали људи из Бајрам Цура и Тропоја у време комунизма, и да је то веома опасно место.

Како знамо да су Харадинаји породично повезани са Бајрам Цуром и Тропојом, онда можемо слободно да сугеришемо да такође имају добре односе са њиховим рођацима у Фуше-Крује, као и са власницима земље и фарми које су користили за овај прљави „бизнис“.

„Б“ се придружио ОВК у Септембру 1998. Живи у предграђу Призрена.

Прва „испорука“

Каже да је 2-ог јула примио наређење од свог команданта да оде из Суве Реке у Урошевац са још једним војником (возачем) и преда неке документе једном високом официру ОВК, и да након тога изврши свако наређење које евентуално добије.

Било је десет сати преподне. Када су стигли нашли су човека за везу који им је казао да сачекају. Чекали су у некој кући до два поподне, ту су им дали и ручак, потом им је речено да се одвезу до

Талиноваца и тамо покупе још једног војника ОВК(ми ћемо га овде називати „трећи тип“) на излазу из Урошевца.

Возили су се у белом волскваген комбију. Дакле ту су покупили тог типа, „Б“ га је пре тога сретао пар пута у Приштини.

Одвезли су се до Талиноваца, где су продужили још 100м према северу, ту су ушли у кућу у чијем подруму је ОВК држала 5 заробљених Срба. Тамо је видео два старија човека, преко 60 година старости, и два млађа између 20 и 30 година старости.

Били су прљави и раскрвављених глава. Један од њих је на себи имао војничку кошуљу. Тамо је била и једна жена, старија од 50 година. „Трећи тип“ их је псовао, и претио тим Србима, да ће сада морати да „плате“ за све што су урадили албанцима.

Зграбио је једног старијег човека и питао га где му је син. Старији човек је ћутао, и он га је снажно ударио песницом, тако да је пао. Затим се загледао у млађе Србе и потом их извео напоље. Ставио им је лисице на руке и укрцао их у комби.

Потом су се њих тројица одвезли назад у Суву Реку и тамо су преноћили. Веома рано, следећег јутра, друга ОВК патрола је привела још једног Србина. „Трећи тип“ је разговарао са њима, дао им неко паковање, и затим преузео заробљеног Србина. Било је око шест ујутро.

„Б“ им је донео доручак. Каже да је био изненађен да је храна за заробљеника била тако обилна. Око 6:30, заједно са „трећим типом“ је дошао још један албанац обучен у цивил (доктор).

Он је наредио Србима да скину кошуље и онда их упитао да ли су ударани са моткама или пендрецима, или слично. Срби који су покупљени у Талиновцима кажу да су примили више удараца у главу, и да је то било све.

Наређено им је да се обуку и око седам су послати у Призрен. „Б“ је био веома изненађен начином на који су заробљеници били третирани. Помислио је да ће бити размењени за заробљене

албанце. По доласку у Призрен направили су пола сата паузе, и потом су седморо њих продужили према граници.

Тада су им ставили „траке“ на уста, већ су били везани лисицама, и наређено им је да ћуте, или ће бити устрељени на лицу места. Прошли су границу без проблема, трубнули су немачким војницима, и то је било све. Пут је био закрчен избеглицама који су се враћали.

Одвезли су се до Кукеша прво и тамо су покупили још једног албанца, који је сишао у Бићају, јужно од Кукеша. Такође су, „четврти тип“ обучен у цивилно одело и „трећи тип“ из Урошевца, напустили возило у Бићају. Тамо су укрцали два друга албанца-касније је испало да је један од њих арап из Египта. Одвезли су скроз доле до Бурела у централној Албанији, где су „испоручили“ Србе.

Требало име је цео дан да тамо стигну, јер је пут био веома лош. Типови које су покупили нису били причљиви. Један од њих је задњих пет година живео у Турској, и он је проговори пар речи када им је казао где да возе. Касније када сам разговарао са „Б“ он ми је казао да се осећао веома непријатно у друштву та два типа.

Они нису дозволили њему и другом возачу да уопште разговарају, и наредили им у току вожње да се зауставе два пута, да би могли да размотају тепихе и моле се алаху. Он нам је казао, да је касније чуо од „трећег типа“ да је други „верски фанатик“ био египћанин.

Друга „испорука“

Следећи дан су се вратили на Косово и одмарали до 14 Јула. Онда су се „Б“ и његов „колега“ одвезли до Грековаца, то је између Призрена и Суве Реке. Одатле је он отишао у друго село по имену Дубрава, онда назад у Грековце, и онда источно од Грековца у близини два манастира где су покупили три Срба, на обали реке Душнице.

Касније, када су били на путу за Призрен покупили су још два српска заробљеника од једне јединице ОВК. У ствари један од њих је био муслиман српског порекла. Није ми казао како је то знао. Та

двојица су били ужасно претучени, и казао ми је да је касније приметио да је под у комбију био прекривен њиховом крвљу.

Тада су имали још два војника ОВК у пратњи у комбију, и у то време са њима у конвоју је ишао мали камион. Када су стигли у Тусус одвели су Србе у кућу једног локалног албанца, а из малог камиона који је возио иза њих су извели још 6 Срба. Сви су били затворени у исту кућу.

Са њима је била једна циганска девојчица и једна старија жена. Циганску девојчицу су извели негде ту ноћ. Чуо је да су је војници ОВК силовали. После тога никада је више није видео. Следеће јутро су покупили три Срба из групе која је доведена претходни дан.

Тог јутра је у Тусус дошао „трећи тип“ који је учествовао у претходном транспорту и из групе издвојио млађе Србе који су добро изгледали. Потом су се сви, три албанца и три српска заробљеника, одвезли до Кукеша, где су се срели поново са турчином-албанцем, овај пут је био сам.

„Б“ нам каже да га је „трећи тип“ ословио са „здрво Махмут, а овај му је одговорио „салам алејкум“ или нешто слично на арапском. Махмут нам је пребацио што каснимо, и да би било боље да се држимо договора, јер авион не може да чека на нас. Овај пут смо се одвезли кроз до Фуше-Крује.

Стигли смо касно ноћу. Пут је био ужасан. Објасним нам је да је возио до ранча у близини вароши. После нам је у разговору казао да су тамо нашли 4 арапина и два албанца „унутра“, који су дошли такође са севера, из Бајрам Цурија. Два арапина су били у униформама ОВК.

Казао нам је да је у кући био ужасан смрад, и да су свуда по зидовима биле исписане молитве из Курана. Затворили су Србе у једну собу. Следеће јутро „Б“, његов колега возач, и „трећи тип“ су се вратили назад на Косово. Приликом повратка „трећи тип“ их је упозорио да о свему држе затворена уста, и да ће бити добро награђени.

Он им је објаснио да су рат и хаотични вакум који је настао по завршетку рата били изванредна ситуација за „бизнис“, и да већ имају исувише пуно „поруџбина“, и да им је Махмут био од велике помоћи у убеђивању „клијената“ да они нису преваранти.

„Трећи тип“ је углавном сво време разговарао са сувозачем од „Б“. Он је додао да „их“ ни он сам не воли, али да плаћају добро. Питао сам га кога „њих“, и „Б“ ми је одговорио: „Клијенте“.

Трећа „испорука“

После овог имали су паузу од три дана. У међувремену друга група ОВК је узела његов комби и обавили су једну возњу до Кукеша, да би се вратили истог дана. Онда 18-ог Јула „Б“ је обавио још једну „испоруку“- Покупили су три српска заробљеника у Сувој Реци, рано ујутро.

„Трећи тип“ им се придружио пре неко време пре границе у другом комбију, а потом је прешао у „Б“-ијев комби. У другом комбију су такође била два српска заробљеника. Све заједно су их одвезли у Бићај где су их испоручили локалном „човеку“ који је радио за „један чувени клан“. Вратили су се у Призрен истог дана.

Након тога „Б“ је био „на допусту“ до 19-0г Августа, док је његов колега возач урадио неколико „испорука“ са друге две групе ОВК. Онда 19-ог Августа, његов колега возач и „трећи тип“ су га звали да им се поново придружи. Прво су се одвезли до Ландовице, а потом до Пиране где су се зауставили у близини Дрини и реке Барде.

Ту су преузели 10 до 12 заробљених Срба и украћали их у камион, овај пут је то био црвено-прашњав „волво“ камион. Потом су између Пиране и Ландовиција покупили још 6 или 7 заробљених Срба.

„Трећи тип“ им је објаснио да је овако лакше да их све покупе на гомили и пребаце одједном у Албанију, јер њихов „посао“ постаје све осетљивији, и да је боље да се не „коцкају“ са КФОР-ом и осталим фракцијама ОВК.

Стигли су у Кукеш исти дан и преспавали су на оближњем сеоском газдинству, где су већ држали пет српских заробљеника. Следеће јутро, „трећи тип“ и колега возач су продужили до Бурела са 4 српска заробљеника у комбију, док су остали остали у области Кукеша. Овог пута су отишли у други крај Бурела, у једну кућу која је изнутра изгледала као мала медицинска клиника.

Кућа је имала само огромно приземље, и изгледала је као да је пре служила као ресторан. „Трећи тип“ је казао да се већина људских органа испоручују на Блиски Исток, посебно у Дамаскус, „то је Сирија“- објаснио је он. Потом су поново испоручили заробљене Србе локалним наоружаним људима, тамо је

„Б“ уочио једног мушкарца тамне коже и са брадом, који је вероватно био арапин. „Б“ и друга двојица су провели ноћ у другом крају Бурела и следећи дан су отишли у Тирану, где је „трећи тип“ посетио Махмута и арапина кога је „Б“ видео током прве посете. Он није присуствовао састанку. Остали су следећи дан у Тирани, а потом назад на Косово, и то је било све.

„Б“-еов колега возач му је казао да је он у оквиру других група ОВК пребацио око 60 српских заробљеника у Албанију, али да је само половина њих „коришћена“ за трговину органима. Додао је да су неки од њих били подвргнути медицинским прегледима и тестирањима у Кукешу и Бићају, али није обезбедио детаље.

Питао сам га да ли су од Срба узимани узорци крви или неки други узорци, али он ми није дао одговор на то питање. Његов колега возач очигледно није био задовољан са новцем којим су их плаћали. Он је изјавио да су Махмут и његови пријатељи, „трећи тип“, високи званичници ОВК и албански гангстери, зарадили читаво богатство, док су њима давали „мрвице хлеба“.

Колега возач је исмејавао Махмутијеву причу да су имали високе трошкове због тога што су морали да „унајмљују авион“ итд. Махмут им је такође казао да људски органи не могу да „трају заувек“ у фрижидеру, итд.

На крају је додао су Башким Ибрахими и Азем Хоџа били задужени на албанској страни за овај „бизнис“, и да су радили за

исте „људе“ који су организовали шверц оружја за ОВК у току рата. Није хтео да именује „крупне рибе“.

Такође је није рекао скоро ништа о учешћу ОВК у све ово. Само је напоменуо да су веома „важни људи“ били укључени у овај посао, и да не сме више ништа да нам каже јер се плаши за безбедност своје породице. Казао нам је да су чак и неке албанске девојчице католикиње са севера Албаније биле киднаповане, и да су уместо да буду послате у Италију да се баве проституцијом попут многих других (што је до тада била пракса), биле такође искасапљене за своје органе.

После те задње „испоруке“ он није обавио више ниједан транспорт, али верује да се „бизнис“ тамо и даље наставља, али без трансфера преко границе. Око једне ствари је био апсолутно сигуран, а то је да „Атлантска ОВК бригада“ није имала ништа са овим „бизнисом“.

УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ

Интерна администрација

Уједињених Нација

Косово

УНМИК

Референца: DOJ/DIR/2774/рес/03

12 Децембар 2003

Драги господине Сач,

У наставку су изложени детаљи везани за наводне албанске ратне злочине, везано за наше недавну дискусију...

1. Почевши средином 1999, могуће и пре тога, између 70 и 200 српских заробљеника су насилно отети живи, и камионима и комбијима пребачени у илегалне затворе у близини северних албанских градова Кукеш-Бићај и Тропоје. Абсолютна већина тих људи су етнички Срби са Косова, киднаповани између Јуна и Октобра 1999. Ти Срби који су одведени у Албанију су били углавном мушкарци старости између 27 и 50 година. Почевши у Јулу 1999, према више извора, још неутврђене поузданости, неки од тих заробљеника (24 до 100) су пребачени из северне Албаније у приватну кућу (или више кућа) у близини вароши Бурел(Burelli), неких 110км југозападно од Кукеша. Медицинска опрема допремљена у ту кућу је коришћена од стране доктора да „поваде“ органе из заточеника, који су потом „умирали“. Њихова тела су закопавана у близини. Људски органи су транспортовани на Ринас аеродром у близини Тиране (неких 75км југозападно од Бурела) и слати авионом у иностранство. Поред етничких Срба, и други заробљеници су довођени у инкриминисану кућу, који су нам описани као жене „проститутке“. Најмање две од њих су биле из Мирдите у Албанији. Задња „испорука“ заточеника из северне Албаније у „кућу“ у близини Бурела је пријављена у пролеће или почетак лета 2000.
2. Поред живих талаца који су одведени у Албанију, један неутврђен број лешева српских цивила су пребачени из Косова у Албанију, где су закопани на удаљеним и пустим локацијама.

3. Ова горња информација је базирана на интервјуу са најмање осам извора, чији кредибилитет треба да буде још тестиран, сви су етнички албанци са Косова или Црне Горе, који су служили у Ослободилачкој Војсци Косова. Према тим изворима, транспорти и „хируршке операције“ су извршавани са активним учешћем или одобрењем средњих и виших званичника ОВК, као и од више доктора са Косова и из иностранства.
4. Кућа где су се вршиле „екстракције органа“ је лоцирана 14.58км јужно од Бурела, на следећим координатама: 41.32.49 Север, и 20.00.19 Исток. Кућа је смештена у засеоку Куртеши, који је лоциран шест километара западно од главног друма који спаја Бурел и Клош(Klosi). Раскрсница од које се одваја земљани пут за Куртеши је отприлике 8.57км јужно од првог моста јужно од Бурела.
5. Ови извори су захтевали да њихов идентите буде сакривен. Идентификовани су само бројевима:
 1. Етнички албанац из југозападног Косова који је служио као обичан војник у ОВК за време рата. Сведок #1 тврди да је директно учествовао у транспорту заробљеника са Косова у северну и централну Албанију.
 2. Етнички албанац из северозападног Косова, који се придружио ОВК 1998 и служио је као обичан војник и возач. Сведок #2 тврди да је директно учествовао у транспорту заробљеника са Косова у северну и централну Албанију.
 3. Етнички албанац из северозападног Косова који је био возач и стражар при регионалној ОВК команди у западном Косову. Сведок #3 тврди да је директно учествовао у транспорту заробљеника са Косова у северну и централну Албанију.
 4. Етнички албанац из Црне Горе. Служио је у ОВК као обичан војник и возач. Сведок #4 тврди да је директно учествовао у закопавању лешева српских цивила на Косову, и да је транспортовао заробљенике са Косова у северну Албанију.
 5. Етнички албанац са Косова, које је био средње рангирани официр за логистичку подршку у ОВК, и био је близак Рамушу Харадинају. Сведок #5 тврди да има директно знање о транспорту

заробљеника са Косова у северну и централну Албанију. Његова директна улога у свему овоме још није разјашњена.

6. Етнички албанац из Призрена, који је од стране ОВК био оптужен за сарадњу са Србима. Био је киднапован заједно са својим братом, и био у заточеништву у логору ОВК, лоцираном у једној напуштеној фабрици у Кукешу. После рата је ослобођен и вратио се у Призрен. Он тврди да је видео заробљене српске цивиле у рукама ОВК у Кукешу.

7. Етнички албанац са Косова, који је служио као обичан војник у ОВК. Сведок #7 тврди да има директно знање илегалних затвора у северној Албанији.

8. Етнички албанац који је служио у ОВК под доскорашњим командантом Дринијем. Сведок #8 тврди да има директно знање о транспорту заробљеника са Косова у северну Албанију.

Господин Џонатан Сач
Хашки Трибунал
Шеф мисије
за Косово и Македонију

Превео: **Миодраг Новаковић**

Извор:

<http://www.pressonline.rs/upload/boxFileData/2011/0/29/129508/IZVESTAJ%20UNMIKA%20O%20TRGOVINI%20ORGANIMA%20NA%20KOSOVU.pdf>

„Косовски премијер“ је шеф клана трговине људским органима и оружјем- извештава Савет Европе

Пише: Пол Луис

Превод: Миодраг Новаковић

Британски Гардијан, 14 Децембар 2010

Косовски премијер је шеф албанске мафијашке организације одговорне за шверц оружјем, дрогама и људским органима широм источне Европе, према иследничком извештају о организованом криминалу Савета Европе. Хашим Тачи је идентификован као шеф криминалне мреже која је почела са криминалним „рекетирањем“ у годинама пре Косовског рата 1999, да би отада држала гвоздену контролу над косовском владом.

Овај извештај са налазима двогодиншње истраге, који наводи изворе америчког ФБИ-аја и остале обавештајне изворе је дошао у посед Гардијана. У извештају се наводи да је Тачи током задње деценије употребом насиља остварио пуну контролу над трговином хероина. Тачијеви блиски сарадници су оптужени да су тајно пребацивали преко границе у Албанију киднапована лица, по окончању рата, где је један велики број Срба био убијен ради својих бубрега, који су продавани на илегалном тржишту.

У приштинском окружном суду, је данас започео судски процес против оптужених за трговину људским органима, који су откривени од стране полиције 2008. Тај случај- у коме се тврди да су органи одстрањени из тела сиромашних жртава, у клиници познатој као Медикус- речено је, да је повезан са случајем „крађе“ људских органа од стране ОВК(Ослободилачке Војске Косова) у 2000-ој години.

Све се ово дешава у пресудном моменту за Косово, које је у Недељу одржало своје прве изборе, од када је прогласило независност од Србије 2008. Тачи у овим изборима „проглашава“ победу и настоји да формира коалицију са опозиционим партијама.

Дик Марти, иследник кршења људских права на челу ове истраге, ће представити овај његов извештај европским дипломатама из свих 47 земаља чланица на састанку у Четвртак.

Његов извештај наводи да Тачијева повезаност са организованим криминалом датира дуже од једне деценије, када су „они“ који су били лојални његовој Дреничкој групи постали доминантна факција у ОВК

Извештај наводи да је супериорност ове групе преко осталих подељених група у герилском покрету, омогућила Тачију и његовим сарадницима да преузму контролу над „најмрачнијим криминалним активностима“ у којима су косовски албанци били укључени јужно од границе у Албанији.

За време косовског конфликта, Милошевићеве трупе су одговориле на нападе ОВК, „оркестрацијом“ најужасније кампање етничког чишћења албанаца на косовској територији. Процењује се да је око 10,000 убијено од стране српских трупа.

Марти је нагласио, да је међународна заједница одлучила да- док је на једној страни осуђивала српске злочине- на другој страни игнорише ратне злочине почињене од стране ОВК, надајући се да ће на тај начин да постигне неку краткорочну стабилност. Закључио је да су у време косовског рата и скоро целу годину после рата, Тачијеве паравојне јединице спроводиле дивљачку освету против Срба, Рома и етничких Албанаца оптужених за „колаборацију“ са непријатељем.

Тачи и четворица других чланова Дреничке групе су именовани у извештају као непосредни извршиоци и организатори „убистава, тамничења, пребијања и саслушавања“. Та иста сурова ОВК факција је контролисала већину косовске владе током задњих десетак година уз подршку Западних сила, које су једино покушавале да очувају какву такву стабилност у климавој „држави“.

Извештај детаљно описује како су ОВК команданти имали кључну улогу у регионалним криминалним активностима у задњој деценији. У извештају се наводи дословце: „Из строго поверљивих извештаја које су настали током задње деценије, се види да агенције за борбу против наркотика и трговине дрогом, из најмање пет земаља, су оптужиле Хашима Тачија и друге чланове

Дреничке групе да су насиљем преузели контролу над трговином хероином и другим наркотицима.“ Марти додаје: „Тачи и остали чланови Дреничке групе су у континуитету навођени у обавештајним документима као кључни „играчи“ ове мафијске структуре организованог криминала. Ја сам проучавао те различите, и веома обимне извештаје, са осећајем гађења и моралног згражавања.“

Мартијева истрага је званично наложена, након што је бивша главна тужитељка за ратне злочине Хашког трибунала Карла Дела Понте известила да је била спречена да саслуша старије команданте ОВК.

Њена најшокантнија тврдња је била, за коју је захтевала додатну истрагу, да су терористи ОВК тајно пребацивали заробљене Србе преко границе у Албанију, да би им тамо вадили органе.

У извештају се наводи, да иако није урађен у форми криминалне истраге и због тога не може да донесе вердикт невиности или кривице, ипак је успео да пронађе неке доказе који потврђују наводе Карле Дела Понте. Извештај открива да је ОВК држала заробљене Србе на шест тајних локација у северној Албанији.

Тачијева Дреничка група „има највећу одговорност“ за те импровизоване илегалне затворе и за судбину српских заточеника.

У оптужби се наводи судбина „шачице“ заробљеника који су били пребачени у импровизовани затвор северно од Тиране, где су убијени ради бубрега.

Извештај наводи следеће: „И када су трасплатолози хирурзи потврдили да су спремни да оперишу, заробљеници су извођени појединачно из „безбедне куће“, убијани на споту од стране ОВК џелата, а њихова још врућа тела хито пребачивана у „операциону клинику“.“ Иста лица, косовски албанци и страни држављани, која су вршила ова зверска убиства, су данас повезана са случајем Медикус, наводи извештај.

Марти критикује Западне силе које су надгледале стварање косовске „државе“, што су пропустиле да косовске „званичнике“ на челу са Тачијем суоче са правдом. Он критикује „поражавајући недостатак политичке воље једног дела међународне заједнице да ефективно кривично процесира бивше вође ОВК.

Извештај закључује: „Знаци повезаности између криминалне класе и највиших политичких и државних званичника су исувеше бројни и исувише озбиљни да би смели да се игноришу. Фундаментално је право грађана Косова да сазнају истину, и то целу истину, и истовремено то је кључни услов помирења између заједница и у интересу просперитетне будућности „земље“.“

Очекује се да ће извештај бити формално усвојен од стране комисије ове недеље, а налази ивештаја ће ићи пред европску скупштину следеће године.

ДОДАТАК- Интервју аутора Миодрага Новаковића за радио станицу „Глас Русије“ на тему „трговине органима“:

„Ми не желимо да будемо сечени на комаде“

Тимур Блохин, ГЛАС РУСИЈЕ

26.09.2012, 19:31

Сада када је за случај црне трансплантологије на Косову поново прикована пажња како јавности, тако и многобројних истражитељских структура, чини се важним да се вратимо ономе од чега је све почело – тајном реферату УНМИК-а који је 2004. године био представљен тадашњем Главном тужиоцу Међународног трибунала за бившу Југославију Карли дел Понте.

У документу стоји да је током 1999. године од сто до 300 становника Косова било отето, пребачено на север Албаније, између осталог у злогласну Жуту кућу, где су им радили нелегалне операције. Фотокопије овог реферата, заснованог на изјавама сведока, појавиле су се у српским медијима 2010. године, на енглеском језику. Тада је главни уредник интернет-издања Србски ФБ Репортер Миодраг Новаковић овај извештај превео на српски, и преузели су га и други патриотски сајтови, мада су

званични медији игнорисали документ, као уосталом и званична лица. Сада, враћајући се том реферату, чије је многе ставове потврдио и Дик Марти, поставља се разложно питање: зашто се процес активизирао тек последњих година, зашто је била сасвим изгубљена прва половина 2000-их, пропуштено драгоцену време...

Уз љубазну дозволу господина Новаковића, објављујемо неке фрагменте:

Очевидац који је учествовао најмање у пет транспортовања заробљеника са Косова у Жуту кућу на северу Албаније сећа се:

„Срби су стално питали где их водимо. Стражари који су били позади са њима, стално су их „ућуткивали“. Казали су им да ућуте или ће их пребити- „Водимо вас да сечете дрва и радите на сеоском газдинству.“ (био је одговор). У Призрену нам је наређено да не смемо да бијемо заробљенике, већ да их третирамо добро. То је за мене било први пут да чујем тако нешто, и изненадило ме је, пошто нам је увек пре тога било дозвољено да их пребијемо (Србе) и да им ломимо руке и ноге како нам се прохте. Следећег дана смо их одвезли (заробљене Србе) у кућу југозападно од Бурела, у Фуше Крује. Пре тога смо предали једном доктору торбу са црном фасциклом, мислим да су ту били неки документи. Након тога, приликом свих испорука смо предавали „докторима“ акт-ташне или фасцикле са пратећим документима, који су долазили заједно са заробљеницима које смо испоручивали. Када смо стигли била је ноћ, и већ је неколико типова чекало на нас. Тамо је био један Албански доктор: Бамил, он је „прегледао“ заробљене Србе, посебно је загледао област абдомена, и пропитивао нас да ли смо их тукли.

У мају или почетком јуна 2000. године сведок је превозио око 20 жена из Источне Европе и бивших совјетских република.

Сведок се присећа да камион није имао прозоре и готово непостојећу вентилацију, тако да када су отворили задња врата, неколико девојака су биле без свести, скоро угушене, тако да су морали да их изнесу из камиона. Ту су искрцали камион. Пет жена су биле издвојене из групе и одвежене у ноторну (жуту) „кућу“ јужно од Бурела. Сведок је потом изјавио да је касније добио задатак да прати возило, у коме су транспортовани делови људских тела и унутрашњи органи, до аеродрома Ринас код Тиране.

У каквом је страху пред црним трансплантолозима живело српско становништво, сведочи сећање о томе како је Албанац возио мушкарца и жену:

Трећа испорука је била пролеће 2000. Поново сам се нашао у Бурелу, где сам преузео двоје Срба, мушкарца и жену. Срби су били очајни и уплашени. У једном моменту мушкарац нас је молио да их убијемо одмах по кратком поступку, „Ми не желимо да будемо сечени на комаде,“ говорио нам је. Одвезли смо их у исту „кућу“ јужно од Бурела.

А ево како су припремали жртве „за клање“:

Ц“ ми је казао да су многи Срби били довођени високо у планине „да би им се поправила крвна слика“. Давана им је добра храна, имали су интензиван активности радећи на фармама и секући дрва. После неког времена, када би стигле поруџбине за људске органе, одводили су их у Бурел где су „чекали“ на „операцију“! „Ц“ је казао да су од првих двоје Срба „узели“ само два бубрега, и потом их убили.

**Аутор превода, истраживач
случајева црне трансплантологије и
главни уредник СРБског ФБРепортера
Миодраг Новаковић одговорао је на
питања Гласа Русије:**

Глас Русије- Господине Новаковићу, у свом чланку пишете: Оно што практично чини Хашки трибунал (тужилаштво) саучесником у овом монструозном злочину над отетим Србима јесте чињеница да су у време писања овог извештаја, према поузданим изворима у Албанији још увек постојали живи Српски заточеници. Хашки трибунал и НАТО окупатори не само да нису ништа учинили да их ослободе, већ су суспендовали ову истрагу, да би потом накнадно у трибуналу уништили и све форензичке доказе прикупљене са локације Бурел...

1. Глас Русије: Молим вас, објасните каква је улога међународног фактора у истрази злочина црних трансплантолога?

М. Новаковић: „У току својих истраживања ове теме прочитао сам стотине, ако не и хиљаде страница писаног материјала, из више десетина разних извора. Један број тих, по мени, кредибилних извора, управо и потврђује тај пасус који сте издвојили из мог чланка. Навешћу само неке:

Београдски медији: РТС, Вечерње новости, Б92, Прес и други су током 2008 објавили извештаје српских државних органа који су још током 2001 године доставили међународним органима из Унмика, Кфор-а и Хашког трибунала, прецизне информације о око 300 киднапованих Срба који су по

завршетку илегалног НАТО рата против Југославије транспортовани на север Албаније и тамо били убијани, њихови органи насилно вађени и продавани на црном тржишту широм света.

У свом интервјуу РТС-у марту 2008, тадашњи шеф координационог тима Србије за Косово, Небојша Човић је изјавио да је Карли дел Понте, тужитељки Хашког трибунала доставио детаљне мапе са локацијама на којима су држани киднаповани Срби на северу Косова и у Албанији. Ове информације су биле резултат истраге Српских истражних органа. Те наводе су потврдили и тадашњи шеф Српског истражног тима Милорад Пејчиновић, као и шеф војне службе безбедности генерал Момир Стојановић. У то време ове информације су се појавиле и на Русији данас.

Да је та информација достављена Карли дел Понте од стране Српских државних органа и да она није реаговала на њу потврдила је у свом интервјуу Франкфуртским новостима, 26 марта 2008 и бивша представница за штампу Хашког трибунала Флоренс Хартман.

(Касније је сама Карла дел Понте у интервјуу италијанској Ла стампи изјавила да се Хашко тужилаштво у свом раду руководило политичким интересима и притисцима, а не дељењем правде, и да у то време просекуција Албанаца, бивших и садашњих нато савезника, није била дозвољена.)

Најдрастичнији пример такве предрасуде према Србима јесте случај из тог времена, када су Карли дел Понте достављени докази о локацијама где се налазе заточени Срби. тада је шпански контингент КФОР-а послат у Косовско село Врело да ослободи заточене Србе, али и пре него што су почели акцију ослобађања- наређено им је да се врате на почетне позиције. Наравно, након тога ти киднаповани људи су нестали без трага и гласа. Тај случај је описао израелски новинар Сет

Френцман 25 новембра 2010, на сајту за Балканске студије, задужбине Лорда Бајрона.

Можда најпотресније сведочанство о игнорисању проблема несталих Срба од стране Унмика и КФОР-а је обезбедио председник удружења за откривање судбине несталих Срба са КиМ, Сима Спасић. Русија данас и други медији наводе његову изјаву како су представници Кфор-а игнорисали њихове захтеве да им се помогне у проналажењу живих или мртвих чланова породице, више од 2,000 несталих Срба, све док удружење није организовало јавне демонстрације. Спасић наводи како су га тада представници КФОР-а одвели на једну од многобројних локација масовних гробница побијених Срба и других нелбанаца.

Спасић сведочи да је међу побијеним људима видео и леш једне мале бебе. Касније је сазнао да је међу убијенима био и његов брат Милош, кога је киднаповала терористичка ОВК.“

2. Глас Русије: Зашто на основу реферата УНМИК-а није било покренуто ни једно кривично дело?

М. Новаковић: „По мени, постојали су политички, али други разлози, неки чак и криминални по свом карактеру.

Непосредно пре и у току илегалног НАТО рата против СР Југославије терористичка ОВК и НАТО су били практично војни савезници, који су се борили против заједничког непријатеља – Срба. Током тог илегалног рата, и једни и други су починили ратне злочине против цивилног становништва тадашње Југославије.

ОВК на терену дефакто у функцији НАТО пешадије- НАТО снаге са безбедне даљине, боље рећи висине, бомбардујући

углавном цивилну инфраструктуру бивше Југославије и Србије.

Након рата само су променили ознаке на униформама НАТО је постао КФОР- терористичка ОВК је постала такозвани Косовски заштитни корпус и полиција- у суштини на окупираној територији КиМ су и даље остали сепаратисти и окупатори- односно стари ратни савезници.

Дакле по мени објашњење је веома једноставно- имплицирањем ОВК у ратним злочинима против срба, НАТО (сада прерушен у КФОР и ЕУЛЕКС) би имплицирао и сам себе.

Чак и да НАТО није директно починио ратне злочине, мада сви знамо да јесте, не би могао да избегне одговорност за те страшне злочине својих Албанских савезника, јер је по међународним конвенцијама као супериорна окупациона војна власт на територији КиМ био одговоран за безбедност и имовину свих цивила, а не само Албанаца.

Ипак овде бих издвојио и неке друге разлоге:

Поред „савезничког мотива“ постојао је и други: предрасуда према Србима- пре свега добро документовани лични анимозитет тадашњег шефа УНМИК администрације Бернарда Кушнера. Најбоља илустрација његовог антисрпског сентимента је била одлука организације Доктори без граница, коју је он основао, да се из ње избаце грчки лекари, зато што су у току илегалног НАТО рата против Југославије 1999 дошли у Србију да лече жртве НАТО и ОВК злочина. Дакле овде говоримо о господину Кушнеру, лекару који ји положио Хипократову заклетву, и који ју је на тај начин бар идиректно погазио, да не говоримо колико је то био дубоко неморалан чин.

Иначе Кушнера за предрасуду према Србима и ометање истраге у вези киднапованих срба и других неалбанаца је

оптужила и бивша тужитељка Хашког трибунала Карла дел Понте у својој књизи „Лов на ратне злочинце и ја“.

Карла дел Понте је у својој изјави италијанској Де ла стампи 2008 изјавила да није било дозвољено да се ови тешки злочини ОВК и албанске мафије над киднапованим неалбанцима раније обелодане, јер би то онда довело у питање проглашење Косовске независности- ова њена изјава упућује на политичке мотиве заташкавања истраге овог злочина столећа. По мени то је и био главни разлог да Швајцарско тужилаштво забрани промоцију књиге „Лов на ратне злочинце и ја“ Карле дел Понте непосредно пред проглашење независности илегалне Косовске државе, због садржаја књиге који је обелодањивао трговину органима. Наравно та забрана је касније укинута.

Да је Бернард Кушнер лично заташкао истрагу о киднапованима и трговини органа потврдила је у Хашком трибуналу, током процеса Слободану Милошевићу, и бивши судија Окружног суда у Приштини Даница Маринковић. Међутим Хашки трибунал и тужилаштво су игнорисали и ову информацију.

Према писању Вечерњих новости у мају 2008 постојао је и криминални мотив заташкавања судбине несталих Срба. Наиме српски тужилац за ратне злочине Бруно Векарић је изјавио да је он лично доставио УНМИК-у доказе о директној умешаности једног високог званичника УНМИКа у илегалну трговину органа киднапованих Срба, и да је тај инкриминисани званичник претходно учествовао у илегалној трговини људских органа у БиХ.

Иначе тај званичник УНМИКа је по професији био форензички експерт. УНМИК не само да није покренуо истрагу против овог човека, већ је истом омогућио да побегне у Јужну Америку- тврди Векарић.“

3. *Глас Русије: Из реферата УНМИК-а постаје јасно као прво да је у трговину органима умешана „елита“ терористичке ОВК, а као друго да многи Албанци који су сарађивали са овом војном формацијом чинили су то под притиском и често су били жртве својих сународника?*

М. Новаковић: „Умешаност ОВК елите су поред известиоца Европског парламента Дика Мартија, добро документовали УНМИК и неке западне обавештајне службе, пре свега умешаност Хашима Тачија и Рамуша Харадинаја. Проблем је што је албанска заједница на КиМ племенског типа, која функционише по принципу италијанске „коза ностре“. По мени на много суровији начин.

Видели сте у овом УНМИК-овом извештају да се у њему директно- односно преко његовог брата Даута, који је командовао затвореничким логорима на северу Албаније, имплицира и бивши командант ОВК Рамуш Харадинај. Он је и изведен пред Хашки трибунал, између осталог и на основу неких доказа наведених у овом УНМИК-овом извештају, да би потом услед недостатка доказа био напрасно ослобођен. А тај недостатак доказа је у ствари био „недостатак сведока“, који су сви напрасно поумирали на разне начине, или буквално нестали са лица земље. Овим примером се најбоље документује претходно цитирани „коза ностра“ карактер албанске племенске заједнице на Косову.

Известилац савета Европе Дик Марти је веома добро документовао тај мафијашки карактер ОВК елите у свом извештају, он се највише фокусирао на најкрупнију рибу, такозваног премијера, бившег ОВК команданта Хашима Тачија. Марти је веома добро документовао рад Тачијеве мафијашке организације. Проблем је што се овде не ради само о локалној албанској мафији. Косово је постало један од главних центара за дистрибуцију хероина у Европи и свету, и ту се укрштају интереси разних интернационалних мафија,

укључујући и припаднике окупационих НАТО трупа, и вероватно неких корумпираних ЕУЛЕКС званичника. То је један од главних разлога зашто је извештај Дика Мартија гурнут под тепих.

Што се тиче другог (под)питања, у праву сте један број Албанаца, припадника ОВК је био присиљен на разне начине да учествује у тој мрачној операцији. Неки су били насилно регрутовани у ОВК, неки су били уцењени, углавном због материјалних дугова локалним командантима ОВК, или шефовима албанске мафије. Углавном су ти моћници били у двострукој улози- и мафијаша и лидера ОВК.

Навешћу сведочанства новинара ББС-ија Макла Монтгомерија и Ника Торпа. Мајкл Монтгомери је успео да сачува видео запис форензичких доказа из „жуте куће“ у Бурелу у Албанији. Он је 2003 и 2004 пратио УН истражни тим и том приликом разговарао са више заштићених сведока и једном преживелом жртвом трговине органа. Верујем да данас ниједан од тих сведока није више жив, али Монтгомери је сачувао видео и аудио записе њихових веома потресних сведочанстава.

Ник Торп је интервјуисао једину преживелу жртву трговине органа, ево извода аудио транскрита изјаве те жртве- на питање Торпа како је ова албанска жртва знала- да су друге жртве које су биле убијане и мрцварене пред њом били Срби, он је изјавио- почетак цитата: Када некога муче... он запомаже на свом матерњем језику- „о мајко“ ноћу кад је била тишина могли смо да их чујемо како плачу- за време мучења и након... завршен цитат . Ово сведочанство је публиковано 9 априла 2009 на ББЦ радију 4.

Такође у априлу 2009 ББЦ радио 4 је емитовао аудио сведочанство заштићеног сведока трговине органима, које је забележио мајкл Монтгомери- почетак цитата:

Видео сам свашта... видео сам мучене људе, заклане, пребијене шипкама. Видео сам људе којима нису дали да једу по недељу дана. Видео сам како на заробљенике стављају непробојни прслук и затим пуцају у њих да би тестирали пробојност. Видео сам како их бацају у раке, видео сам убијене људе... крај цитата.

На крају бих хтео да додам да одговор на ово ваше друго (под)питање, односно сугестију да су неки Албанци против своје воље учествовали у овим радњама, лежи у самом УНМИКовом извештају СКХ103 који сам ја превео на српски у децембру 2010. Из тог извештаја се јасно види да су скоро свих осам заштићених сведока Албанаца били присиљени на разне начине да учествују у томе.

Иронично, још један тежак злочин је почињен и над њима самима и то од стране УНМИК-а и Хашког трибунала, као што знамо више скоро ни један од тих сведока данас није жив. Они су побијени или нестали због неспособности трибунала и УНМИК-а да им пружи заштиту. Какву правду онда треба да очекују Срби од тих истих органа, који нису у стању да заштите ни „заштићене“ сведоке...

Пред нашим микрофоном био је истраживач случаја црне трансплантологије и главни уредник Србског ФБ Репортера Миодраг Новаковић који је одговорао на питања Гласа Русије.

http://serbian.ruvr.ru/2012_09_26/ne-zelimo-da-budemo-seceni-na-komade/

Уместо поговора...

Интервју аутора са главним уредником „Геополитике“ Слободаном Ерићем поводом изласка ове књиге:

ЗА ГЕОПОЛИТИКУ ОДГОВАРАО МИОДРАГ НОВАКОВИЋ, СРПСКИ АНАЛИТИЧАР ИЗ КАНАДЕ, ОСНИВАЧ СРПСКОГ „ФЕЈСБУК РЕПОРТЕРА“, И АУТОР КЊИГЕ „(ПРО)ЗАПАДНИ ЗЛОЧИН“

- 1. Поштовани господине Новаковићу, Ваша књига (ПРО)ЗАПАДНИ ЗЛОЧИН, чије је, друго проширено издање објављено овог месеца, представља и збирку „политички некоректних“ хронологија, анализа и превода, као што сте Ви дефинисали, али и заиста једну документовану оптужницу против Запада. Највећа врлина књиге, тако се нама чини, је што она аргументовано и егзактно, потврђује континуитет западне политике, према Србима. Шта сте желели да постигнете са објављивањем књига оваквог садржаја?**

М.Н. Моја књига је једно аматерско, али по мени, веома добро документовано сведочанство, кратког историјског периода и бурних догађаја, са краја прошлог и почетка овог века, периода који за све „пост-петооктобарске“ српске режиме и њихове интелектуалне послушнике и данас представља табу тему...

...И не уклапа се у њихов евро-атлантски програм „промене свести“ у Срба, и прекрајања наше историје, које треба да резултира у даљу ерозију српске националне свести, и наметања осећаја колективне националне кривице, за

непостојеће „геноциде“ и ратна разарања која су изазвали други етнички ентитети и њихови западни спонзори, на овим просторима 90их година. Што је евентуално резултирало у „окупаторску колонизацију“, и негирање државног суверенитета наше отаџбине...

Управо, из тих разлога сматрао сам за неопходно да све то ставим на папир, и оставим записано у овој форми, као лично (новинарско) сведочанство једног савременика данашњих бурних историјских времена...

2. У књизи има обиље занимљивог и поучног материјала, те због традиционалног српског кратког памћења, желимо да нас подсетите на неке важне догађаје, људе и одлуке. Објасните нам на почетку нешто више о једном тајном документу који наводите у књизи „НСДД 133“ и о стратегији против „српско доминирани Југославије“. Ко је све учествовао у тој завери и са којим циљем, а уз пут нам и мало ближе осветлите лик америчког саветника Филипа Голдберга?

М.Н. Документ који је иницирао политичко/војну субверзивну стратегију против “српски доминирани Југославије” је декласификовани тајни документ под именом НСДД 133, у режији Реганове америчке администрације из 1984.

Професор М. Чосудовски је 2008, везано за НСДД133, изјавио: Да постоје докази да је Реганова администрација у сарадњи са савезницима почетком 80их одлучила да демонтира Југославију. Одлучено је да се Југославија „расчлани“ на више „ентитета“.

Чосудовски тумачи главне тезе овог тајног документа као основу за дестабилизацију југословенског модела „маркентишког социјализма“ и остваривање америчке сфере утицаја у југоисточној Европи и америчком војном присуству у бившој Југославији. То се јасно види из копираних сегмената те директиве, коју овде прилажем:

Кључну улогу у изради и примени тог документа су имали „десничарски јастребови“ америчке спољне политике, Хенри Кисинџер и Збигњев Бжезински, који су се прикључили Регановој администрацији 1984 и 1985. Ова двојица су заузели кључне позиције у Регановом председничком “Обавештајном савету за иностранство”.

1990-те у америчком „Стејт департменту“ се појављује саветник Филип Голдберг. Његов ресор су биле субверзивне акције према СР Југославији. 1994. Голдберг је задужен за операције у Босни. 1995. он постаје шеф америчког административног особља на преговорима у Дејтону. 1996.- специјални асистент заменику америчког државног секретара Стробу Талботу. Талбот је заједно са Мадлејн Олбрајт био један од водећих архитеката рата против Србије 1999.

На Хаитију се 2003. појављује Голдберг. Нова улога Фолија и Голдберга је насилна промена Аристидовог и успостављање про-америчког режима на Хаитију. 2004. Голдберг постаје шеф америчке мисије у Приштини и „официр за везу“ између УЧК и америчке администрације. 2007, амерички амбасадор у Боливији Голдберг и НВО „NED“ су стајали иза неуспелог атентата на председника Венецуеле Чавеза. Голдберг је након тога протеран из Боливије...

3. ***Можете ли нам нешто ближе рећи о везама ОВК и Ал Каиде, везама ОВК и Хашима Тачија. Као и о учешћу ОВК у догађајима на Хаитију, што наводите у књизи а што за ширу читалачку публику представља изненађење?***

М.Н. У мају 1999-те, „Вашингтон Тајмс“ је објавио неке детаље тајног извештаја Клинтонове администрације названог “Link”. Тај извештај документује везу између шиптарске терористичке УЧК и Ал Каиде уочи НАТО агресије против Србије.

У извештају се наводе конкретне везе између Хашима Тачија и Ал Каиде, као и лично учешће Осаме Бин Ладена у транспорту муџахедина у Босну преко аеродрома у Тузли и луке Плоче, као и у области Тропоја у Албанији. Такође је документовано

присуство CIA и специјалних јединица америчке и британске војске у тим камповима.

Поред „Вашингтон Тајмса“, о терористичкој и криминалној активности УЧК у то време су писали војни часопис „Џејн“ и „Лондон Обзервер. Вероватно је овде сувишно споменути опште познату информацију да је „УЧК“ 1998. од стране америчке администрације био класификован као терористичка организација.

Током 2003. на Хаитију, демократски изабран председник Аристид и његов (у народу широко прихваћен) политички покрет „Лавас“ постали су сметња америчким интересима у том делу света. Џејмс Фоли постаје амерички амбасадор на Хаитију.

У то време на Хаитију се појављује Голдберг. Улога Фолија и Голдберга је била насилна промена Аристидовог, и успостављање про-америчког режима на Хаитију. 2004. Голдберг постаје шеф америчке мисије у Приштини и „официр за везу“ између шиптарске УЧК и америчке администрације. Истовремено, амерички амбасадор на Хаитију Фоли организије насилну смену Аристидовог режима.

Пошто је политички покрет „Лавас“ био исувише популаран у народу, требало га је трајно „политички“ онеспособити. То је био „посао“ за Голдберга који организује долазак три окорела УЧК терориста на Хаити у улози „инструктора“ за Специјалне полицијске јединице Они Хаићанима преносе своје „богато искуство“ у ликвидацији политичких противника и терорисању цивилног становништва, стечено на КиМ.

По њиховом доласку, преко хиљаду лешева недужних цивила је освануло улицама. Сваки будући отпор је брутално сломљен...

Учешће УЧК терориста у пучу је документовано од стране локалне штампе: „Haiti Progress“ и „Flash Point“ (Нов.19,2004), али најозбиљнија оптужба о америчком учешћу у пучу је редовни хуманитарни извештај америчке,(пара-државне НВО) агенције „ USAID“, из Септембра 2004.

4. Такође нам ближе изнутра појасните улогу Запада, пре свега Америке и Немачке, у погрому Срба у марту 2004.године?

М.Н. 17. марта 2004 је организован погром над Србима на КиМ. Посебну улогу у том погрому је одиграла немачка обавештајна служба „BND“. Улога „BND“ је тада документована од стране немачке ТВ „ZDF“.

УЧК организатор тог погрома је био тзв. “Командант Хоџа”, Семадин Џезар (Ал Каида оперативац, и „BND“и „CIA“ агент). Семадин је прошао кроз разне Ал Каида муџахединске терористичке кампове у Афганистану и Чеченији. 2002. Семадин је био командант 112. УЧК муџахединске бригаде у Македонији.

О његовом значају за Американце, сведочи податак да је после сукоба са македонским снагама безбедности у пограничном селу (са Косовом) Кривеник, приликом којег је Семадинова јединица убила енглеског новинара „AP“ Керима Лотона, и ранила три америчка војника из састава КФОР – Америчка војна команда је послала 80 „паратрупера“ из 502. Батаљона ради екстракције 112 бригаде (у оквиру које је деловало 17 америчких плаћеника из „MPRI“ агенције, и пребаце их хеликоптерима на Косово.

ТВ станица „ZDF“ је известила да је „BND“, непосредно пред погром Срба, прислушкивао Семадина, и имао сазнања о планираном погрому над Србима. Као што знамо немачка влада није ништа учинила да спречи погром Срба.

5. Индикативно је, за садашњост али и за будућност Србије, оно што је Збигњев Бжежински рекао о Србима на седници Савета за иностране односе. Можете ли нам навести и прокоментарисати речи Бжежинског?

М.Н. Збигњев Бжежински је 2007, на састанку Савета за иностране односе, изложио стратегију против Србије, коју је назвао “последњим бастионом независности“ на Балкану’, коју

као такву треба “држати парализовану и под опсадом”. Овакав иступ Бжезинског био у складу са смерницама Реганове председничке директиве „НСДД133“.

6. ***Чини нам се да је најважније поглавље у Вашој књижи посвећено трговини људским органима и извештају Дика Мартија. Очекује се да ће американац Клинт Вилијамсон, током наредне недеље, поднети извештај Специјалног тима о ратним злочинима ОВК. Но, суштинско је питање да ли ће Вилијамсон отворити питање судске одговорности за трговину људским органима. Ко је и како у свету прикривао и уништавао трагове о трговини људским органима?***

М.Н. Нисам оптимиста да ће овај бивши високо рангирани чиновник Бушове и Обамина администрације- дакле америчке државе која је подстакла грађански рат у бившој Југославији, спровела илегалну агресију против СРЈ и дивљачко бомбардовање 1999. (на страни УЧК терориста) извести пред лице правде било коју крупнију „рибу“ из косовског владајућег клана.

Његова улога је овде по мени да заштити америчке пулене на КиМ, пре свега Тачија, Харадинаја и Чекуа.

Ако пажљиво погледамо биографију Вилијамсона, схватићемо о каквом „америчком оперативцу“ се ради. Он је 2003 године служио као високи саветник америчке окупационе администрације у Ираку. 2001 и 2002 је служио као директор одељења правде при Умнику. Добро знамо какву су „правду“ косметски Срби добијали у то време.

Вилијамсон је у периоду између 1994 и 2001 служио у Хашком трибуналу као „процесни тужилац“ у процесима против српских осуђеника. „Прославио“ се учешћем у процесу против Милошевића- процесу у коме су документована сва могућа кршења правних и моралних норми против српског председника...

И ми сада, у случају „трговине органа“, треба да очекујемо правду од овог бившег „хашког инквизитора“?

Иначе тај исти Хашки трибунал је директно учествовао у уништењу доказа, у вези трговине органима киднапованих Срба, како су то документовали Карла Дел Понте, и ББЦ новинар Монтгомери.

7. Такође писали сте и о плану који је открио немачки политичар Вили Вимер у чувеном писму немачком канцелару Шредеру. Да ли се тај план и у којим аспектима остварује, наравно и на жалост, на нашу штету?

М.Н. Тај план је практично остварен по свим тачкама. Косово је постало дефакто независна „држава“. СР Југославија је проглашена илегалном творевином и потом је разбијена заједница Србије и Црне Горе.

Напуштен је „Вестфалијски принцип“ о неповредивости европских граница у случају „анексије“ Косова.

Зацртани програм НАТО окупације Србије је остварен када је Борис Тадић потписао са Кондолизом Рајс „СОФА“ споразум о неограниченом америчком војном присуству (окупацији) на територији Србије- (неприхватљиве ставке за било коју суверену државу- која је својевремено унета у Рамбујевски споразум 1999 као „неприхватљива ставка“, да би се Србија увукла у рат са НАТО).

НАТО интервенција у Србији се показала као успешни пробни балон за будуће ратове ове алијансе, изван својих граница...

8. Бавили сте и анализом докумената Викилса. Документа Викиликса откривају не само стратегију и поступке наших непријатеља, него много говоре и о нашим политичарима. Какав је Ваш закључак након анализе америчких дипломатских депеша?

М.Н. Викиликс документи нам недвосмислено документују да Србија није више суверена држава, и да су у „пост-петоктобарском“ периоду наше земље све важније одлуке досадашњих српских режима (влада) доношене у здањима водећих западних амбасада, укључујући и легална (уставна), као и кадровска решења.

Да не спомињем, како ови документи приказују, у огољеној варијанти, полтронски и бескичмени карактер наших режимских политичара...

9. Наводите да ће Војводина бити мета у следећем нападу на српски суверенитет, као и да је план да се сви путеви и коридори између Србије и Русије прекину или ставе под потпуну контролу. Можете ли нам ближе објаснити о чему је реч?

М.Н. Ову тврдњу најбоље документује моја обрада анализе, угледног „Глобал Рисерч“ аналитичара Махди Дариуса Наземроје: „Балкански фронт: Западни преврат у Југославији и Молдавији“ (коју сам иначе превео на српски за Глобал Рисерч).

Он детаљно објашњава зашто је за НАТО кључно да „раскомада“ Србију. По њему Србија је већ у својеврсном карантину, чији национални ваздушни простор ефективно контролишу околне НАТО чланице, контролишући тако међународни ваздушни саобраћај према Србији.

Режираним референдумом о отцепљењу од СР Југославије, у Црној Гори, разбијена је заједница две братске нације, и Србија је одсечена од међународног поморског коридора...

Србији сада преостаје последњи легални међународни пловни пут којим она може да се неометано повеже са другим државама, а то је „Дунавски коридор“. То је главни разлог зашто се последњих година „фанатично“ ради на „ксовизацији“ Војводине и њеном отцепљењу од Србије. Отцепљењем „независне“ Војводине (или њеним комадањем) трајно би се успоставила НАТО контрола над међународним Дунавским

пловним путем, а Србија одсекла од „спољног света“, и тако ставила у неку врсту карантина.

10. Како коментаришете политичко, економско и социјално стање у Србији. Шта по Вама треба чинити и какве мере Ви предлагете да Србија изађе из ове велике државотворне кризе?

М.Н. Најједноставнији одговор на Ваше питање јесте да Србија мора да почне **да делује као независна држава**, која ће у спољној и унутрашњј политици пре свега да се води властитим интересима, а не интересима (и законима) недобронамерне Евроунијске конфедерације, којој чак ни не припада; Као држава која ће да води одговорну националну и независну економску политику, а према другим државама стриктну политику реципротитета.

Наравно мени је јасно да је тако нешто неоствариво са текућим „западно-инсталираним“ српским режимом, и из тог разлога стално наглашавам потребу уједињења наше патриотске опозиције. У последње време је дошло до уједињења једног дела опозиције, али то није довољно. Нама је данас потребан „монолитни“ опозициони фронт.

Сматрам да би ту кључну улогу могле да одиграју неке најстарије српске националне институције, попут СПЦ и САНУ-али као што нам је познато и те институције су великим делом данас корумпирани, и ако унутар њих не дође, до неких радикалних промена, бојим се да нам се црно пише.

...Онда нам једино преостаје да се надамо, да ће ова земља у блиској будућности изнедрити неке нове генерације, политички неискварених, српских родољуба...

11. Са групом пријатеља уређујете интернет издање ФБ Репортер. Шта Вас је мотивисало да покренете једно овакво издање на друштвеним мрежама. Какве су реакције читалаца и да ли сте

задовољни информативним учинком ФБ Репортера?

М.Н. Ја сам се укључио у алтернативни медијски рад као аутор и преводилац средином 2000их, објављујући своје радове на више патриотских сајтова. У почетку нисам имао намеру да се бавим медијским радом као уредник једног интернет портала, и до данашњих дана моја омиљена „делатност“ је остала- писање, зато сам уређивање ФБР портала препустио својим пријатељицама и редакцијским сарадницама, новинарки **Биљани Диковић**, и професорки **Мирјани Радосављевић**, које тај посао одлично обављају.

2010. сам основао наменску (бројчано малу) Фејсбук групу „Разбијмо режимски медијски мрак- Постанимо сви Фејсбук репортери“, са једним јединим циљем- „разбијања медијског мрака“ у Србији. Идеја је добро прихваћена, и за кратко време у тој групи смо окупили, поред „обичних“ српских родољуба, и неке веома стручне људе, ауторе, преводиоце, интелектуалце и јавне личности.

Идеја је била да чланови групе, према својим могућностима ураде аматерске (или стручне) медијске прилоге о важним, али режимски цензурисаним или игнорисаним догађајима, из својих средина. Истовремено сам покренуо интернет портал (у функцији рада те наше ФБ групе) који је и адекватно именован: „СРБски ФБРепортер“ (www.facebookreporter.org).

Све у свему,задовољни смо досадашњим учинком. и нашим продором на алтернативно „медијско тржиште“. Верујем да смо иза нас оставили уникатни „медијски печат“, ако никако друкчије, онда бар као „медијски герилци“ - како нас је недавно „крстио“ члан наше редакције и велики пријатељ Александар Павић.

У реалним медијским размерама, наш портал је ипак скроман медиј, и сигурно по промету, није „меч“ водећим медијима. Ипак, наша читаност је у сталном порасту (нпр. у мају ове године смо забележили преко 670,000 посета)- али што је

најважније наши аутентични прилози се данас све више преносе на домаћим интернет медијима, али и на неким реномираним страним порталима.

Наравно коначни суд о свему овоме треба препустити другима, и историји...

„Геополитика“ бр. 77, август 2014, Београд

ИНТЕРНЕТ ЛИНКОВИ И ДРУГЕ РЕФЕРЕНЦЕ, коришћени приликом ауторске обраде текстова у овој КЊИЗИ:

1. <http://facebookreporter.org/2014/03/22/%D1%85%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D0%B8%D1%98%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D1%82%D0%BE-%D0%B7%D0%BB%D0%BE%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D0%B4-%D1%81%D1%80%D0%BF%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%BC-2/>
2. <http://facebookreporter.org/2014/03/17/%D1%85%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D0%B8%D1%98%D0%B0-D0%B7%D0%BB%D0%BE%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D0%B4-%D0%BA%D0%BE%D1%81%D0%BC%D0%B5%D1%82%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%BC-%D1%81/>
3. <http://www.vidovdan.org/component/content/article/37-politika/5178-2010-12-11-21-16-43>
4. <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=22284>
5. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7990451.stm>
6. <http://vimeo.com/34179193>
7. [https://wikispooks.com/wiki/Council on Foreign Relations#Board of Directors and Membership](https://wikispooks.com/wiki/Council_on_Foreign_Relations#Board_of_Directors_and_Membership)
8. [https://wikispooks.com/wiki/Document:Overthrow Inc](https://wikispooks.com/wiki/Document:Overthrow_Inc)
9. <http://adm.rt.com/usa/news/democracy-promotion-usa-regime/http://www.aforcemorepowerful.org/>
10. <http://www.centaronline.org/postavljen/60/izlazeng.pdf>
11. <http://www.mcclear.net/Serbia%20Paper%20Final.pdf>
12. <http://archive.peacemagazine.org/v19n2p10.htm>
13. <http://www.dissentmagazine.org/article/?article=155>

14. „Злочин је бежао на запад“, Александар Војиновић, Издање „Центра за информације и публицитет“, Загреб, 1987
15. <http://www.bilderberg.org/g/Bilderberg.html>
16. <http://www.medienanalyse-international.de/wimmer.html>
17. http://en.wikipedia.org/wiki/Helsinki_Accords
18. <http://facebookreporter.org/%D0%BB%D0%B5%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%B8-%D1%87%D0%BB%D0%B0%D0%BD%D1%86%D0%B8/%D1%85%D1%80%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D0%B8%D1%98%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D1%82%D0%BE-%D0%B7%D0%BB%D0%BE%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%B0-%D0%BD%D0%B0%D0%B4-%D1%81%D1%80%D0%BF%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%BC/>
19. <http://www.globalresearch.ca/balkanski-front-zapadni-prevrat-u-jugoslaviji-i-moldaviji/>
20. <http://srpskizurnal.wordpress.com/2011/04/04/%D0%BF%D1%83%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D0%B8%D0%BA-%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%B5%D1%80%D1%82-%D1%85%D0%B5%D0%B2%D0%BB%D0%B8-%D0%BA%D0%B0%D0%BA%D0%BE-%D1%81%D0%BC%D0%BE-%D1%81%D1%80%D0%B1%D0%B8%D0%BC/>
21. <http://facebookreporter.org/2012/06/05/%d1%85%d0%b5%d0%bb%d0%b5%d0%bd%d0%b0-%d1%80%d0%b0%d0%bd%d1%82%d0%b0-%d1%84%d0%b8%d0%bd%d1%81%d0%ba%d0%b0-%d0%bb%d0%b5%d0%ba%d0%b0%d1%80%d0%ba%d0%b0-%d0%b2%d0%be%d0%ba%d0%b5%d1%80-%d0%bc%d0%b5/>
22. <http://www.fas.org/irp/offdocs/nsdd/nsdd-133.htm>
23. <http://globalresearch.ca/articles/BEH502A.html>
24. <http://srpskizurnal.wordpress.com/2012/02/06/%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%B0%D1%87%D0%BD%D0%BE-%D1%80%D0%B5%D1%88%D0%B5%D1%9A%D0%B5-%D1%81%D1%80%D0%BF%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%B3-%D0%BF%D0%B8%D1%82%D0%B0%D1%9A%D0%B0-%D1%83-%D1%80%D0%B5%D0%B6%D0%B8/>
25. <http://www.globalsecurity.org/intell/ops/kosovo.htm>

48. <http://howtocleanseyourbody.com/tech/surgeon-at-arms/>
49. http://www.nzherald.co.nz/armed-forces/news/article.cfm?c_id=123&objectid=10656104
50. http://www.peshkupauje.com/2010/02/nje-film-ne-hollywood-kushtuar-uchhttp://en.wikipedia.org/wiki/Combat_medickmondediplo.com/2011/04/12kosovo
51. <http://dcsswift.com/military/bioethics/Medical%20Ethics%202/Ethics-ch-23.pdf>
52. <https://www.mja.com.au/journal/2011/194/6/battlefield-euthanasia-courageous-compassion-or-war-crime>
53. http://imehrvatsko.net/namepages/view/family_name/prezime-luri%C5%A1evi%C4%87
54. <http://pravoslavnisrbi.com/istorija/ne-daju-se-srbi-moji-ne-mogu-imnista-kauboji.html>
55. <https://maps.google.com/?ie=UTF8&ll=-34.93333,138.6&spn=0.676851,1.235962&z=10>
56. <http://www.cervens.net/legionbbs123/archive/index.php/t-10582.html>
57. http://z10.invisionfree.com/Ignis_Ardens/ar/t7054.htm
58. <http://www.militaryphotos.net/forums/showthread.php?182466-Albanian-Army-and-territorial-units-engage-Serbian-Special-forces-in-1999!!!/page2&p=5063290#post5063290>
59. <http://facebookreporter.files.wordpress.com/2014/01/izvestaj20unmik a20o20trgovini20organima20na20kosovu.pdf>
60. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7990451.stm>
61. <http://www.pressonline.rs/upload/boxFileData/2011/0/29/129508/IZVESTAJ%20UNMIKA%200%20TRGOVINI%20ORGANIMA%20NA%20KOSOVU.pdf>
62. <http://www.bazapropisa.net/sr/me-ugovori/647-zakon-o-potvrivanju-sporazuma-izmeu-vlade-republike-srbije-i-vlade-sjedinjenih-amerikih-drava-o-zatiti-statusa-i-pristupu-i-korienju-vojne-infrastrukture-u-republici-srbiji.html>
63. http://www.podaci.net/zakon/propis/Zakon_o_potvrdivanju/Z-psivrs03v0942.html
64. http://www.parlament.rs/content/lat/akta/akta_detalji.asp?Id=643&t=Z
65. <http://www.globalresearch.ca/ngos-the-missionaries-of-empire/29595>
66. <http://www.ned.org/about>
67. http://www.senate.gov/artandhistory/history/minute/Church_Committee_Created.htm
68. http://www.rightweb.irconline.org/articles/display/Center_for_Strategic_and_International_Studies#P3782_823232
69. <http://law.justia.com/cfr/title22/22-1.0.1.7.42.html>

70. <http://web.archive.org/web/20110630143054/http://freedomhouse.org/template.cfm?page=92&staff=450>
71. <http://transcripts.cnn.com/TRANSCRIPTS/0603/29/se.01.html>
72. http://web.archive.org/web/20100331104836/http://www.freedomhouse.org/uploads/special_report/71.pdf
73. <http://www.usaid.gov/press/speeches/2003/sp030521.html>
74. <http://www.nytimes.com/2011/04/15/world/15aid.html?pagewanted=all>
75. <http://www.democracyarsenal.org/SmartPowerFA.pdf>
76. http://www.huffingtonpost.com/joseph-nye/barack-obama-and-soft-pow_b_106717.html
77. http://www.democracynow.org/2011/9/1/amnesty_international_decree_assad_regimes_brutal
78. <http://emperors-clothes.com/analysis/scam.htm>
79. <http://otvoreniparlament.rs/o-nama/>
80. <http://law.justia.com/cfr/title22/22-1.0.1.7.42.html>
81. <http://otvoreniparlament.rs/>
82. <http://facebookreporter.org/%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%9B-%D0%BF%D1%83%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D0%B8%D0%BA-%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%B5%D1%80%D1%82-%D1%85%D0%B5%D0%B2%D0%BB%D0%B8-%D0%BA%D0%B0%D0%BA%D0%BE/>
83. <http://www.counterpunch.org/>
84. <http://www.globalresearch.ca/the-humanitarian-invasion-of-afghanistan-occupation-by-ngo/20919>
85. <http://facebookreporter.org/%d0%bd%d0%be%d0%b2%d0%b0%d0%ba%d0%be%d0%b2%d0%b8%d1%9b-%d0%bf%d1%83%d0%ba%d0%be%d0%b2%d0%bd%d0%b8%d0%ba-%d1%80%d0%be%d0%b1%d0%b5%d1%80%d1%82-%d1%85%d0%b5%d0%b2%d0%bb%d0%b8-%d0%ba%d0%b0%d0%ba%d0%be/>
86. <http://www.alaskadispatch.com/article/stratfor-shadow-cia-firm-wikileaks-claims-so>
87. <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/northamerica/usa/9111784/Stratfor-executive-boasted-of-trusted-former-CIA-cronies.html>
88. <http://online.barrons.com/article/SB1002927557434087960.html>
89. <http://en.wikipedia.org/wiki/Stratfor>
90. http://www.huffingtonpost.com/2012/02/27/stratfor-emails-wikileaks_n_1304501.html
91. <http://english.al-akhbar.com/content/stratfor-inside-world-private-cia>
92. <http://leaks.hohesc.us/?view=06BELGRADE231>
93. <http://leaks.hohesc.us/?origin=Embassy%20Belgrade>
94. <http://leaks.hohesc.us/?view=06BELGRADE54>

95. <http://leaks.hohesc.us/?origin=Embassy%20Belgrade>
96. http://sr.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B5%D1%84%D0%B5%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D1%83%D0%BC_%D0%BE_%D0%BD%D0%B5%D0%B7%D0%B0%D0%B2%D0%B8%D1%81%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B8_%D0%A6%D1%80%D0%BD%D0%B5_%D0%93%D0%BE%D1%80%D0%B5_2006.
97. <http://leaks.hohesc.us/?view=09BELGRADE825>
98. <http://wikileaks.ch/cable/2009/09/09BELGRADE841.htm>
99. <http://leaks.hohesc.us/?origin=Embassy%20Belgrade>
100. [http://blogs.euobserver.com/alfter/\(02.11.2011\)](http://blogs.euobserver.com/alfter/(02.11.2011))
101. http://www.foia.cia.gov/docs/DOC_0001063835/DOC_0001063835.pdf
102. http://serbian.ruvr.ru/2012_09_26/ne-zelimo-da-budemo-seceni-na-komade/
103. http://rus.ruvr.ru/2012_09_26/Mi-ne-hotim-bit-razrezannimi-na-kuski/
104. <http://wikileaks.de/cable/2010/02/10BELGRADE25.html>
105. <http://wikileaks.ch/cable/2010/02/10BELGRADE25.html>
106. http://wikileaks.org/gifiles/docs/1149294_confed-fuckhouse-.html
107. <http://wikileaks.ch/cable/2009/09/09BELGRADE841.htm>
108. <http://www.guardian.co.uk/world/2003/mar/14/serbia.comment>
109. <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=22727>